

Nasam
AP 215
924+

Đồ Võ Phi Hùng của HS Petrus Ký (67-74) tặng huynh chiến đấu ở kho sách của Quán Văn Đường

THƠ VÀ

À KHAI TRƯỜNG

145

*tuổi
ngọc*

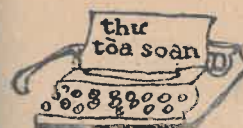
Chủ nhiệm, chủ bút :

Quản lý :

Thư ký tòa soạn :

DUYÊN ANH
ĐẶNG XUÂN CÓN
ĐINH TIỀN LUYỆN

BẢN NGHỆT SÀN RA NGÀY 5 VÀ 20 MỖI THÁNG
TÒA SOẠN VÀ TRỊ SỰ : 63 BÙI THỊ XUÂN (LẦU 1) SAIGON II

giảng sinh và xuân hồng

Sở tôi, Tuổi Ngọc 146, là sở Văn Thơ Tuổi Nhỏ, sở báo gọi tuổi nhỏ về với chúng ta. Nó đúng nghĩa là một tuyển tập văn thơ. Không thềm nhìn xuống cuộc đời phiến muộn. Không có chấp phở, dù chấp phở tuổi ngọc. Vũ Mộng Long sẽ gửi tới bạn một bài tùy bút mượt mà, nồng hương thơ ầu : Gọi em, tuổi nhỏ. Duyên Anh, cùng một lúc, giới thiệu chương thứ nhất của truyện dài Danh nà và một đoàn thiên Nhánh cỏ mộng mơ. Từ Kề Tường với Giòng sông tuổi nhỏ. Mai Thảo với Trò chơi của trí nhớ. Đinh Tiên Luyện với một sáng tác mới nhất. Vân vân... Ngoài ra, tràn ngập văn thơ của tháng năm đẹp nhất một đời người do bạn ngọc đóng góp. Cộng thêm một vài trang kinh nghiệm viết truyện tuổi thơ của Duyên Anh. Một sở báo như thế, mấy năm mới có thể thực hiện một lần. Tòa soạn hy vọng bạn ngọc sẽ hài lòng. Như ngồi trên thuyền tẩu trở về quê hương tít tắp mù khơi, bên kia vùng ký ức. Sau sở 146 Văn Thơ Tuổi Nhỏ, chúng tôi chuẩn bị làm sở Giảng Sinh 1974. Giảng Sinh 1974 sẽ là sở 149. Bạn đã đọc Tuổi Ngọc, hẳn đã biết ba sở báo Giảng Sinh 1971, 1972, 1973. Chúng tôi muốn Giảng Sinh 1974 hay hơn, đẹp hơn ba sở Giảng sinh cũ. Do đó, để đủ thì giờ đọc và chọn bài, chúng tôi thiết tha mong mỗi bạn ngọc hãy gửi văn thơ, nhạc, họa về đóng góp cho Giảng Sinh 1974 và Xuân Hồng 1975 ngay từ hôm nay. Xuân Hồng Tuổi Ngọc 1975 sẽ là sở 152, phát hành vào ngày 15 tháng Chạp năm Giáp Dần. Bài vở cho hai sở Giảng Sinh và Xuân Hồng, xin bạn ngọc ghi rõ thêm ngoài phong bì : Bài cho Giảng Sinh và Xuân Hồng. Cũng nhớ ghi rõ tên thật, địa chỉ để tòa soạn gửi báo biểu nếu bài được chọn đăng. Thân ái cùng bạn ngọc.

TUỔI NGỌC

1. giảng sinh và xuân hồng
2. nhìn xuống đời
3. đưa em đi học lớp đêm
4. người con gái ngồi đợi một chuyến tàu về
5. cho người vừa bỏ trường
6. đã ngộ quên mùa
7. cho gửi tim yêu
8. tình cờ
9. sợi sương phai
10. tháng chín mùa học cũ
11. chờ đợi niên học mới
12. trường xưa ngày nhập học
13. bên khung cửa lớp
14. khai giảng nồng lắm sức
15. khi đi ngang qua trường chính tâm
16. giọt mực còn xanh
17. một lần vào trường nữ
18. hoa học trò
19. chủ nhật yên ương
20. chấp phở
21. một ngày trong mùa mới
22. bạn ngọc và tuổi ngọc

TUỔI NGỌC

TÒA SOẠN

NGUYỄN TẤT NHIÊN

DUYÊN ANH

MINH LÝ

TRẦN VŨ

TỪ KỀ TƯỜNG

CUNG TƯỜNG LINH

LUA NGÀY XƯA

TẠ NGHI LÊ

NGUYỄN THANH TRINH

ĐÔNG T.V.

TRỊNH NGUYỄN

NGỌC THỦY KHANH

TRẦN VĂN NGHĨA

HẠT CÁT

VƯƠNG KINH KHA

VŨ TÌNH

ĐINH TIỀN LUYỆN

TỔ HỢP KIẾN

LÊ THỦY MAI

VŨ MỘNG LONG

Biên tập số 397-BTT-NBC cấp ngày 16-4-1971

Bộ biên tập : TỪ KỀ TƯỜNG, MUỖNG MẠN, NGUYỄN THANH TRINH, TẠ NGHI LÊ, AI NHI, AI HOA, Y ĐỨC.

Số 145

Phát hành ngày 5-10-74

Gia bán 250đ

cái vô cùng

của dĩ hạc

Đó là một tập truyện gồm 12 truyện ngắn với bài *Thay lời tựa mở ra* và bài *Thay lời kết* khép lại một cõi VÔ CÙNG của nhà giáo Dĩ Hạc. Tập truyện dày ngót 200 trang, đề giá 500 đồng, do Nguyệt Quê, một nhà xuất bản quen thuộc, ân hành. Mẫu bìa rất đơn giản của Kim Tố. Tôi cũng thích sự đơn giản, đơn giản đến bình thường. Vì tôi nghĩ, bên trong sự bình thường là một sự phi thường. Ít ra, với VÔ CÙNG của Dĩ Hạc. Khi văn chương của chúng ta đang xuống dốc sa đọa hoặc chỉ diễn tả những cảnh sống phù phiếm, bệ rạc ở phòng trà, tẩu điền, hoặc phô bày những cuộc tình tầm phào có chút làm dáng chiến tranh hay phản chiến; khi những nhà giáo mãi dịch những loại truyện như «Tôi bị vợ khi», «Tôi làm gái giang hồ» hay loại hồi ký, ký sự về chiến tranh thời xưa, về Hitler, Rô men, Mông gô me ry... thì một tập truyện viết về tình nghĩa của những người Việt nam đang sống ngay trên mảnh đất cò côi của chính quê hương mình đã là một sự phi thường rồi. VÔ CÙNG của Dĩ Hạc là những giòng chữ dài cơ hồ những sợi giây thiêng liêng muốn buộc chặt, níu kéo tình nghĩa tưởng chừng đã phai pha về với đời sống gần gũi, mật thiết. Hãy nghe tác giả tâm sự: «Mấy năm dạy học, cùng sống, cùng học, cùng làm việc, cùng chung nỗi mừng, niềm vui, cùng chia hoạn nạn, khổ sầu với đám học trò

TIN MỪNG

Nhận được hồng thiệp của anh chị Hoàng văn Đức báo tin ngày 10-10-1974 sẽ làm lễ thành hôn cho cháu :

ĐÓ ĐỨC HIỂN

đẹp duyên cùng cô :

NGUYỄN THỊ NGỌC THƯ

thứ nữ của ông bà Nguyễn văn Dụ. Xin thành thực chia vui cùng anh chị Hoàng văn Đức và chúc hai cháu Hiền Thư suốt đời hạnh phúc.

Vợ chồng DUYỄN ANH

thiên hình vạn trạng, đời sống bên trong mái trường và bên ngoài học đường đã mang đến cho tôi nhiều niềm vui, lắm nỗi buồn và nhiều nỗi suy tư. Một ngày trời qua, tôi được biết học trò tôi, những thiếu niên 16, 17 cũng có đứa 19, 20 đã thiếu đậm chất để trưởng thành. Sự sống héo hon trên quê hương tôi lâu nay đã không còn sức phong phú dưỡng nuôi tuổi trẻ. Nhưng cùng một lúc, tôi buồn bã mà thấy mình nghèo nàn, nghèo nàn và thơ dại trước những ngõ ngách quanh co của đời sống. (VÔ CÙNG, *Thay lời tựa*, trang sáu, sách đã kiểm duyệt số 2085/74 BDVCH/KSALP/TP ngày 8-5-74). Những nỗi ưu tư của nhà giáo Dĩ Hạc được trình bày một cách chân thành trong suốt tập truyện của tác giả. Một tập truyện nên đọc, một cuốn sách hiếm của học trò. Tuổi Ngọc trân trọng giới thiệu. (T.N.)

nhật định

sách tìm bạn đọc

Thầy thiên hạ đầu tranh khiếp quá, T.N. cũng nổi hứng tranh đầu.

Yên chí, cuộc đấu tranh của T.N. sẽ rất êm ái và làm bạn đọc hài lòng. Đó là cuộc đấu tranh thiết thực với mục đích «cao cả» là giảm tiền mua sách của bạn đọc xuống 50 phần 100. Thí dụ cuốn sách để giá 1000 đồng, bạn sẽ chỉ phải mua với giá 500 đồng. Nếu nó 800 đồng, bạn sẽ chỉ 400. Bạn cứ ngồi yên ở tỉnh nhà, có người đem sách tới bán thật rẻ cho bạn. Hãy nói về Sách Tuổi Ngọc Tim Bạn Ngọc. Cuối tháng 10-1974, truyện dài vui nhộn và «triết lý tình yêu củ lẩn» nhan đề *Cám ơn em đã yêu anh* sẽ tìm bạn ngọc từ Huế vào tận Quy Nhơn, Đà Lạt, Phan Thiết... Bạn nên để dành 500 đồng ngay từ hôm nay, bạn sẽ mua được cuốn sách in chữ mới toanh, bìa đẹp lộng lẫy và vừa đọc bạn vừa cười. Cười no bạn sẽ lên ký âm ầm ầm. Đọc sách để yêu đời và lên ký lô thì 500 đồng rẻ quá, nên mua quá. Bạn sẽ gặp tác giả Duyên Anh để hỏi han dăm ba câu chuyện làm báo, viết văn văt và chân lấm tay bùn. T.N. hy vọng rằng, nếu sách Tuổi Ngọc Tim Bạn Ngọc thành công, T.N. sẽ làm nghề bán sách dạo. Nghĩa là tậu cái xe buýt, lẩn rất nhiều sách chọn lọc của các tác giả tin cậy, chở đi bán tận tay bạn đọc. Bởi đó là cách phổ biến văn chương hay nhất, đáng được văn hóa bội tình nhất, và tích cực...chống giá giấy đắt. (T.S.)

ví dụ tôi yêu

nguyễn thanh trịnh

Ví dụ tôi là độc giả của nhà văn trẻ tuổi Nguyễn Thanh Trịnh. Không, chẳng cần nói câu ví dụ này. Vì tôi đã, đang và còn là độc giả của Nguyễn Thanh Trịnh. Làm người đọc thoải mái hơn làm một phê bình gia. Người đọc sẽ thích tác phẩm và tác giả, hoặc không thích. Người phê bình có thể thích nhưng thường giả vờ không thích hoặc hà tiện lời khen, hoặc giáng những nhát búa vô tội vạ làm tôi tấm mặt mũi tác giả. Những nhát búa ấy nhằm những nhà văn trẻ đòi vươn lên mà bỏ xuống. Bởi định kiến. Bởi thù nghịch. Và cả bởi muốn chứng tỏ sự thưởng ngoạn vô địch và vô lý của mình. Tôi yêu tập truyện đầu tay của Nguyễn Thanh Trịnh và của bất cứ ai. Giản dị lắm. Tôi giải thích ngay: Tôi đã viết truyện, đã xuất bản tập truyện đầu tay và tập truyện đó đã

bị hát hủi, chê bỏ rỗng rã mười năm, dưới mắt các phê bình gia văn nghệ, ở đây. Rốt cuộc, chính nó đã được tái bản tám lần. Nó âm thầm chịu đựng. Nó cô đơn chịu đòn. Và nó được đền bù xứng đáng. Xứng đáng nhất, tôi nghĩ, vẫn là cái ý nghĩa cao cả của sự ngoảnh mặt ngó lơ những tác phẩm đầu tay của một đời viết văn của một người. Do đó, tôi yêu tác phẩm đầu tay của Nguyễn Thanh Trịnh. Tôi đọc truyện của Trịnh bằng cảm xúc như Trịnh viết bằng cảm xúc. Tôi đọc bằng mắt và không rọi chữ nghĩa bằng kính hiển vi của con nít tập chơi tem! Lại ví dụ tôi là phê bình gia văn nghệ nhận xét tập truyện của Nguyễn Thanh Trịnh. Được chứ? Tôi thấy thế này: Văn của Trịnh không cầu kỳ, bay bướm, trái chuốt song nó đông đầy ý tưởng. Nó tựa vào hạt thóc giồng no đầy hứa hẹn cho dấm mại xanh, cho mùa gặt thơm ngời lúa. Nó là ngày mai rực rỡ khi hôm nay đã vàng vọt ở trà đình, tứ diêm, trên gác xếp, gần ven đô, trong khảo cổ, ngoài luận bàn của tất cả những nhà văn cỡ lớn của chúng ta. Những nhà văn trẻ đang làm một bình minh văn chương trong khi những nhà văn lớn thì đang đi vào hoàng hôn buồn bã. Đó là một điều mừng cho độc giả. Nguyễn Thanh Trịnh đang bước tới. Trịnh tới và bắt đầu cuộc chơi và chứng tỏ một tay biết chơi đùa cùng văn chương. Ở bất cứ một cuộc chơi nào, ai biết chơi, người ấy sẽ thành công. (DUYÊN ANH, trích bài tựa VDTYN)

tả sách trắng mười sáu đã phát hành khắp nơi :

NGÀY THƠ TÌNH THƠ

TÁC PHẨM MỚI NHẤT CỦA NHÀ CA

sau *Mưa trên cây sầu đông*, *Cổng trường vôi tím*, đây mới thực sự là chuyện một mối tình làm nổ tung thành phở Huế cổ kính...

chờ em đi học mưa, chiều
tóc hai đứa ủ đôi điệu xót xa
mưa thánh thót, mưa ngân nga
hình như có bão băng qua thị thành
bàn tay thiếu máu, lạnh tanh
cóng tôi chịu đựng cho đành, duyên thương

chờ em đi học mưa, buồn
tôi honda cũ trên luôn, dộc đời
thình lình chết máy như chơi
đứng toan tính chuyện-xa-vời, nhé em
mưa rí rả, mưa lem nhem
áo dài mới đỏ đã hoen dấu bùn
nụ cười dấu mấy bao dung
cũng thoáng thoáng về lưng chừng ở trong
tóc hai đứa chảy thành dòng
tay ai vuốt mặt, coi chừng, lăm lăm!

chờ em qua dây cột đèn
khằng khiu soi tỏ đường đêm bước người
bóng xấp nhập, bóng tách rời
bóng thu, bóng dãn, bóng trời gặp ghềnh
đôi gian như bóng với hình
đôi gian như những lời tình sót chia...

chờ em đi học mưa nhòa
đường loang bóng nước lấp lóa bóng cây
lạnh vừa đủ siết vòng tay
run đi em để sau này nhớ nhau

chờ em qua vũng lầy nào
xe lăn bánh chọt vào sâu tội tình...

nguyên
tất
nhiên

chờ
em
đi
học
trường
đêm

truyện dài DUYÊN ANH

Chương một

Khi tôi hiểu đường rầy kia nối liền Trung Nam Bắc, con tàu này đã khởi đi từ Sài Gòn, qua Huế, ra Hà Nội thì đường rầy đã bị cỏ mọc trùm lấp và con tàu đứng bất động dưới nắng mưa cơ hồ một tội nhân chờ phán xét. Cơ hồ một người già tê liệt nằm đợi hoàng hôn của riêng mình. Năm tôi mở mắt chào đời, ba tôi bảo, chuyện tàu xuyên Việt đã không vô nữa, từ lâu, và chuyện tàu ra chỉ tới Đông Hà. Và, năm tôi bảy tuổi, chuyện tàu định ra Huế phải dừng tại ga tỉnh lỵ Tuy Hòa, quê tôi. Cho đến thuở tôi biết ngồi bên cửa sổ, ngắm con tàu hoen rỉ, ái ngại giùm nó, thương hại nó. Nhà tôi đổi diện nhà ga. Tôi là con gái út trong gia đình năm anh chị em. Ba tôi đã hồi hưu. Ông phục vụ ở ngành hỏa xa. Một nửa đời ông chạy theo đường sắt, kỷ niệm vui buồn gửi trên mái ga xếp ba miền. Hình như ba tôi cũng giống con tàu với tâm sự ứ ứ không kém. Ngày hỏa xa ngưng hoạt động, ông được chỉ định một chỗ làm việc an nhàn. Nhưng thiếu tiếng thét của còi tàu, tiếng bánh sắt nghiền lên đường rầy, tiếng cười của khách về, tiếng khóc của khách đi.

Ba tôi tương tự những thứ tiếng đó. Tường chừng vắng nó, tâm hồn mình chìm vào cô quạnh. Ba tôi thường kể cho tôi nghe những chuyện tàu đêm, những chuyện tàu ngày tới lui qua ga xếp. Những cái tên ga xếp nghe đã thấy u sầu. Với ba tôi, đây mới chính là những vùng mộng tưởng, nơi ta hoàn toàn bình yên về với những chuyện đi mơ ước. Rồi cuộc, ba tôi đánh về hưu và chẳng biết bao giờ những ga xếp thấp lên những ngọn đèn chờ đón những chuyến tàu đêm. Và tôi, tôi chưa hề nghe tiếng còi tàu thét ngay tại ga tỉnh lỵ Tuy Hòa.

Tôi lớn khôn bằng những chông chênh của đời sông, bằng những tiếng thở dài của người thân yêu. Chung quanh cái thế giới nhỏ bé của tôi tua tủa hàng chông phiến muộn. Tháng năm tàn, nổi chông chênh không ngớt và những tiếng thở dài ray rứt hơn. Y hết con nước thất vọng đáng cao mà chẳng rõ sẽ tràn chỗ nào. Ba tôi, chuyến tàu vét đêm ba mươi tết, về già với một tương lai bấp bênh của đàn con. Ông mở quán bán cà phê, nước ngọt và tin rằng nhan sắc của mấy đứa con sẽ làm sinh động cửa hàng và giúp ông vốn liếng đầu tư vào sự vươn lên của con ông! Có cái gì đau sót và tàn nhẫn trong mưu đồ tội nghiệp của ba tôi. Có cái gì bi phẫn và ghen ngào trên chiếc ghế cao, sau quầy thu tiền của các chị tôi. Tất cả tụ tập thành một lớp sương mù đặc. Và tôi hiểu tôi bị lớp sương mù đặc ấy đánh đai, vây kín. Tôi thêm nhìn cánh tượng bên ngoài vòng đai như người lạc lõng giữa rừng thiêng thềm nhìn chân trời. Chị Vân nói : Con nhỏ Duyên chiêm bao cả lúc ăn cơm. Chị Hà lại nói : Nhỏ Duyên bà cụ non. Nó giống cậu chim, chưa hề kêu líp nhíp đã đòi kót. Chị Vân nhận xét đúng. Luôn luôn, tôi thả ý nghĩ khỏi đầu óc tôi để nó lang thang. Nhiều bận, ý nghĩ ham chơi quên đường về hoặc không có hồi chuông gọi nó trở về. Thì tôi như một đứa ngớ ngẩn, một đứa trẻ mất trí từ thuở còn nằm trong bụng mẹ. Chị Vân bảo tôi chiêm bao tôi ngày. Chị Hà nhận xét cũng đúng. Tôi là bà cụ non, là cậu chim tuổi đời mớm thóc đã muôn ca hát nhạc buồn.

Nhạc buồn lan tỏa cùng khắp quê hương tôi. Cái tỉnh lỵ, nơi tôi sinh trưởng, sao mà hiu quạnh! Năm thập gần mặt nước biển, thị trấn bị án ngữ bởi đèo Cả và đèo Cù Mông. Đi ra leo đèo. Đi vô leo đèo. Đèo cao và ngoằn ngoèo khiến mộng mơ chùn bước tới, khiến kẻ định vượt

đèo đi kiếm mộng mơ đã ngại ngần. Bên kia đèo Cả là vùng biển Đại Lãnh nên thơ, bãi cát phẳng phiu, nước biển quyền rũ và những rặng phi lao thăm thẳm tận miền mau. Bên đây đèo Cả là vùng biển cô đơn, biển nghèo, biển ngái ngù với những bãi cát lún suốt đời thềm khát in dấu chân đôi tình nhân phương xa. Người ta chỉ đến Đại Lãnh, nhờ Đại Lãnh giữ gìn ít nhiều kỷ niệm rồi người ta về thương nhớ Đại Lãnh. Đã không một ai tìm tới biển quê tôi và gửi lại hay mang về chút tình mặn nồng chắt muối. Xưa, những chuyến tàu hỏa ghé qua khoảnh khắc và tôi đoán rằng, khách đường xa cũng chỉ ngồi trên tàu, ngắm thành phố Tuy Hòa qua khung cửa sổ. Nay, những chuyến xe đò không còn vô bến xe thị xã. Khách đường xa đánh trống tượng phở xá, cảnh vật bên trong tỉnh lỵ từ một bên tạm ngoài quốc lộ. Người ta có thể thông kê được con số du khách viếng thăm Tuy Hòa một cách dễ dàng nhờ đèn rên hai ba cái khách sạn sập sùi, cũ kỹ. Ai thích đến Tuy Hòa ngoạn cảnh? Rất hiếm hoi, dù thì hào Tản Đà đã quảng cáo quê hương tôi bằng văn thơ yêu dấu : *Đa tình con mắt Phú Yên*. Đôi mắt đa tình của người Phú Yên, của người con gái Phú Yên, hơn một nửa thế kỷ trước, trong thơ Tản Đà, bây giờ, chứa chắt nhiều u ất như đôi mắt người Sơn Tây, ba mươi năm cũ, trong thơ Trần Quang Dũng. Dầu biển đã lọt vào cả tâm hồn. Dầu biển đổi thay cá mặt ong niên thiếu thành mặt đấng. Dầu biển đùn u ất ngập đôi mắt tôi.

Bằng đôi mắt u ất, tôi mở lớn, nhìn thời đại tôi, nhìn quê hương tôi, nhìn chính tôi và nổi chông chênh thường trực phong tỏa cuộc đời. Tôi nhìn con tàu hoen rỉ nằm bất động ở nhà ga và nhìn nhà ga buồn hiu, vắng vẻ và suy nghĩ về những con tàu, những nhà ga chung cảnh ngộ với con tàu, nhà ga quê tôi, vùng quê lở loét mà nước biển mặn không ngừng xoay tít làm sót xa và đau thâu xương tủy.

(Còn tiếp)

CÁO LỖI : Vì bạn Duyên Anh bị đau bất ngờ vào ngày phải hoàn thành tờ báo, do đó, truyện dài *Người con gái ngồi đợi một chuyến tàu về*, đáng lẽ, dài xo trang, chỉ đăng được 3 trang. Thành thật cáo lỗi cùng bạn ngọc. T.N.

cho người
vừa bỏ trường

MINH
LÝ

Vừa đưa tay quần mở tóc dài xổ tung xuống lưng, vừa đứng trước gương nhìn bóng mình xa lạ: Tôi đó ư? Tôi của thầy mới chập chững vào đại học mà giờ khác đến thế sao? Tôi của thuở 12 mơ mộng đã biến mất. Giờ tôi học hác trong gương; giờ tôi buồn thảm hàng ngày và giờ tôi với mỗi tình khờ dại. Tôi còn đây với nỗi nhớ không rời. Tôi đứng đây với một tình yêu thắm kín. Tôi đứng đây mà hồn tận nơi nào. Mới một năm mà tôi thay đổi nhiều đến thế ư?

Quần xong lại bung xuống, thật thương cho mái tóc vô tội mà chịu đựng cơn bốc đồng và giận dữ của tôi. Lại quần tóc lên, tôi khẽ đọc với bóng mình trước gương:

«Tóc càng ngày càng dài, sấu càng ngày càng tăng. Tóc còn cắt được, sấu này biết gửi ai?»

Giọng nhỏ Thúy vang lên bên cạnh:

— Cái gì mà sấu không biết ai mà gửi rứa?

Tôi khẽ quay lại nhìn cô bạn nhỏ:

— Thì chẳng biết gửi cho ai cả!

— Thật không. Hân chỉ?

— Thật, Hân xa rồi.

— Nói hết đi, em nghe hộ cho.

— Nói chưa hết sao?

— Chưa.

— Khỏi nói luôn nhe? Thúy nhún nháy:

— Không, xạo ghê, Vy khôn quá em không chịu mớ!

Tôi im lặng nhìn cô bạn nhỏ mà không biết mình nên nói gì và bắt đầu như thế nào đây nhỉ về chuyện giữa Hân và tôi. Nói thế nào đây, để vui đi nỗi khổ đang gặm nhấm linh hồn tôi. Nói như thế nào đây về cái vẻ giả tạo của mình. Nói sao đây về một người yêu còn xa ngoài tầm tay với. Hân à, em đang chìm đắm trong một nỗi nhớ nhung hiu hắt. Em giờ đã biết quên sách tập thi cử. Em giờ buông trôi tất cả vì Hân đó. Và em không muốn rời xa ngôi nhà mà Hân đã đến và đã vào hồn em, tìm em trong buổi chiều mưa gió và đầy sự tình cờ. Hân, người của một đời không quên lãng, người đã giết cả một thời vô tư của em, người đã mang ngọt ngào đến cho em rồi cũng chính người ra đi và mang theo tất cả — tìm em — để bù vào nỗi buồn đầu đời mà thời con gái sẽ bị mòn dần, mòn dần theo năm tháng. Tiếng Thúy bỗng vang lên:

— Sao không trả lời em?

— Thôi, hẹn đi, ta đâu có buồn nữa.

— Vy không buồn nhưng em biết chị không vui.

— Sao rứa?

— Ừ, vậy đó, cũng chẳng hiểu sao nữa.

Tôi lặng chuyện:

— Nhìn ta điệu tàn quá Thúy hờ?

— Không, Vy còn đẹp hơn đầu niên học nữa.

— Xạo bạn, ta tàn rồi.

Nhỏ Thúy nhún vai rất điệu:

— Không. Chân Trần còn hấp dẫn lắm.

— Liz Taylor hấp dẫn xúp-pe thì có.

Và tôi tiếp:

— Thôi thì cả hai tài tử đều xúp-pe cả nhé.

Xong cả hai cùng cười dòn, Thúy cười:

— Ừ nhỉ! Mèo khen mèo. Rồi Thúy kéo tôi hai đứa nằm dài xuống giường, nhỏ Thúy úp mặt lên gối, không nhìn và hỏi tôi:

— Hầu lúc này ra sao? Chú Hân của bé Vy đó!

— Xao, mà sao là thế nào?

— Nghĩa là được đi làm hay đi lính?

Tôi dụi mắt giữa hai lòng bàn tay mà nghe bùi ngùi, xúc động lạ lùng, mỗi khi chỉ có hai đứa nằm mà nhắc đến Hân. Ừ nhỉ bây giờ tôi chẳng biết Hân ra sao nữa. Chẳng lẽ học mười sáu, mười bảy năm trời, lấy xong mảnh bằng kỹ sư, đồ biết bao công lao cực khổ để đổi lấy sự cực nhọc sao nhỉ? Đến thế sao? Hân à, Hân đang thế nào hở, chắc là đang lo phải không anh? Xót xa lạ lùng khi nhìn thấy Hân xanh xao, gầy gò. Em ngue và thấy mấy người bạn cùng khóa với Hân nói họ được làm tại thành phố và có một số phải ra đi. Hân của em ở trong trường hợp nào đây? Ở hay đi hở Hân? Tôi đáp lời nhỏ Thúy trong cơn xúc động không dần:

— Ta giờ không biết gì nữa cả Thúy à.

Thúy khẽ nắm tay tôi, hai đứa nằm chặt tay nhau như chia xẻ, như thương yêu:

— Không chuyện gì đâu, Vy đừng buồn nữa.

— Họ có là gì của mình đâu nhỏ, mình đứng bên lẽ mà. Muốn lo cũng chẳng biết mình có quyền không?

Thốt xong, tự đứng buồn dễ sợ. Tôi, đứa con gái kiêu hãnh dạo nào, giờ bị thảm thế đó. Vy của đầu năm dự bị không còn nữa, mà giờ còn Vy của ngày tàn niên học và nỗi yêu người với vợ. Hân, hãy đừng hiện diện và phá rối tâm hồn em, hãy cho em chút bình yên trong bốn phận. Hãy cho em quên người của tình cờ gặp gỡ nhà Hân. Hân đầu yêu!

MINH LÝ

ĐÃ
NGỖ QUÊN
MAU

TRẦN VŨ

Chiều thứ bảy...

— Ê! Tóc dài.

— ...

— Ê! Áo đỏ.

Tóc dài, áo đỏ? Phải gọi Du không? Du quay đầu thật nhanh để cong queo tay lái và ui cha đừng — Rẹt... Rẹt — Du tái xanh mặt mày kéo chiếc xe đạp lui lại. Ông phu xích lô nhăn nhó: Về tập lại rồi hãy đi, nhóc. Bây giờ mặt Du đỏ nhưng Du vẫn cho xe sát vào lề và quay lại đợi chờ. Một tên húi cua từ Thanh Thê chạy ra, hân nhìn Du cười cười. Lạ hoắc, lộn xộn, làm người ta dựng xe, ghét. Du hất mái tóc ra đằng sau đạp tuốt luốt. Ê! Áo đỏ. Khó chịu chưa. Réo mái. Còn ê ê nghe dễ sùng làm sao. Du đạp nhanh đôi chân mặt hăm hăm. Oái! Sao tay lái trơn ẹo như cế cái gì nặng rớt sau lưng. Phải thẳng gấp, thẳng vô lề.

— Áo đỏ, sao vậy?

Trời ơi, hân à. Du nhìn lại hột hoảng trong tức tối.

— Xuồng xuồng. Ai cho anh lên xe tôi.

Hân vẫn ngồi ở sau yên miệng cười hí hí.

— Xe cô hay xe tôi?

Du trợn mắt. Ngon nhỉ. May là Du cẩn thận cứ phải ngồi trên yên nắm cứng tay lái, không có hân dám đạp luôn lăm. Giọng Du gằn gằn.

— Anh muốn gì?

In tại cơ sở ấn loát Nguyễn-Bá-Tông. 63 Bùi Thị Xuân, Saigon II Số lượng 5000.	ĐỒNG NAI 270 Đề Thám, Saigon II Điện thoại: 20.942 Tổng Phát Hành
---	--

- Tôi muốn cô chờ tôi đi chơi chiều nay.
- Đố vô duyên. Anh xuống không tôi là bây giờ.
- La đi, xe tôi chờ xe cô à.
- Nói thê được hả, xe tôi.
- Giày xe đâu?

Du lúng túng. Xe đạp ai mang giày theo làm chi. Cái thằng cha này một là xuất thân từ nhà thương Biên Hòa hai là ăn cướp. Phải nhờ cảnh sát mới được. Du định đạp nhanh về ngã tư gần đó nhưng hán đã nhảy xuống và lần này thì hán giữ chặt ghi đông của Du.

- Tính làm quen cảnh sát hở?
- Ừ.

— Con gái Bắc đánh đá.

Du đỏ mặt:

- Kệ tôi, xê ra.
- Nhưng cô áo đỏ dễ thương.
- Tôi dễ ghét, xê ra.
- Dĩ nhiên cô dễ ghét vì đâu phải mình cô áo đỏ.

Du sượng người. Quê ơi là quê. Tức tôi làm Du mạnh hơn nhưng vẫn không kéo nổi tay lái ra khỏi tên húi cua kỳ quặc. Bực dễ sợ. Như vậy là trễ hẹn với mẹ rồi, là hết may mắn, là để đền mai mà ngày mai của mẹ thì không biết ngày nào. Du quắc mắt nhìn tên húi cua, hán nheo nheo nhìn trả lại. Du cong môi đay nghiến: Anh cà chua, anh trứng thối, anh... Du khóc. Khóc từ đôi mắt mở lớn, từ đôi môi hồng không run nhẹ — Tức quá mờ — Tên húi cua ngo ngoắt rồi bối rối:

- Xin lỗi. Tôi tưởng đùa chút cho vui. Bộ quên thật rồi sao?
- Du hậm hực:
- Chả có gì để nhớ, xê ra.
- Xê ra xê ra hoài, nhìn lại tôi kỹ một chút đi.
- Thêm vào, anh quý báu gì.

Hán gãi gáy nhăn nhó. Du liếc hán thật nhanh. Trông cũng quen quen. Du nhớ rồi nhưng hán đang sơ hở thê kia Du phải chạy thật lẹ mới được. Cái đạp của Du lầy hết sức làm hán hốt hoảng té nhào.

Du cười lớn trong niềm khoái trá. Cho đáng, nãy giờ làm rộn người ta. Kỳ thật, con người chi nham nhở. Nham nhở như cái bụng phệ của hán. Thanh niên mà bụng phệ thì ẹ quá. Mờ sao hán bạc ghê, như hôm nào đi xuôi ở Biên Hòa.

Hai tuần trước tụi bạn tổ chức picnic suối Lồ ồ. Du tưởng hứng thú lắm ai dè chán ời chán. Chả có gì đẹp cả hay tại Du không biết? Buổi chiều dịu nhẹ Du bỏ bạn đèn ngồi dưới một khóm lá và bắt chột thấy hán ở bên kia mây rặng cây nhìn sang. Hán cũng lẻ loi như Du. Ban đầu Du tưởng tình cờ sau thấy hán nhìn hoài Du cúi sườn kênh lại. Hán biết rồi đột nhiên hán về phía Du. Trông hán cũng hay hay chỉ tội cái bụng phệ. Hán ngồi đối diện với Du một khoảng không xa và nhìn Du chăm chăm. Cái nhìn nửa tinh nghịch nửa tò mò làm Du nổi giềng chai lì cũng phải nhột nhột. Du không nhìn hán nữa nhưng cũng chả bỏ đi. Việc gì phải bỏ đi khi có chỗ ngồi thoải mái như thê này. Đến lúc Du về hán cũng về.

Sáng chủ nhật...

- Du ơi, cô khách.
- Mời họ vào nhà đi, bảo đợi tao tí.
- Du rậm rập chạy xuống cầu thang. Sao phòng khách trông trơn.
- Du ngo ngoắt nhìn quanh, con Doan này dám phá mình lắm ẹ.
- Áo vàng.
- Ừ tui — Hôm nay Du mặc áo vàng — Du quay lại phía chân cầu thang. Sao tên này bắt mình đứng sau quay hoài.
- Không vàng đồ gì hết. Ai cho anh vô nhà tôi, đi ra.
- Hôm qua xê ra, hôm nay đi ra. Bao giờ cô cho tôi tiếng vô?
- Trông hiền mà dữ quá. Cái đạp của cô làm tôi bẽ tấm lưng dài:
- Vậy là nhẹ, đi ra.
- Doan mời tôi vào thì thật vô lý nếu cô đuổi tôi ra.
- Du trề môi:
- Tôi là chị tôi có quyền.

— Du !

— Không phải tên chưa.

— Làm gì mà gõ đá vậy Du ?

— O'...mà ê ! Bộ mày quen tên bụng phệ ?

— Kêu gì kỳ cục. Anh Sinh của nhỏ Hoạt đó. Học giỏi lắm nghe năm cuối Văn khoa...

— Thôi vừa vừa. Hân bao nhiêu tuổi ?

— Bộ mới quen sao mà xa lạ thế. Hèn chi hỏi nãy anh chàng hỏi thăm chị mà chả nói rõ là chị nào. May mà chị Di đi vắng...

— Mày tra kéo dài quá, mai mốt làm cái gì cũng đến sau.

— Đừng rủa đừng rủa, 23, được chưa ? Ừa ! Phải mủ anh Sinh bỏ quên không ?

Du đã lên cầu thang vội ngoảnh lại. Doan đang cầm cái mủ lưỡi trai màu rêu sậm quay quay. Giọng Doan đều đều :

— Lát nữa em ghé nhỏ Hoạt trả luôn anh Sinh. Thề nào cũng được xí muội.

— Ai mượn mày tài lạnh. Quên thì ráng nhớ. Đề đó hân tới lấy. Doan ngơ ngác :

— Gì mà Du lớn tiếng vậy.

Du đỏ mặt. Không lẽ lại nói thẳng với Doan là Du muốn hân trở lại đây. Mà sao Du lạ thế muốn hân trở lại làm gì khi mình đã thẳng thừng đập chát với người ta. Tiếng xe hân ồm ồm kia rồi. Du xoắn tít chùm tóc trong tay. Dáng dấp hân đã đến bức thêm. Bỗng đứng Du thấy mình mềm nhũn. Du bảo Doan mày trả hân đi rồi chạy băng lên lầu. Nhỏ Doan lăm lăm : Trời hôm nay không lạnh không nóng nên bà này...mát.

Tôi chú nhật...

Doan bảo Du : Tôi mai sinh nhật nhỏ Hoạt nó mời chị, đi không ?

Du chớp mắt : Nhỏ ấy dễ thương không đi chắc nó buồn... ☐

TỪ KÊ TƯỜNG

CHO GỬI TIM YÊU

Tỉnh lý nhỏ bé, trầm lặng, nằm bên cạnh con sông bát ngát nước đục ngầu phủ sa. Chỉ vào buổi chiều, gió lớn mới làm sông nổi những lượn lờn chạy ào ạt vào bờ đá xanh vang vọng những tiếng đập âm ỉ. Bình thường, suốt ngày con sông êm đềm xuôi chảy, sóng chỉ lộ nhỏ vắng lại những tiếng kêu thì thầm êm ả. Dòng sông lớn lắm, ngút ngàn không biết ngọn nguồn chảy đi đến tận đâu. Nhưng cần gì biết chuyện ấy. Mỗi ngày đi học qua đây tôi chỉ cần nhìn thấy những gợn sóng lộ nhỏ đưa đẩy những khóm lục bình có hoa tím. Gió mát thổi đùa vào những con đường phở, tung bay mái tóc của tôi và các bạn bè cùng lứa tuổi. Chỉ cần nhìn thấy những chiếc đồ máy đồ khách lên trên bến đá, tiếng xì xịch của máy trên mặt sóng. Chỉ cần nhìn thấy những thuyền đồ ngang lưng lửng qua sông, phía bên kia mặt nước là màu xanh của các vườn cây ăn trái. Màu xanh chạy dài, xa tít tắp trên màu đục ngà ngà của nước sông lóng bóng nắng mới lên.

Mẹ tôi có cửa hàng vải ngoài chợ Cũ. Bà bận suốt ngày ở đây. Sau buổi học tôi thường quanh quẩn trong ngôi nhà rộng lớn, buồn so như một tên hình nộm giữ dĩa trên ruộng. Một vài lần tôi khóa cửa ra cửa hàng của mẹ tôi nhưng lần nào tôi cũng chán ngấy với những cảnh mua bán, ồm ồm, đầy đura trả giá. Thật không có gì thú vị đối với một đứa con trai mười một tuổi như tôi. Mười một tuổi, học gần cuối năm lớp nhất sắp sửa thi Tiểu học, tôi cũng được gọi là đứa con trai mới lớn. Và chắc chắn tâm hồn thích lang thang của tôi không phải gửi cho những phiên chợ đông đảo người mua bán, những tiếng rao hành, cái cọ, trả giá, đôi khi chửi nhau và... đánh lộn. Tôi không thích ra cửa hàng mẹ tôi chút nào. Mỗi khi bà bận việc nhờ tôi trông hàng giùm độ nửa tiếng đồng hồ là tôi phát cáu. Và chắc chắn không một người nào thích mua những tấm vải màu sắc rực rỡ vui mắt ở cửa hàng có một tên oắt con mặt mày bí xị buồn so in cái bánh bao chiều. Khi mẹ tôi trở về tôi thở phào sung sướng, không kịp đợi bà giao phó thêm một công việc nào nữa, tôi vội vã chuồn ngay tới nhà những đứa bạn mượn ghe chèo qua sông thăm vườn trái cây đầu mùa, lũng những chú chim màu sắc óng ánh đen tuyền mà tôi rất mê. Hay tới nhà sách âm những cuốn tiểu thuyết đầy phiêu lưu và mạo hiểm về đọc. Tôi mê nhất là những truyện viết về loài vật của Tô Hoài. Những truyện ngắn nhẹ nhàng trong sáng bằng bạc gió vàng và sương lạnh của Nguyễn Tuân. Tôi mê luôn cả truyện Liêu trai chí dị của Bồ Tùng Linh. Những truyện huyền ảo ma mãnh hồ ly đó làm tôi quên hết mọi thứ và đồng thời cũng làm tôi sợ ngôi nhà rộng lớn vắng tanh phía trước sân có dàn hoa giấy um tùm che kín cổng, phía sau có vườn cây với nhiều thứ hoa đura hương thơm ngát vào trong phòng.

Hôm nay là ngày chủ nhật. Tôi không phải đi học, không phải tới trường chép bài phạt và nhất là không phải ra chợ trông chừng cửa hàng cho mẹ tôi. Thật là một ngày thanh thoi sung sướng. Tôi thức dậy khi mặt trời vừa lên mang màu hồng tươi thắm trải trên các vòm lá xanh ngoài cửa sổ và đem nắng vàng ấm áp xua tan lớp không khí lạnh lạnh của buổi sáng do các trận mưa đêm để lại từ nhiều ngày qua. Tiếng chim sau vườn và cả ngoài hàng me xanh biếc lá ngoài đường liu lo ca

hát làm nồn nao tâm hồn tôi. Mẹ tôi đã ra chợ từ sáng sớm, lúc tôi còn ngủ say sưa với những giấc mơ diễm ảo kỳ thú sau khi đã thức gần hết đêm để ngón một cuốn tiểu thuyết thuộc loại phiêu lưu kỳ bí nhất.

Mẹ tôi đã dành sẵn bữa ăn sáng cho tôi trên bàn. Một đĩa trứng chiên, nửa khúc bánh mì và một ly sữa hầy còn nóng. Tôi không thích uống sữa chút nào nhưng mẹ tôi cứ bắt buộc tôi phải uống kèm theo một câu nói bắt di bắt dịch :

— Con không chịu uống sữa nên người cứ gầy gò như con mằm. Thấy bạn con không, đứa nào cũng mập mập khỏe mạnh bắt mê.

Tôi bậm bưng cười thầm vì không hiểu những tên bạn của tôi đáng mê ở chỗ nào. Thắng Phúc phệ, đúng là một tên mập mập khỏe mạnh như mẹ tôi ca ngợi. Nhưng cả đời nó chưa đọc một dòng chữ nào khác ngoài dòng chữ phê của thầy giáo : Học được, nhưng hơi lười. Thắng này lớn hơn tôi một tuổi nhưng ngây ngô dễ sợ. Lần nào tới nhà cũng thấy nó dụ ăn với lũ em nó. Trước khi đi chơi còn nhảy phóc lên tủ đựng thức ăn nhón mấy trái cam, trái chuối nhét vào bụng hiên ngang ra cửa. Nó chẳng biết Tô Hoài là ai. Dề mền phiêu lưu ký là cái gì. Trái tim đó phẳng lý như phiến đá đá xanh trên bờ sông. Thắng Tiên móm cũng nặng ký hơn tôi thật đấy nhưng nó cũng không hơn gì Phúc phệ, nghĩa là đầu óc chả có chút mơ mộng nào. Tôi kể chuyện tiểu thuyết cho nó nghe nó chỉ nhún răng ra cười trừ. Nhưng được điểm của thầy giáo vì nó giỏi toán nhất lớp. Còn thắng Quang điện, bằng tuổi với tôi, nhưng đánh lộn rất cừ, đá banh chuyên môn giữ gôn, nó bắt những trái banh thần sầu như đôi tay có dính nhựa. Thắng này tương đối đỡ hơn hai đứa kia nhưng tôi vẫn không phục nó tí nào về tài giữ gôn. Sờ dĩ có tên Quang điện vì ba nó làm thợ điện. Trong tỉnh lý này cửa tiệm bán đồ điện của nó lớn nhất, ai cũng biết.

Tôi rửa mặt đánh răng xong tới ngồi vào bàn ăn. Mắt tôi chạm phải tờ giấy với những dòng chữ nguyệt bạch ngoác của mẹ tôi được ly sữa dần lên.

•Thuyền. Con ăn sáng xong phải uống cho hết ly sữa mẹ dần lên trên tờ giấy này. Buổi trưa nhớ ra chợ ăn cơm với mẹ. Có đi đâu chơi nhớ khóa cửa cẩn thận đừng lơ dềnh như bữa trước mà mất đồ. Mẹ

có để dành cho con hai trăm đồng trong ngăn kéo muốn ăn gì thì mua ăn. Nhớ lời mẹ dặn đó. Mẹ.»

Tôi ăn ngon lành đĩa trứng và khúc bánh mì nhưng chỉ nhắm mắt nhắm mũi uống được một phần ba ly sữa rồi đem phi tang sau vườn gốc cây mận. Sau đó tôi lên nhà lục ngăn kéo lấy tờ giấy bạc hai trăm bỏ vào túi định trưa nay chạy ra nhà sách tìm mua một cuốn truyện chường về đọc. Bất ngờ có tiếng đập vào cánh cổng sắt trước nhà thỉnh thoảng rồi giọng thằng Quang điện hét vang :

— Thuyền ơi mở cửa cho tao vào. Thuyền ơi mày thức dậy chưa ?

Tôi ra mở cửa cho nó. Quang điện thấy tôi, toét miệng cười :

— Sao bữa nay mày dậy sớm thế ?

— Tao dậy từ khuya.

— Đang làm gì đó ?

— Chẳng có làm gì hết. Mới vừa ăn sáng xong thì mày động cửa ầm ầm.

— Tao tưởng mày còn ngủ chứ bộ. Sáng nay tụi nó rủ qua vườn nhà thằng Sơn đốn hái trái cây. Năm nay vườn nó được mùa nhãn lắm ả. Trời ơi, nhãn nhà nó ăn mày phải biết, ngọt lịm như đường phèn. Cùi dày như bột.

— Nhà nó khó bỏ sừ, sức mầy nó dám cho mình hái nhãn.

— Nó hứa chắc. Không thì thiếu gì thứ khác, tha hồ mà ăn. Thằng Tiễn móm chuẩn bị một cái bao lớn để hái mận. Chiều nay mình đụng độ bọn Nhật B của trường Hùng Vương. Thằng nó ba trái là cái chắc. Tụi mình khao quân bằng mận của thằng Sơn đồm.

— Tụi kia đâu ?

— Tụi nó chờ mình ngoài công viên bờ sông.

— Mày chờ tao chút.

Tôi vội vàng thay «bộ đồ trận». Quần sọt xanh, áo thun màu vàng cam, chân mang đôi giày ba ta trắng, đầu đội cái kết súp, cặp sách cái ông xì đông. Khóa vội cửa và phóng theo Quang điện.

Tới chỗ hẹn đã có đông đủ Phúc phệ, Tiễn móm, Sơn đồm. Năm đứa thuê một chiếc ghe. Quang điện và Sơn đồm ra sức chèo

quạt sông.

— Ê, Thuyền móm. Mày kể cho tao nghe chuyện Dề mèn phiêu lưu ký đi.

Mỗi đứa đều có một cái tên riêng. Như Phúc phệ, Tiễn móm, Sơn đồm, Quang điện...nhưng tôi không thích đứa nào gọi tôi là Thuyền móm cả. Mẹ tôi đã «gợi ý» cho lũ bạn đặt cho tôi tên này. Cái tên thật không có gì hay ho.

Tôi khinh khinh :

— Mày hiểu khi mồm gì mà bắt tao kể.

Quang điện chớp mắt :

— Biết chứ. Tao bắt đầu khoái chuyện phiêu lưu rồi.

Tôi cho một viên đất vào ông xì đồng thời phủ một cái mạnh. Viên đất nhỏ bé có thể làm chết con chim nhưng đối với mặt sông nó chỉ là hạt bụi. Viên đạn đất mất tăm trong những con sóng lờ lờ, chấp chùng. Nâng lên vầng ánh mặt sông, in rõ năm chiếc bóng đen từ từ lướt theo mặt nước.

Buổi chiều ở sân đá banh về mặt mũi tôi bơ phờ mệt mỏi. Quần áo dính đầy bụi bặm thêm một nỗi buồn vì bị thua tụi Nhật B Hùng Vương 2 trái không gỡ, thay vì phải thắng tụi nó 3 trái như lời thách Quang điện. Thằng này hôm nay mơ mộng cái gì mà bắt banh dờ ẹt. Bị thua đau, tôi cầm tức đá bừa vào chân một thằng, chân nó không sao nhưng chân tôi bị tím bầm một cục đau điếng. Tôi vừa đi cà nhắc vào cổng, định mở khóa. Bỗng nhà bên cạnh có người con gái lạ hoác chạy sang. Nhà này mấy hôm đóng cửa im ỉm treo tấm bảng «Bán nhà» trước cổng. Tôi đoán chắc cô gái này vừa mới dọn tới.

Đôi mắt đen lay láy, gương mặt trắng hồng càng làm tăng thêm màu óng ả của mái tóc dài buông xuống vai, nhơn nhơn trên nền áo cánh màu xanh da trời có những hoa trắng. Nụ cười điểm trên môi như cái hoa móng tay đỏ hồng. Cô gái nhìn tôi một thoáng rồi nhỏ nhẹ hỏi :

— Xin lỗi...em. Bên nhà em có cây chổi nào không cho chị mượn quét lá trong sân một chút. Vì nhà mới dọn tới nên không kịp chuẩn bị. Lá trong sân nhiều quá...quét xong chị trả ngay.

Giọng nói thật êm ái, ngọt ngào. Tôi thấy hai vành tai nóng lên. Và tôi đáp ứng:

— Không biết...để vào xem.

— Chị đứng ngoài này nhé. Nếu có, em cứ thấy ra cho chị. Cảm ơn em trước.

Tôi lừng khừng gật đầu. Tự ái bị chạm nhẹ vì tiếng «em» của người con gái gọi tôi. Mở được khóa tôi vào nhà đi lũng kiếm cây chổi của mẹ tôi vẫn thường quét lá cây trong sân. Một lúc sau tôi mang cây chổi ra cho người con gái lạ. Đôi mắt sáng lên, vẻ vui mừng hiện rõ trên gương mặt. Cô gái cầm lấy cây chổi và chột nhín xuống chân tôi hỏi:

— Chân em làm sao vậy?

— Đá banh.

— Trời ơi, có sao không?

— Sơ sơ thôi. Ngày mai là khỏi.

— Bên nhà chị có dầu. Chút nữa chị mang qua cho xức nhé.

Và cô gái mang cây chổi về bên nhà. Tôi đứng trong sân nhìn sang thấy những đường chổi nhẹ nhàng lùa đám lá chết trên nền xi măng gom lại thành những đồng lớn. Vì bỏ hoang lâu ngày nền xi măng đã bám rêu xanh, mấy lần cô gái trượt chân suýt ngã với những tiếng kêu ngạc nhiên hoảng hốt thật vui. Buổi chiều đã hết nắng. Tình lý êm đềm với những cơn gió gợn đùa trên các vòm me xanh biếc bên ngoài đường. Tiếng chim lạc lõng buông xuống rồi mất hút, chỉ còn tiếng rơi nhẹ nhàng của những nhát chổi đùa lá trên nền sân. Bóng áo xanh chập chờn qua khoảng rào đầy những bông trang đỏ thắm. Tôi đi tắm, thay bộ quần áo mới và nơm nớp sợ lát nữa đây mẹ tôi về sẽ hỏi vụ cái chân đau thật khó mà giải thích. Nỗi buồn thua trận tiêu tan khi tôi nghĩ vẩn vơ về người con gái lạ. Giọng nói êm ái, thánh thót. Nụ cười tươi thắm như một đóa hoa chưa nở hết. Mái tóc huyền óng ánh trên nền áo hoa xanh, vẻ suýt xoa cảm động khi nhìn thấy vết đau trên bàn chân tôi.

Người con gái xinh đẹp ấy ở đâu tới. Sẽ học trường nào, lớp mấy? Cuối cùng lòng tôi hơi chùng xuống, se sắt vì tiếng «em» cô gái đã gọi tôi. Nhiều lắm, cô gái, chỉ lớn hơn tôi hai ba tuổi. Con trai không thể làm em con gái, nhất là một người con gái vừa xinh đẹp vừa xa lạ mới dọn tới tỉnh lỵ này.

— Em ơi. Cho chị trả cây chổi.

Tiếng nói vừa mới đó đã trở thành quen thuộc rót vào tai tôi. Bóng cô gái thấp thoáng ngoài cổng. Tôi vội chạy ra. Vần nụ cười tươi thắm hồn nhiên, cô gái trao cây chổi cho tôi và nói:

— Cảm ơn em nhé. Có lọ dầu đây, hay lắm, xức xong sáng mai chân em sẽ hết sưng ngay.

Tôi còn đang lúng túng. Chai dầu đã dúi vào tay tôi. Thoảng nhìn bàn tay người con gái với những ngón dài trắng muốt. Cái chạm nhẹ, mang một luồng hơi ấm áp chạy dài trong từng thớ thịt. Tôi nghe mặt mình nóng ran.

— Em ở nhà một mình sao?

— Mẹ tôi ở ngoài chợ. Sắp về.

— Mẹ em bán hàng gì?

— Vải.

— Ô. May quá. Chị đang dự định mua vải để may áo. Chị thích may những chiếc áo lụa trắng để đi học. Mẹ em có bán lụa không?

— Không biết. Nhưng chắc có thứ đó.

— Vậy mai chị ra chợ nhờ em chỉ giùm hàng của mẹ em nhé. Bây giờ tôi mới hỏi được:

— Chị học trường nào?

— Lê Ngọc Hân. Lớp Đệ Tứ. Chị mới theo Ba mẹ chuyển trường về đây. Lạ ghê. Nhưng tỉnh lỵ đẹp thật. Em ở đây lâu chưa?

— Từ nhỏ.

— Em học trường nào vậy?

— Nguyễn Đình Chiểu. Gần trường Lê Ngọc Hân đây.

— Ô, may quá. Vậy tại mình gặp nhau thường há. Nhưng em học lớp mấy?

— Đệ thất.

— Vậy là dưới chị ba lớp. Em tên là gì ?

— Thuyền.

— Ô, tên hay ghê. Tên chị là Hạ Lan.

Bỗng như vừa nhớ ra điều gì. Hạ Lan chớp mắt hỏi :

— Chút xíu nữa chị quên. Nhà em có bàn ủi không cho chị mượn ủi cái áo dài. Ngày mai chị đi học rồi. Trong lúc dọn nhà, cái bàn ủi chị bị rơi bẻ tanh bành không còn xài được nữa.

— Trong nhà có.

— Vào lấy cho chị mượn nhé. Ủi xong chị mang trả ngay. Cảm ơn em trước.

Cũng một câu nói như lúc nãy. Nhưng tôi chả thấy khó chịu chút nào, cũng không thấy nhàm chán như những đứa con gái quen với tôi ở lớp học. Tôi thấy lòng mình lâng lâng như đang đi trên mặt sóng. Một mùi hương nhẹ nhàng thơm dịu từ mái tóc Hạ Lan bay sang mũi tôi càng làm cho tôi ngây ngất như mê say. Và tôi chạy vào nhà như một cái máy theo lời Hạ Lan.

Bàn tay cầm cái bàn ủi. Hạ Lan vén một bên tóc. Gương mặt trắng hồng rạng rỡ như một vầng trăng đêm rằm. Hạ Lan nhìn tôi cười nói :

— Thuyền dễ thương ghê. Có gì sang nhà chị chơi. Bên ấy vắng lắm. Ba mẹ chị dễ nữa. Ngoài chị Sáu giúp việc nhà còn thì chẳng có ai nữa. Thôi cảm ơn Thuyền nhé. Chị về ủi xong cái áo dài sẽ mang qua trả ngay.

Tôi nuốt nước bọt trong cổ :

— Ăn nhằm gì. Bên này chưa cần phải ủi đồ. Khi nào trả cũng được.

— Chào.

Vẫn nụ cười tươi thắm trên môi. Bàn tay nhỏ bé xinh xắn đưa lên làm một cử chỉ chào tôi hết sức dễ thương. Hạ Lan mang bàn ủi về nhà. Khi đèn trước hiên nhà Hạ Lan bật sáng tôi mới trông thấy Ba mẹ Hạ Lan đứng trên thềm. Chị giúp việc đang đốt đồng lá chét ngoài sân. Lửa đỏ, bập bùng reo. Mùi thơm lá chét vừa cháy xém bay sang gây gây mũi. Buổi tối đã về với tĩnh lặng. Một ngày đã hết. Nhưng sao hôm

nay tôi nghe có một cảm giác gì lạ lùng trước đêm tối xuống. Một cảm giác vừa êm ấm, vừa thanh thoát nhẹ nhàng như mũi người một làn hương ngọt ngào quyện lây không gian. Hạ Lan. Tôi hình dung ra mái tóc dài đen tuyền óng ả ấy bây giờ buông xuống che gương mặt trắng hồng. Màu áo hoa xanh sáng rực dưới ánh đèn. Bàn tay thoăn thoắt lướt bàn ủi trên nền áo dài lụa trắng. Ngôi nhà bên đó từ chiều hôm nay không còn cái vẻ hoang vu tiêu điều nữa. Ngôi nhà đã mở cửa, rộn ràng với màu áo và tiếng chân của Hạ Lan.

Mẹ tôi về. Bà cũng ngạc nhiên khi đứng trong sân. Lúc đó ánh lửa trong sân nhà Hạ Lan đã cháy bùng, sáng rực những cành lá xanh đưa sang lung linh bóng tối và bóng của bà. Mẹ tôi hỏi :

— Họ mới dọn tới à ?

— Dạ.

— Bao giờ vậy con ?

— Ngay chiều nay.

— Nhà họ đông không ?

— Ít người, như nhà mình vậy.

— Họ làm gì mà đốt lửa đỏ rực thế kia ?

— Họ đốt lá. Bỏ lâu quá ngôi nhà ngập tràn xác lá. Họ đốt chắc tới ngày mai mới tàn đồng lửa đó.

Mẹ tôi bỗng cười :

— Sao con rành quá vậy ?

Tôi nóng mặt, di di bàn chân trên sân. Bất ngờ bà nhìn ra vết đau trên bàn chân tôi. Một tiếng quát khe khẽ :

— Thằng quí. Lại đi đá banh phải không. Cái chân bầm tím một cục thế kia.

Tôi bồi rồi không biết đau cái chân đau của mình ở đâu. Chợt nhận ra tay hầy còn cầm lọ dầu của Hạ Lan. Tôi ngồi xuống xoa nắn vết đau và mở nắp lọ dầu xức lia lịa.

Có lẽ thầy cũng không có gì nặng. Mẹ tôi hăm he vài câu chiều lệ như những lần trước rồi Bà giục :

— Mau mau rồi vào nhà ăn cái này. Bữa nay đất hàng nên về

tôi. Biết sẽ nấu cơm không kịp nên mẹ có mua một con gà quay với hai ổ bánh mì.

Tôi bật dậy chạy theo mẹ. Tay đỡ lấy cái gói giấy thơm phức kia. Con đói bụng ở đâu kéo tới làm bao tử tôi nhói đau sau cả một buổi chiều quần thảo với bạn bè trên sân đá banh.

Mẹ tôi bật đèn, và bỗng nói :

— Ăn xong đi lấy cái bàn ủi cho mẹ ủi áo dài. Ngày mai mẹ đi ăn cưới con bà Phúc Hưng, sắp vải kẻ bên mình đó.

Tôi bồi rồi gãi đầu gãi tay ập ứng nói :

— Sáng con ủi cho mẹ sớm được không ?

— Thằng quí. Bây giờ ở không chẳng ủi đợi sáng mai làm sao cho kịp ?

— Cái bàn ủi con cho...mượn rồi.

— Ai mượn ?

— Nhà bên cạnh mới dọn tới mượn. Một chút họ trả.

— Thằng quí, cứ tài không. Bộ bên đó có con gái hay sao mà dễ dãi vậy.

Hạ Lan có những ý thích giống tôi. Chị thích đọc sách và nuôi chim. Hạ Lan hiền khô, thánh thiện như một thiên thần. Sau buổi học. Hạ Lan gần như không đi đâu, tôi ngày chỉ quanh quẩn trong nhà bên cạnh con mèo nhỏ, lồng chim khuyên và những cuốn tiểu thuyết nhỏ bé xinh xắn ngập tràn mộng mơ như tâm hồn chị. Ba Hạ Lan làm Phó Tỉnh Trưởng, có xe nhà đưa rước nhưng ít khi Hạ Lan đi học bằng xe. Hạ Lan thích đi bộ hơn. Buổi sáng trời tinh lý đẹp êm ả, những cơn gió mang hương lá cây thổi đùa tà áo trắng của chị phất phơ bay như cánh bướm. Con đường rợp bóng mát của hai hàng me già chạy suốt con đường lớn vắng ngắt. Tinh lý rất hiếm hơi xe hơi. Gần như chỉ có xe xích lô đạp và xe máy của bọn học trò vào những giờ tan học tủa ra khắp phố. Ba Hạ Lan làm việc ngày hai buổi ở tòa Tỉnh. Mẹ Hạ Lan cắm cũi dưới nhà. Chị Sáu lui tới quanh quẩn những

công việc lật vạt của chị. Riêng một mình Hạ Lan với những giờ rảnh rỗi không phải học bài, chị xem sách, chăm sóc chiếc lồng chim xinh xắn với chú chim khuyên hót liu lo. Hạ Lan hay ngồi trong vườn cây trước sân, trên chiếc ghế đá với con mèo nhỏ. Năng buổi sáng không soi thấu qua tàn lá cây xanh biếc, rậm rạp che thành bóng mát lớn xung quanh chỗ ngồi của chị. Tôi hay qua nhà chị chơi, trao đổi những cuốn sách, bàn tán về một câu chuyện vừa xem. Và đôi khi được chị cho những món quà vặt vặt của con gái do chính tay chị làm như con gà trống, con công múa, chú chó xù, con gấu mập mập nhồi bông v.v.. Tôi không thích những món quà này, nhưng không dám từ chối sợ Hạ Lan giận. Ngược lại tôi thường mang cho Hạ Lan những trái mận, những trái nhãn, những trái ổi xanh dòn rụm ăn cấp được trong vườn những dứa bạn bên sông. Dĩ nhiên tôi nói láo với Hạ Lan là tôi mua. Cũng như tôi đã phieu với Hạ Lan là tôi học lớp đệ thất trường Nguyễn Đình Chiểu. Thật ra tôi chỉ mới học gần cuối năm lớp nhất trường nam tiểu học và sắp sửa thi tiểu học. Nếu đâu tôi sẽ được vào đệ thất Nguyễn Đình Chiểu, ngôi trường dành cho con trai, hách nhất ở đây cũng như trường Lê Ngọc Hân dành cho con gái rất hách của Hạ Lan đang học.

Sáng nay tôi đang đứng trong sân nghĩ cách để qua nhà Hạ Lan thật chính đáng cho khỏi ngượng. Giữa lúc tôi đang tuyệt vọng vì không áp dụng trong những lần trước thì một bàn tay xinh xắn thò qua khoảng rào hoa trang đỏ vẫy tôi. Bàn tay của Hạ Lan. Tôi mừng quýnh chạy lại. Giọng nói của Hạ Lan từ phía bên kia rào. Giọng nói hơi run, đáng chừng Hạ Lan đang xúc động chuyện gì đó :

— Thuyền làm gì đó ?

Tôi phỉa ngay :

— Đang... làm toán.

— Xong chưa ?

— Vừa xong ra đứng trong sân chị gọi.

— Vậy qua bên này chị nói cho nghe.

Tôi hối hộp chạy qua, lòng mừng khắp khắp. Nhưng tôi chạm phải ánh mắt đỏ hoe của Hạ Lan. Hình như chị mới khóc xong. Tay vẫn

ôm con mèo nhỏ mà tôi chẳng có cảm tình chút nào, Hạ Lan ngồi trên ghê đá dưới vòm bóng mát của cây mạn lớn.

— Thuyền ngồi xuống đây đi.

Tôi ngoan ngoãn ngồi xuống bên chị. Con mèo đưa cặp mắt xanh biếc tròn quây nhử tôi găm giữ. Nếu không có Hạ Lan, chắc hẳn tôi sẽ nhỏ râu nó và phóng cho nó mấy cái đá tận tình.

Sau mấy cái chớp mắt Hạ Lan run run nói:

— Chim khuyên của chị mới chết hồi hôm.

Tôi thờ phào. Tưởng chuyện gì quan trọng, nào ngờ chỉ là cái chết của một con chim. Ngày nào tôi cũng có thể thổi ống xi đồng giết không biết bao nhiêu là chim. Vậy mà chỉ có một con chim chết mà Hạ Lan khóc đỏ hoe đôi mắt.

Tôi làm bộ buồn buồn rồi hỏi:

— Có sao mà chết?

— Chị không biết nữa. Sáng ra thấy nó nằm cong queo, kiễ bu đẩy mình. Tôi nghiệp ghê.

Tôi tặc lưỡi mấy cái ra vẻ thương xót. Rồi nói:

— Mai mốt Thuyền sẽ bắt cho chị mười con, tha hồ mà nuôi.

— Nhưng con chim này khôn lắm. Nó biết mừng chị đi học về.

— Nuôi lâu nó sẽ khôn. Chim Thuyền bắt đẹp nhất trần gian.

Một nụ cười thoáng trên môi Hạ Lan:

— Thật hả?

— Đưa nao nói láo...

— Thôi, Thuyền hay thế quá à.

Tôi cụt hứng ngượng ngừng ngồi im. Hạ Lan nói:

— Bây giờ nhờ Thuyền đào đất chôn con chim giùm chị. Được chứ?

— Sao không thấy cho con mèo ăn có phải tiện không?

Đôi mắt đẹp của Hạ Lan long lên. Chưa bao giờ tôi thấy chị giận dữ như vậy:

— Trời ơi sao Thuyền lại ác tâm như thế.

— Chứ nó chết rồi vất cho mèo ăn, chôn cất làm gì mất công.

— Được rồi. Không cần Thuyền nữa.

Tôi cuống lên trước vẻ mặt giận dữ của Hạ Lan. Thật không ngờ tôi ngu ngốc đến như vậy. Cứ tưởng tượng Hạ Lan sẽ đuổi tôi về rồi ngồi khóc suốt buổi bên xác con chim. Tôi chồn dạ. Lén nhìn vào đôi mắt đẹp của Hạ Lan, hình như tôi trông thấy hai giọt nước mắt.

Tôi vội vã nói:

— Phải rồi nên chôn cất tử tế. Con chim cũng như người. Tôi nghiệp nó ghê. Đào lỗ ở đâu đây?

Như nghi ngờ lòng tôi của tôi. Hạ Lan quét tia mắt chưa nguôi nổi căm hờn ngang mặt tôi. Một lúc, Hạ Lan mới chịu nói:

— Ngay dưới gốc mạn này.

Và Hạ Lan vào nhà lấy đưa tôi con dao lớn. Tôi hí hục đào một cái lỗ. Hạ Lan đứng xác con chim trong chiếc hộp thuốc xinh xắn với những cái hoa mạn màu trắng. Một ít gạo và muối. Chôn chung luôn cả cái bình sứ nhỏ xíu đựng nước. Tôi cười thầm và hỏi:

— Có thấp nhang cúng vái gì không?

— Lúc này chị thấp nhang rồi. Làm việc đó bây giờ để Thuyền chề điều hả?

Xác con chim được đặt vào lỗ. Hạ Lan còn bày vẻ ném theo mấy cành hoa rồi mới để cho tôi lấp đất. Tôi không báo đảm lắm với sự chôn cất này. Có thể ngay đêm nay, chú mèo yêu quý của Hạ Lan sẽ đánh hơi thấy xác con chim, chú sẽ moi lên và làm thịt một bữa ngon lành.

Tôi ném con dao, phủi tay:

— Xong rồi.

— Hôm nay Thuyền không đi...đá banh nữa à?

— Không. Thuyền sẽ chẳng bao giờ đá banh nữa.

— Sao vậy?

Tôi muốn nói với Hạ Lan rằng tại vì tôi không còn thích tiếng dội thình thịch của quả banh da cứng khô ấy nữa. Tôi không còn thích sân cỏ, không thích chạy nhảy, rượt đuổi, không thích ánh nắng xôn xao trên đỉnh đầu. Tôi cũng không còn thích đám bạn bè có những trái tim phẳng lý như phiến đá hay cứng khô như quả banh da vô tri

vô giác. Tôi chỉ thích được sang chơi nhà Hạ Lan, ngồi trên ghê đá này, bên cạnh chị, dưới bóng mát của cây mận đầy hoa thoảng bay hương thơm trong gió sớm trong lành của tỉnh lỵ. Nhưng tôi không nói được. Ánh mắt đẹp tuyệt vời của Hạ Lan nhìn tôi làm tôi bối rối. Hạ Lan nhướn miệng cười :

- Sợ bị đòn hả ?
- Không. Thuyền chưa bị đòn lần nào.
- Sợ sưng chân như bữa trước hả ?
- Ăn nhầm gì.

Tôi đi lòng vòng trong sân. Hạ Lan ngồi ôm con mèo nhỏ, mái tóc chị rủ xuống. Chiếc áo hoa xanh như màu trời sáng hôm nay. Tôi nhìn chiếc lồng chim trống không, hiên ngang nói :

- Ngày mai chị tha hồ mà nuôi chim khuyên.
- Thuyền đi bắt hả ?
- Thuyền thôi ông xỉ đồng. Chim khuyên đâu có bắt được.
- Trời ơi, thôi ông xỉ đồng chim chết hết sao ?
- Đâu có, Thuyền sẽ thôi xem xém thôi. Nó chỉ bị thương nhẹ, giết mình rút xương cho mình chop mang về nuôi.
- Thuyền mà làm chết chị không thêm đau. Giết chim là có tội, chết xương Diêm Vương bắt tội đây.

Tôi cười. Và tôi chạy thẳng về nhà xách ông xỉ đồng phóng ra đường. Quang điện chờ từ bao giờ ở góc đường nhảy ra đưa quả nắm dọa tôi :

- Mày mê con nhỏ Hạ Lan tròn biết anh em hả. Chiều nay có trận phục thù tại Nhứt B Hùng Vương mày phải tham dự.

Tôi lắc đầu :

- Tao chán đá banh rồi.

- Tại con nhỏ Hạ Lan chứ gì. Nó cho mày uống bùa mê hả ?

Tôi cũng do quá đâm ra trước mặt Quang điện dọa nó :

- Mày phát ngôn bữa bãi nữa tao đập mày nát như tương.

Nó cười hô hố :

- Mày đâm tao mười cái, tao chỉ cần đâm lại mày một trái thôi. Thuyền mồm ẹ.

Thằng này khôn quá. Nó gọi tôi là Thuyền mồm cốt nhắc nhở cho tôi nhớ cái thân thể gầy còm như con mồm của mình. Như vậy là tôi sẽ thua nó ngay từ phút đầu. Nhưng chắc chắn tôi sẽ không bao giờ đá banh nữa. Tôi chán hết. Bỏ hết. Thấy tôi ngẩn ngơ, Quang điện hỏi :

- Mày đi đâu đây ?

- Vào vườn ông Khánh.

- Làm gì ? Thôi, tao biết rồi, đi thôi chim khuyên về tặng cho con Hạ Lan. Mày ẹ quá. Bộ mày... yêu nó thật hả ?

Tôi choáng người. Không ngờ thằng Quang điện cũng biết «tiếng này». Ừ nhỉ. Có phải tôi đã yêu chị Hạ Lan không ? Tiếng «Yêu» chợt nghĩ tới làm tôi ngượng chín người. Mặt tôi đỏ lên, lòng tôi rung động chập chùng như sợi dây đàn, và chân tay tôi luống cuống.

Quang điện cười khoái chí :

- Biết rồi. Đúng ngay tây mày rồi Thuyền ơi. Mày đã gửi trái tim cho con nhỏ đó. Mày đã chết... trong lòng một ít rồi.

Tôi không ngờ thằng Quang điện lại còn ví von hay ho đến như vậy. Nó biết chuyện này từ lúc nào. Nó đọc câu đó trong sách nào. Không ngờ. Quả thật tôi không ngờ. □

tình cờ

cung tường linh

*như không một sớm tình cờ
chân ai bước nhẹ như tờ lá bay
tiếng cười vỡ giữa bàn tay
cho tôi ngơ ngẩn một ngày lớn khôn
bây giờ mỗi gót bốn chôn
còn nghe thương nhớ trong hồn dáng ai
ở đâu phố núi hao gầy
ở đâu còn có lần ngày ngất sầu*

CUNG TƯỜNG LINH

sợi sương phai • lụa ngày xưa

Trời tháng chín. Nghe như vẫn còn vương vất nỗi nhớ nhung trên đầu những ngọn cây ẩm lạnh. Để em về chấp nhặt từng mảnh gương rơi mà nghe hồn mình dường cũng vỡ nhòa vỡ nát. Cơ hồ những giọt mưa rơi hát hiu buồn rúi trên đường. Mưa về cho xanh lá thắm hoa. Mưa về cho những mầm cây xôn xao mở hội. Vậy mà nỗi chờ đợi của em thì đã héo mòn như cọng cỏ khô mùa nắng.

Ơi, em còn không những ngày những tháng hiền ngoan và thân ái. Còn không một thuở môi hoa hồng và mát trời xanh. Hay bây giờ, đã toi tả hết những đám mây bình yên vì nỗi giận hờn đã bắt đầu len vào thương mến. Có biết rằng thăm thẳm trong nỗi nhớ thương, hình bóng người vẫn muốn đời lững hương thương nhớ. Dù ngày hồng môi cười yêu dấu đã nghìn trùng. Em một đời không có gì cho người ngoài những hạt mưa long lanh, không đủ giữ bước chân người phiêu lãng. Có phải vì thế mà ở một cõi trời riêng rẽ bỏ quên, sợi hương phai ngậm ngùi đã giăng giăng trong mắt tôi. Và giọt mưa vô tâm đã làm rung rung giòong nền sinh nhật buồn tênh. Thêm một tuổi nghĩa là đi trở lại. Những con đường tan nát suốt năm qua. Và cứ thế mà bay cho đến hết. Những ngày, những tháng, những mùa xuân. Trong cuộc sống lặng lẽ bình thân này, niềm vui là bóng nắng, đến rồi đi. Mong tưởng một thời bỗng trở nên xa xăm khi bóng người thiên thu mất hút. Và thời gian dù vô tâm nhưng quả tìm chẳng ngừng đưa đẩy nỗi chờ đợi xót xa. Người bây giờ như mây, phiêu bóng qua muôn đỉnh trời xa lạ. Có còn chăng thì cũng chỉ là một chút nhớ, ngậm ngùi. Còn chăng thì cũng chỉ là thiên đường trong ký ức. Quạnh quẽ. Thênh thang. Với lớp bụi cũ càng phủ đầy theo năm tháng mốc meo. Lớp học cũ, bạn bè xưa với thời ấu thơ đẹp như huyền thoại, biết có là tổ ấm bình yên cho em lúc niên học mới bắt đầu. Hay ngày mai, khi những bàn tay xinh nhỏ nắn nót đề ngày tháng trong quyển vở trắng tinh anh, thì cũng chính là lúc em âm thầm bắt đầu giây phút đầu tiên của một chờ đợi mới... □

TẠ NGHI LỄ

tháng chín, mùa học cũ

anh về thăm trường cũ
mùa thu đứng rưng buồn
ngậm hương lòng cỏ xù
thầy đời bỗng như sương

anh nhớ ngày anh học
mẹ gửi cô giáo làng
anh chưa ngồi đã khóc
cõi thiên đường thênh thang

ngồi bên bàn anh học
con bé đầu búp bê
đỗ anh nín đừng khóc
răng anh dị rứa tê

rồi anh làm quen lớp
mẹ anh khỏi đèn trường
cây che cùng bóng rợp
bạn bè sao quá thương

những hoa sấu đông trắng
rụng trên bước anh về
anh ép làm quà tặng
gửi con bé bên tê

nhỏ ngồi gần anh giận
chẳng trò chuyện mấy ngày
anh đến nguyên chùm mật
nó cười, coi hay hay

nhiều lần anh xin mẹ
mây đồng lễ ăn quà
cây cà rem chia xẻ
hai đứa ngậm xuýt xoa

những đêm trời trắng sáng
trường anh ngát hương hoa
chơi đi tìm đi trốn
về khuya, mẹ anh la

có ngày anh biếng học
cô giáo bắt trả bài
anh làm sao thuộc được
bị đánh đầy hai tay

anh về mách với mẹ
chẳng thêm học nữa đâu
mẹ anh vỗ đầu nhẹ
hôn lên mây lần đầu

bây giờ thu, tháng chín
chim rộn rã giao mùa
anh làm sao quên được
cả thiên đường thừa xưa

CHỜ ĐỢI NIÊN HỌC MỚI

NGUYỄN THANH TRỊNH

Mùa hè đã chậm dứt. Kha nôn nóng đợi chờ ngày khai giảng niên học mới. Chàng nôn nóng để được mặc quần áo đẹp, ôm sách vở mới, gặp lại bạn bè sau ba tháng hè xa cách? Không phải vậy đâu. Kha đã sống qua lứa tuổi học trò đẹp nhất một đời người. Bây giờ chàng đi dạy.

Vậy Kha nôn nóng để được gặp lại các bạn đồng nghiệp? Không, chàng không ham chuyện gặp lại đó. Nhìn những khuôn mặt đứng đắn, nghiêm trang, đạo mạo của các bạn đồng nghiệp, Kha thường cảm thấy mệt mỏi.

Nôn nóng để gặp lại một cô học trò xinh đẹp? Làm gì có chuyện đó. Kha còn mong các cô học trò của chàng lớn mau lên. Dời trường. Đi xa (hay ở lại ngay quận lỵ này cũng được) lấy chồng. Cho xong.

Nôn nóng để gặp lại ngôi trường cũ thân yêu? Kha không có dư tình cảm dành cho đồ vật. Ngôi trường, bảng đen, phấn trắng, bàn ghế có hư hỏng, thiếu hụt đã có ông hiệu trưởng, bác cai trường, hội phụ huynh học sinh thay chàng lo cho những đồ vật đó.

Vậy Kha nôn nóng đợi chờ cái gì ở niên học mới? Chàng nôn nóng đợi chờ một lá thư. Chỉ có vậy.

Ba tháng hè. Khoảng thời gian mơ ước của bất cứ người đi dạy nào vì sẽ được sống thanh thoi. Không phải lo soạn bài, chấm bài. Không phải lo đúng giờ giấc. Như một ngôi nhà từ lâu bị đóng kín vì chủ nhân đau ốm hay đi vắng, bây giờ những cánh cửa được mở tung đón chủ nhân trở về, đón ánh nắng ban mai rực rỡ, đón những ngọn gió đêm tươi mát thổi vào. Trong ba tháng hè, tâm hồn và hành vi của người đi dạy cũng được mở tung sau chín tháng bị đóng kín.

Tất cả những người bạn của Kha đã được sống thanh thoi trong mùa hè. Họ đã trở về quê nhà hay đi đến một thành phố khác để nghỉ xả hơi, để được sống tự do không bị những đôi mắt dòm ngó, phán xét của học sinh và các phụ huynh. Tưởng tượng sống ở một nơi không bị những đôi mắt đó theo dõi thật sung sướng biết bao.

Nhưng Kha đã không được *sung sướng biết bao*. Không được *sống thanh thoi* như các bạn trong ba tháng hè vừa qua vì chàng đã ở lại quận lỵ có nhiệm sở của chàng và làm việc như những ngày trong niên học cũ. Kha có nhiệm vụ phải trực trường? Ôi, chàng đâu có hân hạnh làm Giám học để sốt sắng thi hành nhiệm vụ đó. Kha phải ở lại và làm việc tối đa vì *tình yêu*. Người yêu của Kha ở chôn này và chàng không muốn dời xa nàng trong ba tháng hè dài đằng đặc? Ôi, nếu được vậy mảnh đất này đã là thiên đường và chàng đã *sung sướng biết bao*.

Kha phải ở lại để dạy các lớp hè hai buổi sáng chiều và dạy thêm Cours toán ban đêm. Chàng muốn dành dụm một số tiền để lo đám hỏi người yêu của chàng ở quê nhà vào dịp cuối năm nay. Không có năng lực chàng đã theo thằng bạn Bắc kỳ đi rong chơi. Dù cho bao tử có đói chàng tin cũng sẽ được sống một thời gian thanh thoi và thích thú. Nhưng vì năng, vì những đòi hỏi của gia đình nàng Kha đã phải tiếp tục đóng kín những cửa sổ của tâm hồn, của hành vi trong ba tháng hè.

Những Cours toán ban đêm Kha dạy ngay ở căn phòng trọ. Chàng đã phải *khó nhọc* giảng giải những bài toán cho học sinh hiểu. Không phải những bài toán đó quá khó hay học sinh chậm hiểu mà vì Kha biết chính chàng *không thích* giải những bài toán đó một tí nào. Đây không

phải là thời gian để giải những bài toán hình học, đại số, vật lý, hóa học. Đây là thời gian phải được dành cho nàng. Cùng nàng đi dạo chơi dọc theo bờ sông Hương trong đêm hè nóng bức. Cùng nàng vào trong thành nội có những cây nhãn lá mượt xanh và hương hoa sen tỏa ra thơm ngát. Cùng nàng vào ngồi một quán nước có âm nhạc dịu dàng và ăn những ly chè hạt sen ngọt lịm...

Nhưng ở lại chôn này, Kha chỉ biết cùng học trò cặm cụi giải những bài toán khô khan, chán ngắt. Khi nghe những cậu học trò hỏi: "Ba tháng hè thấy không về thăm nhà thầy? Dạy nhiều vậy thầy không sợ bề phổi sao thầy?" Kha đã phải bóp vụn cục phấn trong tay để khỏi bật tai chúng và môi chàng đã mím chặt để khỏi cau có. Chúng đâu có biết gì, chúng còn vô tư. Chàng nghĩ vậy để xoa dịu cơn giận dữ.

Còn nàng có biết gì không? Hay nàng cũng vô tư? Thắc mắc này đã khiến Kha nổi điên đập vỡ mấy ly lade khi chàng ngồi uống một mình trong căn phòng trọ vắng lặng sau những buổi dạy đêm.

Thật ra Kha không sống cô độc khi phải ở lại đây ba tháng hè vì chàng đã có những người bạn chân tình ở địa phương này như: Thạch, Nghĩa, Nhật, Sơn, Võ, Thanh và còn nhiều nữa. Nhưng họ chẳng giúp được gì cho chàng. Những chai lade cũng chẳng giúp được gì cho chàng. Tất cả đều biết chuyện tình của chàng và nàng nhưng tất cả đều *không hiểu* tình yêu của chàng dành cho nàng.

Ngay cả thằng bạn Bắc kỳ ăn ngủ cùng phòng (nay đã đi xa) cũng không hiểu tình yêu đó. Hẳn đâu đã yêu một cô gái nào bao giờ đâu mà hiểu chàng. Hẳn chỉ yêu cây trúc đào sau vườn và say sưa nhìn ngắm những nụ hoa đỏ hồng lóng lánh sương đêm hé nở mỗi sáng như say sưa nhìn ngắm đôi môi người tình mím cười. Thấy đáng về si mê điên khùng của hẳn đã có lần chàng nổi điên cầm dao định đốn cây trúc đào nếu hẳn không đứng ôm chặt gốc cây che chở cho những nụ hoa.

Chàng không yêu đương lãng mạn lắm lắm như thằng bạn Bắc kỳ kỳ cục đó. Tuy sinh ra ở một thành phố thơ mộng nhưng Kha không yêu những đóa hoa vớ vẩn, chàng yêu một cô gái cùng quê hương và dự định phải kết hôn bằng được với nàng. *Tình chỉ đẹp khi còn dang dở.* Cái "đẹp" đó chàng xin dành cho thằng bạn Bắc kỳ kỳ cục.

Gia đình của nàng rất giàu, có gian hàng lớn buôn bán đủ thứ ở phố chính. Còn gia đình chàng ở miền quê sông nhờ những vườn cau trổ trái bốn mùa. Đám hỏi và đám cưới của chàng khỏi lo vụ trâu cau vì đã có sẵn «cây nhà lá vườn» đủ biểu cho ngàn người, chàng chỉ còn lo mấy thứ linh tinh: rượu, trà, bánh xu xê, vòng, nhẫn, áo cưới, xe hoa... Mấy thứ đó tuy linh tinh nhưng cũng làm chàng điên cái đầu.

Cả hai gia đình đều sẵn sàng giúp đỡ chàng mấy thứ linh tinh, sẵn sàng đùm bọc đời sống vợ chồng chàng nhưng Kha từ chối sự *giúp đỡ và đùm bọc* đó. Bài học đầu tiên chàng học được ở Đại Học Sư Phạm không phải là phương pháp dạy dỗ học sinh mau hiểu mà là ý thức *tự lập*. Chàng muốn một gia đình do chính tay chàng tạo ra. Cưới nàng xong chàng sẽ thuê nhà cho hai người ở rồi dành dụm tiền mua nhà, rồi dành dụm tiền cho những đứa con, rồi dành dụm tiền cho đủ thứ. Nhưng trước tiên chàng phải dành dụm tiền cho đám hỏi nàng vì vậy chàng đã ở lại quản lý đề dạy hè.

Kha không nhận được lá thư nào của nàng trong suốt ba tháng hè. Ở đây chàng chỉ có một địa chỉ duy nhất là ngôi trường chàng dạy. Ba tháng hè trường đóng cửa những giấy tờ công văn đều được trực tiếp chuyển bằng tay từ Sở học chánh đến trường, còn những thư từ riêng chẳng thể gửi đến vì không có người đi nhận. Kha có thể mượn địa chỉ của một người bạn trong quân ngũ cho nàng gửi thư nhưng chàng không thích phiền phức. Và lại chàng sợ những lá thư của nàng gửi cho chàng trong dịp hè sẽ khiến chàng không còn can đảm ở lại đây. Nhìn những con dấu bưu điện mang tên quê hương mến yêu và đọc những dòng chữ mảnh mai nàng viết, Kha dăm có quyết định trở về quê nhà gặp nàng ngay cho bớt nhớ nhung. Trở về quê nhà, bỏ dạy Cours làm sao chàng còn có thể dành dụm đủ tiền đi hỏi nàng?

Mùa hè đã chậm dứt. Kha nôn nóng chờ đợi ngày khai giảng niên học mới để được nhận thư nàng. Cách một tuần trước ngày khai giảng Kha đã gửi cho nàng một lá thư báo đảm để nàng biết dự tính của chàng đã thành. Chàng đã dành đủ tiền cho đám hỏi. Nàng hãy gửi thư trả lời cho chàng biết ý kiến gấp qua địa chỉ nhà trường.

Ngày khai giảng đến, Kha vội vã tới trường nhưng chàng chẳng nhận được lá thư nào. Nhìn các cô cậu học sinh vui vẻ cười đùa với bạn bè sau những ngày hè tạm biệt, Kha đã buồn cho hoàn cảnh của chàng. Điều chàng nôn nóng đợi chờ ở niên học mới đã không đến.

Chàng tự hỏi phải chăng nàng đã đi lấy chồng trong mùa hè vừa qua? Ồ, đâu có chuyện lạ lùng đó được. Nàng phải chờ mình chứ. Mình đã trung thành với nàng vậy nàng bắt buộc cũng phải *trung thành* với mình. Hay nàng đã bị bệnh cúm nên chẳng thể viết thư trả lời? Giả thuyết này có thể tin được vì ở quê hương chàng mùa này mưa nắng bất thường và ai cũng có thể mắc bệnh cúm. Cầu trời cho nàng mắc bệnh cúm, chàng lắm bầm, chứ nàng đừng mắc bệnh nôn nóng lấy chồng.

Nửa tháng sau ngày khai giảng đã trôi qua. Kha đã gửi cho nàng hai lá thư báo đảm nhưng vẫn không thấy hồi âm. Bỏ khi người yêu, chàng lắm bầm khi ngồi một mình trong phòng giáo sư đợi giờ dạy. Em ý em đã đỗ tú tài I B M nên không thích viết thư phải không? Em đợi đến khi nào người ta in và bán những lá thư tình mẫu rồi mới mua về *gạch gạch* gửi cho anh phải không? Bỏ khi những lá thư tình mẫu.

Đột nhiên Kha bật cười. Chàng nghĩ chàng đã thốt ra hai tiếng «Bỏ khi» kỳ quặc một cách vô thức và chẳng hiểu chúng có nghĩa gì. Thằng bạn Bắc kỳ luôn miệng thốt ra hai tiếng đó và chàng không ngờ chúng đã xâm nhập vào đầu óc chàng lúc nào không hay. Bỏ khi đầu óc. Kha lắm bầm khi quẹt diêm châm một điếu thuốc.

Hai giờ đầu buổi sáng nay thật nán. Kha chẳng dậy được gì, có một bài toán nhỏ mà chàng giải ba lần vẫn sai khiến cả lớp cười ồ. Đầu óc chàng bay bổng đầu đầu và chàng đã chờ đợi tiếng keng báo hiệu giờ ra chơi ngay khi mới bước chân vào lớp. Rồi tiếng keng chờ đợi đã vang lên, Kha bẻ đôi cục phấn đang viết ném xuống bụi gỗ như người vừa trút khỏi gánh nặng trên vai. Chàng cố nở một nụ cười chào học sinh và định nói vài lời xin lỗi nhưng chẳng thể hé môi, chàng đành lắc đầu bước ra khỏi lớp. Mong các em sẽ hiểu và thông cảm cho tôi. Mong các em sẽ hiểu khi các em cũng nôn nóng chờ đợi

một cái gì...

Phòng giáo sư đã có mặt các cô giáo mặc áo dài đủ màu ngồi nói chuyện «thiên trời địa đất» với các ông giáo. Kha rút ly nước trà uống một hơi rồi kéo ghế ngồi dựa lưng vào tường. Chàng muốn ngủ một giấc ngắn, chỉ năm phút thôi như ở quán trường, cũng đủ giúp chàng khỏe khoắn dậy những giờ kè tiếp. Khổ nỗi những tiếng trò chuyện, cười đùa của quý vị đồng nghiệp vang lên như bầy kiến lăm lè bò vào tai chàng khiến Kha không chợp mắt được. Xin lỗi quý vị đồng nghiệp, chàng than thầm, đây đâu phải là một cái chợ.

«Thấy có cái thư».

Kha tỉnh người, ngồi thẳng dậy nói cảm ơn bác cai già khi đưa tay nhận lá thư. Chắc là thư của nàng rồi, ít ra nàng cũng đủ thông minh để hiểu rằng mình đang nôn nóng đợi thư của nàng chứ. Chẳng thấy tên người gửi để ngoài bì thư nhưng nhìn nét chữ Kha cũng biết đây không phải là thư của nàng. Chàng thở dài, vậy mình đã mừng hụt. Không phải thư của nàng thì thư của ai đi nữa chàng cũng muốn quăng vào sọt rác.

Nhìn kỹ nét chữ Kha nhận ra thư của thằng bạn Bắc kỳ. Chàng không muốn đọc thư của thằng bạn kỳ cục làm gì, chàng chỉ muốn ngủ nhưng những tiếng cười đùa vẫn tiếp tục vang lên. Thôi thì đọc thư xem hân viết gì. Hân là giáo sư văn chương biết đầu văn của hân sẽ giúp mình ngủ được.

KH.

Mày nói với ông Hiệu trưởng tao chưa thể ra đây ngay được. Có thể người ta không cho tao đi dạy nữa. Một ông chủ nợ đón nhà nạt nộ đòi tiền đúng vào lúc tao vừa uống xong vài chai 37. Chắc mày cũng biết tao vốn nhát như thỏ, yếu như sên nhưng có mấy chai yếm trợ tinh thần rồi tao dễ nổi máu anh hùng lắm lắm. Vì vậy tao đã dậy dỗ tên chủ nợ một trận, tay có, chân có, chai có, ghê có và hân đã đi nằm bệnh viện lấy giấy chứng thương. Rồi thì kiện cáo, rồi thì tạm giam, rồi thì chờ ngày ra tòa. Như thế tao không thể tiếp tục đi dạy dù lúc này rất muốn đi dạy sau ba tháng hè rong chơi.

Hãy chịu khó thay tao tưới nước, bắt sâu ở cây trúc đào mỗi ngày.

Hãy chịu khó quét dọn phòng sạch sẽ. Hãy chịu khó giữ vững niềm tin, thế nào rồi người anh hùng đau gan cũng sẽ trở về.

TH.

Bỏ khi thăng văn chương. Kha rửa thơm và xé lá thư ném vào sọt rác. Viết văn như thế không hiểu sao hẳn lại đậu được bằng cử nhân văn chương và còn được người ta xuất bản cho một tập truyện ngắn nữa chứ. Văn chương gì chỉ khiến mình mất ngủ.

Chàng còn kiên nhẫn chờ đợi thư của nàng, đêm nay Kha đã đem hết số tiền dành dụm được nhờ dạy thêm ba tháng hè ra đãi bạn bè nhậu. Một bữa tiệc linh đình mừng người hết lo lắng đợi chờ. Gà quay, heo quay, chim cu quay, vịt quay, đủ thứ quay cộng thêm với những chai rượu Johnny «đi bộ» đã giúp Kha có những trận cười hề hả.

Bữa tiệc tàn, bạn bè ra về hết, Kha vẫn còn ngồi nhâm nhi một đùi gà quay với ly rượu vàng óng ánh trong căn phòng trọ vắng lặng và bề bộn những đồ nhậu trên nền xi măng. Chàng đã dạy học trò tỉ trọng của rượu là 0.8 gram nhưng không hiểu sao nó lại làm đầu chàng nặng chình chịch. Phải chăng tỉ trọng đích thực của rượu là một tấn? Kha lắc lắc cái đầu muốn nó văng ra khỏi cổ cho nhẹ người nhưng cái đầu vẫn bám chặt vào cổ chàng. Chàng biết làm gì hơn Kha đứng dậy tìm giấy viết thư. Phải viết cho nàng một lá thư nữa, chàng nghĩ. Không biết đây là lá thư thứ mấy mình gửi cho nàng mà nàng không thèm trả lời nhưng thầy kệ hãy viết thêm cho nàng một lá thư cuối cùng nữa. Kha bóc một tờ lịch viết ở phía sau để khỏi mất công ghi ngày tháng. Dù say khướt nhưng chàng vẫn đủ tỉnh táo để quẹt diêm châm một điếu thuốc và viết:

Này người anh yêu,

Chắc em nghĩ em là mẹ anh nên anh có bốn phận phải viết thư văn an em đều đều phải không? Hay tại lúc này giân dặt, mực dặt, tem dặt nên em «thất lạng buộc bụng giữ eo» viết thư trả lời?

Chắc em cũng biết, yêu nhau đâu phải là làm cha mẹ nhau mà chỉ được quyền làm cha mẹ những đứa con của nhau mà thôi. Nhưng chúng ta đâu đã có đứa con nào vậy chúng ta chỉ là người tình của nhau. Là người

tình thì phải chịu khó viết thư hỏi thăm sức khỏe nhau, chứ đâu có thể lơ là như em chẳng cần biết anh sống chết như thế nào trong ba tháng hè xa cách.

Vì vậy anh rất buồn mà báo tin cho em biết, đám hỏi em đã được anh sửa đổi thành «đám nhậu» với bạn bè. Mong rằng hơi rượu sẽ còn mãi mãi trong tim anh như hình bóng em.

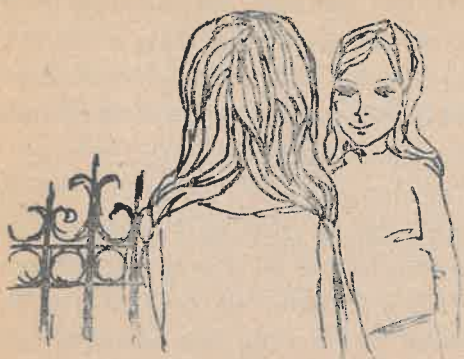
KH.

Chàng thêm đọc lại lá thư để sửa lỗi chính tả, Kha gấp tờ lịch bỏ vào bì thư màu xanh có sẵn tem và dán lại. Chàng biết khi đọc xong thư này, nàng sẽ chửi rửa chàng là người vô học, mất dạy, du côn và nhiều thứ nữa. Nhưng tất cả những tiếng chửi đó không làm chàng buồn. Chàng chỉ thật sự buồn vì hiểu rằng ở kiếp này hay triệu triệu kiếp sau nàng cũng không có đủ thông minh để hiểu rằng chàng tha thiết yêu nàng. Chỉ có Chúa mới biết được tình yêu của chàng dành cho nàng. Nhưng Chúa là một người quá đứng đắn, nghiêm trang, chắc ngài chẳng bao giờ thêm «mách lẻo» tình yêu của chàng cho nàng biết.

Kha cố gắng đứng thẳng người rồi loạng choạng bước ra khỏi phòng đi bỏ thư vào một thùng thư gần trước một nhà sách ở cuối phố. Chàng phải đi bỏ thư ngay lúc này nếu không ngày mai chàng sẽ không còn hứng thú đi gửi thư nữa.

Trời mới mưa buổi chiều. Không khí mát mẻ nhưng đầu óc Kha vẫn nóng bừng. Đêm tối đen. Những ngôi nhà quanh căn phòng chàng trọ đều đã tắt đèn. Kha nghiêng ngả bước đi không còn nhận ra phương hướng chiếc cổng sơn xanh đóng kín nằm ở đâu. Thành linh chàng đâm xam vào một gốc cây ngã nhoài xuống đất, những giọt mưa còn đọng trên lá rơi tới tấp xuống mặt chàng mát lạnh. Kha tỉnh dần, chàng đưa tay quờ quạng trên mặt đất ướt để tìm lá thư đánh rơi và chàng chỉ bắt gặp những đóa hoa trúc đào rơi rụng. Chàng giận dữ vò nát một đóa hoa trong tay và Chúa ơi nếu có thằng bạn Bắc kỳ ở đây chắc hẳn sẽ cười chàng bề bộn khi hẳn nhận ra chàng đang khóc.

NGUYỄN THANH TRỊNH

trường xưa ngày nhập học

ĐÔNG T.V.

Đời vẫn có những lúc muốn khóc như bây giờ...

...Khi tình yêu xa, bạn bè xa, thấy cô xa, chẳng còn gì hết. Tôi muốn khóc, phải rồi, tôi muốn khóc! Chung quanh đây là bóng sáng của một ngày ứ rữ buồn hiu. Chẳng có ai hay biết, buổi sáng hôm nay lòng tôi trĩu buồn. Khuôn sân vắng lặng, vãn áo trắng ngày xưa, mà sao tôi chỉ muốn được khóc cho nỗi cô đơn của mình. Trưng Vương ơi, sao xa lạ quá, vẫn thấy cô xưa, vẫn ghê bàn xưa, vẫn hai hàng Giáng Tiên xanh ngát, chỉ có em là thay đổi quá nhiều. Có phải vậy không? Có phải khi bước ra khỏi cổng trường, lần cuối cùng, là em đã lạc mất chuỗi vô tư ngày nào? Quá tình tôi muốn khóc... Chỉ có hàng sao ngoài cổng đang lặng thinh buồn bã. Ôi chao, tôi muốn ngồi yên ở đây mãi...

Trên kia, tiếng thấy cô giảng nghe thật êm đềm...

Một vài chiếc lá khô vàng rơi trên lối dẫn vào lớp học. Tôi cúi nhặt. Lời thầy xưa vang khẽ trong trí nhớ. Bao giờ hàng Giáng Tiên thay lá, chúng ta sẽ thi. Thi! Ngày xưa nghe nhắc đến tiếng thi đũa

nào cũng rụt cổ e sợ. Có một cái gì như nhắc nhở làm đũa nào cũng cảm cúi trên sách vở. Rồi đến một hôm, ngẩng đầu lên, đũa nào cũng chẳng thốt khi nhìn thấy những chiếc lá xanh non đầu tiên! Chúng tôi xa trường. Xa trong bụi ngùi. Xa trong nước mắt...

Tôi đã khóc trước mặt bạn bè. Mi yêu quá, mi yêu quá, nín đi! Lời bạn nhỏ dỗ dành, lời bạn nhỏ cũng yêu đuối cũng đầy những nước mắt. Bạn nhỏ, đời ta sẽ chỉ còn có mùa hè. Bạn nhỏ, đời ta sẽ chẳng còn những háo hức đợi chờ ngày về lớp, ngày nhập học. Bạn nhỏ ôm vai em khóc. Nín đi, nín đi...

Thề mà, những lo lắng thi cử cũng đã qua đi. Mùa thu trở về. Nhìn lại sách vở cũ lòng tôi trĩu buồn. Tôi vẫn đến trường để thuộc lòng bản thông cáo treo ở sân sau. Bảng thông cáo về những ngày tình điện. Tình thoáng, tôi vẫn gặp những nhỏ học 11 năm ngoài với về mặt vênh vào trông rất dễ thương.

— Bỏ đèn xem thông cáo hả?

— Vâng! Chắc chị nhập học 16-9?

— Nghe nói thi trắc nghiệm khó lắm, mình đâm ra ngại ghê!

Còn bỏ, nhập học 3-10 hả?

Tự dưng tôi gật đầu. Đề rồi hôm nay, tôi cũng háo hức với ngày đầu vào học. Buổi sáng dậy thật sớm, đêm vẫn đầy những ánh sao. Tôi đứng ở cửa nhỏ, lòng nặng trĩu...

Thay chiếc áo trắng xưa, tôi dắt xe đạp nhỏ ra sân. Đời vẫn có những lúc muốn khóc như bây giờ. Con lên trường một chút mẹ nhé. Những vòng bánh xe lăn rất chậm. Hôm nay trời thật buồn, và tôi chỉ muốn khóc.

Đền trường, không cặp sách, không tập vở. Đền trường, nước mắt tôi lăn cùng với những nỗi tiếc! Con đường dẫn vào Trưng Vương quanh hiu. Tôi cho xe đi vào hai hàng sao cao vút. Lòng tôi cũng quạnh hiu...

Sân nhỏ chỉ có hai dãy xe đạp. Mấy nhỏ bạn không đến! Minh Thúy đã dặn dò tôi đủ điều. Đèn sớm. Đúng giờ. Nhớ nghe sông nhỏ. Ừ, ta phải đến chứ, cho dù chỉ đến để nấp sau những gốc sao già, Minh Thúy ạ! Hai đũa đã ghé tay nhau, hai đũa đã cười với nhau

thật dễ thương...

Thề mà... Tôi ngẩng cao, những tầng sao cao vút...

Đã có những lớp tau sớm. Đã có những nụ cười rất tươi và những tiếng nói rất trong! Sân trường bắt đầu ngập áo trắng. Tôi bước nhanh lẫn vào hai hàng xe đạp nhỏ.

— Chị Đông!

Tiếng nhỏ Nguyễn, tôi vội quay đi! Chị Đông đến trường làm chi đó? Tôi đành phải quay lại. Chị đến chơi vậy thôi.

Nụ cười nhỏ Nguyễn hình như có một chút gì thương hại. Tự dưng tôi đỏ mặt. Đông ơi, có phải mi muốn kéo lại một cái gì thật vô vọng lắm không? Ngày xưa, đã có những lần trốn học lên phòng thuộc đề bây giờ lòng đầy nỗi tiếc? Tôi chào nhỏ Nguyễn rồi bước nhanh.

Sân trường thoáng chốc đã vắng lặng. Tôi núp sau cây si nhìn đáng thấy, buồn bã. Thấy cũ, vẫn đáng cao, vẫn những bước đi vội vã! Thấy cũ, gầy hơn xưa, và có lẽ cũng buồn hơn xưa. Tôi đứng lặng ở những bờ đá thấp. Chắc thấy chẳng còn nhớ đến nhỏ M. Đông này nữa đâu, thấy có bao nhiêu học trò mới rồi mà. Thấy sẽ có những niềm vui mới, những an ủi mới. Tự dưng bỗng tôi buồn hiu, chung quanh chỉ còn lại gió, sao, và nước mắt.

Tôi dắt xe ra sau cù. Bác Ba, Hoàng tử quét lá mùa thu, nhìn theo tôi cười khê. Lần cuối thôi Trưng Vương ạ! Em sẽ chẳng bao giờ trở lại giữa buổi học như bây giờ nữa đâu. Tủi thân lắm. Buồn bã lắm. Thà cứ để những mong nhớ ở mãi trong tâm trí. Thà cứ để nỗi tiếc đan thành chiếc áo trắng nhớ cả đời. Em sợ mình nhìn thấy thực tế. Bởi vì, chẳng còn một chỗ nào trong Trưng Vương dành cho em đâu!

Cửa trường vẫn còn thật đông. Toàn là áo trắng, toàn là tiếng nói cười rộn rã. Ngày xưa, mấy nhỏ bạn vẫn đứng thán nhiên, vừa ăn vừa uống, vừa tranh giành, phá phách nhau. Ngày xưa qua đi, chẳng thể nào gặp trở lại. Tôi nhìn quanh, toàn là những khuôn mặt xa lạ.

Kéo thấp chiếc nón trắng, tôi đạp thật nhanh qua con dốc. Về

đâu? Về phải lại nhà Thu Hương hay Ngọc Kim? Về trái lại nhà Minh Tâm hay Ngọc Bích? Về đâu bây giờ? Nhỏ Cẩm Tú hay nhỏ Minh Thủy? Tôi lưỡng lự phân vân chiếc xe lao chao muốn ngã.

Đường về nhà chỉ có nắng chói chang. Những cửa hiệu khép cửa nghỉ buổi trưa. Hồn tôi chẳng thanh thản chút nào. Có một cái gì làm tôi rưng rưng muốn khóc.

Sẽ chẳng còn gì nữa. phải thề không Trưng Vương? Khi thấy cô xa, bạn bè xa, khi tình yêu không còn nữa, xòe đôi tay, tôi chỉ nhìn thấy những đường chỉ nỗi tiếc... Đời vẫn có những lúc muốn khóc như bây giờ. Trường xưa ơi, ngày học mới...

ĐÔNG T. V.

Nhằm giúp đỡ các sinh viên, học sinh, công tư chức và quân nhân có phương tiện trau dồi thêm Anh ngữ, Trung Tâm Anh Ngữ Cứu Thề sẽ mở các lớp sau đây vào ngày 1-10-74:

1) *English 900* — Luyện giọng bằng máy ghi âm sau khi nghe giáo sư giảng bài. Đặc biệt có giờ tập đối thoại với giáo sư Mỹ.

2) *Trắc nghiệm Tú Tài 2* — Do các giáo sư nhiều kinh nghiệm về thi trắc nghiệm giảng dạy.

Giờ học: Các buổi chiều thứ ba và thứ bảy từ 4g15 đến 6g15.

3) *Luyện thi Michigan Proficiency* — Chương trình y như chương trình của Đại Học Michigan. Tài liệu do chính trường Đại Học Michigan (Ann Arbor) cung cấp. Giờ học từ 6g30 — 8g30 các buổi chiều 3, 5, 7.

Thành phần giáo sư cho tất cả các lớp: Tốt nghiệp các đại học Anh, Mỹ, Úc...

Ghi tên và hỏi chi tiết tại văn phòng trường Cứu Thề, 24 Kỳ Đồng, Sài Gòn 3, trong giờ làm việc.

trình
nguyên

bên khung
cửa lớp

Hai cánh cổng trường Phan mở rộng trong ngày khai giảng. Những người con gái áo dài trắng, những người con trai quần xanh mực từ các ngã đường đổ dồn về đây. Những hàng cây lá xanh là những chiếc lọng lớn phủ chụp bóng mát từ trên cao. Những giọng cười trong vắt và rạng rỡ trong những câu truyện tiếp nối giữa những nhóm vài ba người. Hay những lời thì thầm riêng rẽ từng đôi bước chậm trên sân. Đây đó vài chiếc lá me bay theo gió vừa thoảng qua mang một chút hơi hướm của mùa thu. Giữa những xôn xao ngày hội ngộ là những hồi chuông ngân reo. Và những câu chuyện một thoáng nửa chừng, lơ đãng. «Chuông gọi hôn ai» trở về với phấn trắng bảng xanh, với sách vở lớp học.

An nắm tay My :

- Ngồi bàn đầu nghe My.
- Ngồi cạnh cửa sổ đi. Dễ... ăn táo và nhìn mưa.
- Ăn với mơ mọng. Năm thi khỉ ỏi.
- Ngồi bàn đầu nghe bài dễ hơn và gần thầy hơn.

«Và gần thầy hơn». An vội bịt miệng. Nhìn xem My có phản ứng gì không. My ra dáng trầm ngâm rồi gật gật đầu. An mỉm cười nhìn My hiểu rằng «My đã bị chinh phục».

An mới chỉ là bạn của My từ nửa niên khóa trước. Vào những ngày An mới từ một thành phố miền núi chuyển trường về đây, trong lớp học với những khuôn mặt lạ hoắc bạn bè, thầy cô. An còn nhớ rõ ngày ấy, ngày đầu tiên bước vào sân trường này, lớp học này. Tuy đã quen với những lần đổi trường đổi lớp An vẫn mang một thoáng e ngại khi rời phòng giám thị với tờ giấy phép vào lớp. Ánh mắt mờ lớn đảo đảo kiếm tìm. Những bước đi băng khuâng, An đứng lại vài giây trước khi vào lớp. Tiếng thảo luận giờ Trần Thuyết nhỏ dần rồi tắt lịm. Có tiếng huýt sáo nho nhỏ vọng lên từ cuối lớp. Cô Dung vội đọc mẫu giấy. An được ngồi cạnh My. Buổi học tiếp tục trong niềm cô đơn của An. Cô Dung thỉnh thoảng cười vui vẻ trước những ý kiến «độc đáo ngộ nghĩnh». Thỉnh thoảng An tìm được ánh mắt của cô nhìn An gần gũi. Một giọng nói Vịt Xiêm cất lên :

— Thưa cô, em yêu cầu chị... Chị gì mới vào đó cô. (Hạnh An, cô Dung nhắc). Em yêu cầu chị Hạnh An cho biết ý kiến về... Có vài tiếng cười khúc khích. An đứng lên và tưởng tượng có mấy mươi cặp mắt dồn về phía mình, dĩ nhiên có cả ông bạn học mới mẻ có giọng nói khó quên ấy mà An chưa hẳn hạnh được biết mặt mũi ra sao.

— Thưa cô em... em không có ý kiến.

— Thôi An còn lạ lắm. Đề giờ khác. Cô Dung ra đầu cho An ngồi xuống. My trả lời thế An ý kiến vừa nêu.

Sau buổi học đầu tiên ấy My và An dần dần thân nhau. An kể cho My nghe những kỷ niệm về những nơi chôn mình đã đi qua. An nói An cứ mãi thiếu vắng bạn bè, thay đổi chỗ ở luôn theo những lần chuyển trường của ba. Từ một quận lỵ buồn hiu gần biên giới đến một thị trấn mù sương hay xuống một thành phố miền biển đầy gió cát. An có những mất mát ở mỗi lần bỏ đi, dường như vậy ? Bây giờ, đâu phải những đứa bạn mắt An, đâu phải nơi sân trường cũ không còn dáng An in bóng, đâu phải thầy cô mất đi một đứa học trò (nào có gì khác lạ với một đứa học trò ra đi ?), kẻ mất mát là An. An mất đi những thứ ấy vì An không thể mang theo. An có nhiều lần bỏ đi nên An có nhiều mất mát. Có thể An sẽ được những dấu

yêu khác ở những nơi chốn sẽ qua nhưng đó không thể là những đến bù, thay thế. An thật sự cần tình thương nơi bằng hữu nhưng đôi lúc lại kiêu hãnh tách rời, khép kín trong cái vỏ riêng mình. Chỉ còn An và mộng tưởng. My không hiểu được An. Không ai hiểu được An những lúc An xa lạ và lạnh lùng.

My không giống An thế mà họ có thể thân nhau. My ngỡ ngáo, phát biểu thẳng thừng những ý nghĩ. My nói My yêu ngôi trường có nhiều bóng cây này và tỏ ra tiếc vì chỉ còn một năm cuối học ở đây. My thích cô Dung đảm đảm và thân tình, không thích nụ cười có hai lúm đồng tiền của thầy Hà lúc nào như cũng sẵn sàng «đổi thoại» với người đối diện. Với Vinh, My «phát biểu tư tưởng» cùng An :

— Mỗi lần ông Vinh «hành» mi trong giờ Anh Văn tao muốn ứa gan. Sao ông ấy điếm mặt mi kỹ thế?

Những lần đó An cảm thấy tức tức Vinh mà không biết làm gì. Hối ở trường cũ An đâu bị chê là có giọng đọc «quá tệ», chỉ vì An chưa quen với cách đọc của Vinh thôi. Có những lúc An cứ đọc đi đọc lại mãi một câu Anh văn mà ông giáo đáng giận kia vẫn chưa chịu gật đầu. Những bài luận của An thường được phê là «có triển vọng xa», phải chỉ Vinh dạy Quốc văn thì đâu đến nỗi. Nước mắt An tự đọng âm thầm tràn khoé mắt.

— Sao em khóc, Hạnh An?

— Tại thầy... An mở lớn hai con mắt nhìn Vinh một khác rồi tự động ngồi xuống.

Buổi chiều hôm đó, Vinh đột ngột ghé nhà An tránh cơn mưa bất chợt đổ xuống trên khoảng đường về nhà còn khá xa. Trong phòng khách trang hoàng giản dị mà ấm cúng, câu chuyện không còn khuôn phép xã giao giữa Vinh và mẹ An, người đàn bà trẻ đẹp với những nét có vẻ tây phương trên khuôn mặt. Bà nói An vì phải đối trường, đối thầy luôn nên gặp nhiều khó khăn trong việc học sinh ngữ. Cuối cùng bà tỏ ra e ngại nhờ Vinh chỉ thêm cho An trong lúc rảnh rỗi. An ngồi đó đêm những giọt nước chảy trên mặt kính mờ đợi câu trả lời. Vinh vui vẻ nhận lời, nói chỉ sợ An không thích học tới thôi và biết đâu tới sẽ thất bại ở cái nghề «kèm trẻ tại gia» mới mẻ này. An mím môi nhìn

Vinh, muốn nói tới mười bảy rồi. An tiễn Vinh ra ngõ khi những giọt mưa còn rất mỏng manh. Vinh nói tới xin lỗi em, Hạnh An. Khi lách qua khung cửa, An khép vội cánh cổng chỉ kịp nhìn thấy một khoảng áo trắng của Vinh vừa quay lưng.

Thế rồi An cũng phải quen với giọng đọc của Vinh. An còn có lúc quen với những vòng tròn khói thuốc, những mẩu chuyện, những bệnh của Vinh, sau giờ học. Bởi bây giờ hai người rất thân nhau. Với Vinh, hình ảnh đầu tiên mà chàng thấy ở An là một cô bé tự tin, nêu gần gũi hơn sẽ thấy An tỏ ra đòi hỏi một thứ ràng buộc tuyệt đối. Một buổi chiều bên khung cửa sổ, có ánh nắng vàng nhẹ hắt trong hai con người màu nâu của An, Vinh hôn lên hai con mắt bối rồi lần đó và kịp nghĩ rằng mình không thể đem lại một ràng buộc tuyệt đối mà An đòi hỏi, ước mong. Bởi anh chẳng giữ được gì, cũng chẳng muốn giữ cái gì (dù tốt đẹp, cao quý như tình yêu). Anh chẳng thể mang đến hạnh phúc cho ai. Anh chỉ có thể mang đến tai họa. Và anh luôn cố gắng không gây tai họa, ít nhất là cho An, Hạnh An! Em phải được sống trong yên bình hạnh phúc.

Mùa hè An sông vui về nơi thành phố miền biển này đợi Vinh trở về vào đầu niên khóa tới. An sẽ gặp Vinh ở những giờ Triết. An không hiểu học Triết có giống học Quốc văn không nhưng An tin mình sẽ khá ở môn này, vì Vinh. Vinh sẽ không chê An. Vinh sẽ khen An. An không hề viết cho Vinh một cái thư ở ngày hè xa cách đó nhưng Vinh phải nghĩ đến An, chắc chắn như vậy. Những lần gọi tên nhắc nhớ như An vẫn nhớ buổi chiều nào có khói thuốc hững hờ bên khung cửa, An bồi hồi nhìn Vinh ở một thoáng nhúu mày.

Tiếng My reo vang trong lớp học :

— Thời khóa biểu mình không có thấy Vinh dạy An ời. Nghe nói ông ấy thuyên chuyển rồi.

An im lặng trong nỗi xôn xao của bạn bè bước ra khỏi lớp, giả vờ như không nghe tiếp gọi của tụi bạn. Bây giờ có lẽ tụi nó đang huyền

thuyền cười nói suốt dọc con đường hay dừng lại ở một quán nước với những ly đậu đỏ, chanh đường ngọt lịm. An nói dỗi cho My về trước. Sân trường không có học trò buồn lả lùng. An buồn lả lùng. Lần này An hiểu chính An không là kẻ bỏ đi. An ở lại nhưng nào có ôm giữ được gì. An nhìn lên tàng lá phượng xanh theo những trận mưa mùa hạ, nghe thầy trong lá cây lời Vinh thì thầm :

«Hạnh An! Em phải được sống trong yên bình hạnh phúc».

Cơn gió nổi từ biển thổi ngược lên sân cát, An dụi mắt. Nàng biết hai con mắt đang hoe đỏ. □

khai giảng nông lâm súc

*khi đám cỏ vút cao ngoài nông trại
nông trường buồn khép kín đứng quanh hiu
khi dương liễu thấp cành xanh trĩu trái
anh trở về giảng dạy giữa cỏ liêu*

*em guộc trắng áo nâu Nông Lâm Súc
bằng tên vàng phơ phất tóc mây thu
anh lãng mạn để tương tư réo giục
như cơ hồ cây lá giữa biên khu*

*với phần bằng nửa đời ta ngọt mật
vẫn ghề bàn in dấu vết thương đau
em đã đến vô tư hơn Trời Đất
ta quay cuồng tuyệt vọng đến thiên thâu*

*có nắng lạnh vàng thu về rực rỡ
anh vẫn đời bắt hạnh giữa oan khiên
em mười sáu như hoa vừa chớm nở
tình bây giờ anh đứng ở ngoài biên*

NGỌC THÙY KHANH

buổi sáng trời hồng như môi bé
vừa đậu bên lòng tôi dễ thương
những bước chân đầu ngày đi học
cũng đủ cho đời ngày ngất hương

trường bé có tường cao cổng kín
có hàng điệp nở thắm vàng bông
lớp bé ở lầu hai cao quá
chẳng đủ tôi vừa đôi mắt trông

đầu ngày áo trắng vui như bướm
rộn rã quanh đây những tiếng cười
tôi đã mất rồi thời niên thiếu
cực lòng mà nhắc đến, chao ơi...

buổi sáng trời xanh như màu lá
ngậm ứa sương buồn đường huyền trần
thích trở lại ngồi bên quán nước
ngượng ngùng thả mắt chạy quanh sân

có bao nhiêu cửa trường bé học
là có bao hồn tôi quẩn quanh
ước nhìn mái tóc nghiêng vai nhỏ
chờ miệng cười ôi thoáng rất tình

buổi sáng trời trong như mắt bé
dịu dàng từng cái nguyệt hồ người
gió cũng lao đao vì tóc bé
chim cũng thất tình, hướng chi tôi

buổi sáng rung chuông lòng gọi nhớ
màu má bé hồng hoa móng tay
nắng về trải dưới chân guốc nhịp
gieo xuống đời tôi những đọa đầy

trần
văn
nghĩa

■
khi đi
ngang qua
trường
chính
lâm

hạt cát • giọt mực còn xanh

Có mùa thu và những ngọn lá trên cao triển miên u buồn. Có mùa khai trường và những bước chân rộn rã hỗn bút mực. Trường có những vở hình nổi gạch giữa tiếng lá rơi thẩn thờ với tiếng mực nhỏ giọt trên trang vở mới còn thơm. Tháng chín, mở đầu cho những buổi sáng ngưng đọng âm vang chim hót. Tháng chín, mở đầu cho những ngày học mới vang vọng tiếng hót hỗn nhiên học trò. Tháng chín, không còn những cánh phượng hồng thắm đỏ gót chân trên lối về bỏ trường. Tháng chín, thay áo con đường trở lại trường xưa bằng những chiếc lá khô dẫm lên rạo rức. Mùa thu, hay mùa khai trường, ngọn gió giao mùa ngất rơi từng ngum nắng cuối thả nhuộm buồn mặt đường đi học. Những chiếc lá vàng hiu hắt nằm ngổn ngang dưới bước chân. Đi qua vụn vỡ hỗn kỷ niệm. Kỷ niệm một mùa hè lướt trôi dịu dàng lênh đênh trên dòng tuổi của cậu bé học trò mới lớn. Rất nhẹ, cậu bé vừa tập biết thương yêu. Rất dễ thương, thêm hồng một chút trên đôi má ửng ngượng ngập qua tháng ngày. Những ngón tay ngọc ngà buông rơi từ lịch mỏng, ngày cậu bé lớn, ngày cậu bé bắt đầu đôi môi ngậm lá tương tư. Người con gái, tên Cúc. Những trang vở ghi thêm những giòng thư tình đơn độc. Những trang vở chép thêm bài vạn vật lạ lùng, bài tim, và mớ xẻ trăm ngàn nhỏ khác đầy tên cúc. Mùa thu, bao giờ cũng lặng câm. Mùa thu, bao giờ cũng dìm những chiếc lá xanh đời vào nỗi chết. Mùa khai trường, không gian làm nhộn nhịp thời gian. Mùa khai trường,

hạt cát mới lạ kết lưới bủa quanh sân trường lớp học. Niềm học mới, lá lấm hơn một chút. Áo mới, thơm nồng hơn một chút, xanh xang hơn một chút. Tập vở mới, xinh xắn hơn một chút. Và tâm hồn mới, ngỡ ngàng hơn một chút. Cậu bé vô tư ôm cặp ngây thơ. Vỗ cánh hỗn nhiên cũng bè bạn nhập trời học mới. Hôm nào sa lưới không hay. Lưới làm nhột nhột đôi bàn chân nhỏ, cậu đã ít nó đùa hơn trước. Hình như ngờ ngợ một niềm thích thú nhẹ lâng lâng sương khói trong tâm hồn cậu, gọi ô cửa đời khác lạ. Và cũng hình như cậu ôm gọn luyện tiệp vào lòng, những khung cỏ non xanh dưới lối đời bay qua. Cậu say sưa cùng nụ hoa mới nở, thương yêu, ngây ngất. Cậu lại tiệp nuôi hương cỏ đại cho phảng phất, dịu dịu. Cậu bé, cậu đã bị sa vào chiếc lưới tâm hồn mới. Có phải tâm hồn cậu vừa vướng mắc trên ánh mắt nhìn của người con gái, tên Cúc. Có phải cậu vừa khoắc cho tâm hồn cậu những rung động riêng, kín lặng. Từ bốn tia mắt nhìn nhau, một người con trai và một người con gái. Và những nụ hoa môi nàng cười quá dễ thương, mà, có lần cậu định rón rén đến gần hái trộm. Cậu bé, dường như cậu đã bắt đầu một ngõ ngách kỳ lạ, phải thế không. Thứ ngõ ngách trái dịu dàng trên trí óc. Như thứ ngõ ngách đã làm hoang mang hồn cậu bé khi vừa bước khế lên bậc thang trung học. Một đôi thay quá ngỡ ngàng, phải thế không. Hình như đôi thay tặng cậu nhiều nỗi buồn. Cậu đã nhâm nhi từng chút buồn trên đôi bàn tay nhỏ chấp lại. Cậu định nguyện cầu cùng một dáng vô hình linh thiêng? Cậu khó lòng vụt thoát, cậu bé ạ. Cậu đang đứng chờ vợ trên khoảng trống giữa hai tâm hồn nắm chặt, mùa thu buồn và mùa khai trường rộn rã. Sự nối kết nào rồi dường như cũng có những kẻ hở vô tình. Như đôi bàn tay ấm nóng của đôi tình nhân đan nhau, và những kẻ hở ngón tay. Có lẽ rồi phải lòng dần, buông thả. Cậu rồi rơi xuống lòng vực thăm âm u nhốt cậu một mình suốt đời. Cậu có bao giờ sợ hãi những vực thăm tình cờ? Người ta đã bắt đầu thấy nỗi buồn trên đôi mắt cậu mơ màng. Người ta đã bắt đầu thấy nỗi buồn trên đôi bàn chân cậu hồ hững. Mùa thu và những chiếc lá buồn đi làm lộ liễu tâm hồn cậu u sầu. Mùa khai trường và những bước chân nhộn nhịp tỏ rõ niềm vui tâm hồn cậu giả dối. Người ta đã bắt gặp đôi mắt con chim non mới lìa bầy trên đôi mắt cậu. Người ta đã thấy cậu

buồn, rất buồn. Có phải cậu vừa lưu lạc về từ viễn xứ tình xa? Như ngày hôm qua thằng bạn đến rủ cậu sửa soạn cho niên học mới đã rồi. Phải thế không, cậu bé.

— Xuân, có tin vui.

— Ai báo?

— Thiệp xanh lơ tuyệt vời viết tay bằng mực học trò.

— A, nhà người đã học khá hơn xưa bỏ lại mình ta học dở?

Thằng bạn cười, vỗ vai thân thiện:

— Giả vờ hoài, bạn, tội nghiệp dùm tui chút mà.

— Hay thấy giáo gọi bảo đảm thêm một lô tặng phẩm trường giấy?

— Mày lại đùa dai nhách rồi Xuân ạ.

— Vậy có tin gì vui nữa cơ, thưa cụ?

— Bẩm ngài, ngày mai là ngày khai trường.

Ngày mai là ngày khai trường. Nếu nó được vang lên từ năm ngoài, từ năm kia, từ những năm xa xưa nhĩ. Nó sẽ là ngọn sóng thần tung cao ngút mắt đập vỡ ghềnh đá vui của cậu. Cậu đã reo lên vỡ bờ thích thú. Cậu đã nhảy cẫng lên như một nhô con được bỏ cho quà. Cậu đã quảng vai thằng bạn hét toang niềm sung sướng. Và sau đó có đôi bạn dắt nhau đi trên phố, ngáng mắt cổ trong các hiệu sách, trở về với hai gói tâm tình học trò đầy ắp. Bây giờ, không. Bây giờ cậu đã đón nhận nó hồ hững hờ vô tình. Cậu đã làm thằng bạn ngỡ ngàng đến tội nghiệp.

— Như những ngày khác, có gì quan trọng

— Xuân, mày đã hết ham đi học?

— Có lẽ.

Cậu buông thõng lời. Cậu làm thằng bạn sững sờ trên ánh mắt nhìn cậu rất lạ. Dưng không ánh mắt dấy trong cậu một bức tức vụ vờ. Nó làm cậu nhớ những sáng tinh sương chim hót xanh mơ. Cậu thức dậy trong chiếc chăn ấm. Đùa vui với ngày đang thức dậy bằng những tiếng sáo gió.

— Mày nên tội nghiệp dùm tao, Thiện ạ.

Thằng bạn lắc đầu:

— Không hiểu nổi. Một đổi thay quá lớn.

Rồi thằng bạn bỏ về để cậu lại với nỗi buồn vây quanh. Ngát một ngọn lá ngậm trên môi, tê đặng. Chiều xuống mù mịt lúc nào cậu đã không hay.

Bây giờ đã là ngày mai rồi. Ngày mai của ngày khai trường. Không, ngày hội ngộ của các tiên thơ trên thiên đường tuổi nhỏ. Tuyệt diệu, các thiên thần cùng đôi cánh trắng áo mới tinh. Ngày xưa cậu đã nghĩ thế. Ngày xưa, tiếng vọng nghe còn ngầy ngỗ lắm. Ngày xưa, sân trường là thiên đường. Có cỏ non xanh mát. Có hoa dại ngát hương. Có chân chim đùa nghịch ca hát dội vang. Có gót chân trần mê mãi đuổi theo quả bóng nhựa rách bướm. Có những đôi tay nắm đầm vờ tội. Ngày xưa, nhiều lắm cậu bé ạ, đầy hồn kỷ niệm ngây thơ. Ngày xưa, cậu lên thiên đường dạo chơi ngày hai buổi. Thiên đường cũng tràn nắng cháy, cũng dầm dề mưa lạnh buốt. Mà nắng ở thiên đường nóng nản thương yêu. Mà mưa ở thiên đường mát rượi thương yêu. Ngày xưa, như cậu thường bảo, thấy cô thay thương để bạn xối phần thưởng vòng tay bao dung xuống sân trường lớp học, những thiên thần học trò ngoan ngoan dễ yêu. Cậu đã ngoan ngoan học bài nơi thiên đường đó. Bây giờ, tự nó đã xa vời với ngày xưa, thời gian nhĩ. Bây giờ cậu thần nhiên buồn trên bước chân bước tới ngày học đầu. Bây giờ cậu hồ hững với niềm vui ngập lụt xoay quanh, những thiên thần xinh non hay lơ lửng tung tăng khắp lối. Mơ mộng đã dạy cậu bài học nhớ thương. Người con gái, tên Cúc. Mơ mộng đã dạy cậu bài học tình buồn. Tuổi mộng mơ. Và người con gái, tên Cúc. Hôm nay cặp sách cậu chất đầy tên người con gái đó nặng trĩu trên tay. Hình như có nhiều lá chét mùa thu phủ rồi bước chân cậu. Cậu bước về thăm lại thiên đường xưa như theo dõi chân cậu ngờ ngợ. Lạ xa quá đổi. Bởi cậu vừa ngẩn ngơ nơi ngưỡng cửa thiên đường mới. Và bước vào dạo thử, mê hoàng. Ở thiên đường có những nàng tiên. Nàng tiên, tên Cúc. Nàng đã dẫn dụ dăng lên hôn cậu bé vào những ngày hạ cuối. Nàng mang cảm vào tim chàng những cánh phượng rí máu bâng khuâng. Nàng ươm xứ Huế mộng mơ ngàn năm lên đôi mắt, lôi kéo mắt chàng nhìn. Chàng say sưa ngắm nàng đi. Chàng say ngắm nàng trò chuyện cười vui. Chàng say

sua ngắm nàng ngồi đan áo ngoan hiền. Mơ ước. Và có lần chàng say
sua ngắm mắt nàng bờ ngõ. Nàng nhìn chàng, rất vội. Rất lạ. Dưng
không dâng lên một niềm sung sướng nhẹ lâng lâng trong hồn chàng.
Chàng về say nàng, nghiền ngẫm trong những vòng khói thuốc huyền
hoặc. Chàng về thơm cây mơ ước trên mạch tim rạo rực. Sách vở ghi
đầy tên Cúc vui chân mực nát làm phân bón cho cây chàng chiêm bao
cây lớn dậy nở một nụ cúc vàng rực rỡ. Chàng bỗng hết thích rong
chơi suốt ngày cùng bạn bè. Những ngày nắng hạ cuối, chàng nằm lì
trong nhà, vẽ hình người con gái, tên Cúc, một nhòai trí óc. Lạ ghê,
như ánh mắt nàng chột nhìn chàng. Lạ ghê, cậu bé nhí. Cậu bé lạ hay
nàng lạ. Hãy hỏi thăm đứa bé, cháu nàng.

- Bé Tuyền, dì Cúc là vua dân ăn hàng hở ?
- Dạ. Dì Cúc ham ăn lắm. Hồi bữa dì giết ổi với dì Diệp.
Vui chi lạ.
- Không lo. Anh sẽ góp hết ổi trên trần gian gánh đến trường
cho dì Cúc ăn.
- Anh hay ghê, cho bé theo với hí ?
- Không được. Bé còn nhỏ ăn ổi sẽ khó tiêu.
- Hồi bữa mà cho bé ăn mà bé đâu có bị chi.
- Bé không đau bụng à ?
- Không. Bé vẫn chơi thẻ chuyển với dì Cúc được như thường.
- Nhưng ăn ổi của anh bé sẽ cười vỡ bụng rồi bé chết. Rứa
bé có sợ chết không ?
- Bé cũng không biết nữa. Mà răng ăn ổi anh lại cười ?
- Tại ổi anh to lắm. To bằng quả tim lận. Dì Cúc cắn không
được. Anh phải dứt cho dì Cúc ăn. Bé thấy anh dứt bé sẽ cười. Và...
vỡ bụng... Mà thôi. Anh hỏi bé cái ni nghe. Răng dì Cúc dễ thương
rứa ?
- Bé cũng không biết nữa. Mà dì Cúc ghét «hippi» lắm. Dì Cúc
nói dì ghét tóc dài.
- Anh sẽ nhờ «phó húi» xén ca-rê.
- Dì ghét quần ông rộng nữa.
- Anh sẽ nhờ «phó may» túm lại.

- Dì thích mang guốc cao gót.
 - Nguy, lũng cả đời anh. Mà cũng không lo. Anh sẽ nhờ «phó
giấy» đóng đôi giày cao...đê.
 - Dì Diệp nói tóc dì Cúc giống búp-bê.
 - Anh sẽ nhờ «phó...búp-bê» làm một con búp-bê thật đẹp
đem về chơi ru em.
 - Anh cũng thích búp-bê hở ? Cho bé chơi với.
 - Không được. Búp-bê của anh to lắm. To bằng dì Cúc lận.
 - Không chịu. Anh xạo.
 - Thôi anh đền bé viên kẹo nè. Kẹo ngon hơn búp-bê nhiều,
bé ạ.
 - Búp-bê dì Cúc a há ?
 - Ừ.
 - Mà răng cái chi dì Cúc thích anh cũng thích hết rứa ?
 - Ờ... Thì tại anh thích dì Cúc. Hai kẻ cùng thích chung
nhiều thứ sẽ chắc chắn thích nhau. Định lý tình yêu đó bé ạ.
- Chàng mơ màng thao thao quên luôn đứa bé mới học tới lớp
ba. Chàng làm đứa bé sững sờ. Chàng quên nó còn bé lắm như chàng
đã quên chàng còn bé, hôm nào. Cậu bé, cậu đã quên lời thi sĩ dạy. Thi
sĩ là những chàng thất tình hạng nặng, họ đầy kinh nghiệm cậu bé à.
*Đừng lên rừng cầm hái hoa xuân. Ở đó có nhiều sư tử dại. Và hoa dù
đẹp cũng dưng gian.* Cậu đã lạc vào rừng cầm. Đang vươn lên hái
những nụ hoa... Bỏ mặc đứa bé đang nhìn ngơ ngẩn, cậu quay vô
phòng làm thơ. Làm thơ, hai tiếng quá xa lạ với cậu. Bây giờ cậu lại
định làm thơ. Cậu làm thơ tương tư. Yêu nàng ta sẽ làm thơ.

Bài thơ của cậu vừa xong, hai ngày với vát vát và khổ sở. Cậu
không biết cách làm thơ. Cậu làm đại thơ tự do. Mà là những tuyệt
tác văn chương. Bởi cậu đã đổ hết hồn cậu trên trang giấy. Có lẽ nó
sẽ làm nàng cảm động, nếu nàng đọc. Thơ có cảm động là thơ đã hay rồi,
cậu bé. Cậu nên ngâm nga «rao giảng lời tình» cho các chàng mới tập
tương tư. Và cậu đã ngồi ngâm nga, hai ngày thích thú và sung sướng,
thú... đau thương. Cậu cứ ngỡ cậu đang rớt vào hồn nàng tâm tình
của cậu. Anh đã vẽ rách đời anh những nụ Cúc-Tình chưa nở. Trên những

ngon đời có đầy đủ bước tình nhân. Và anh đem vơm tưới trên những dòng thương nhớ. Những giòng máu nồng chảy quanh thân xác anh rộn rức. Lăn tăn nhau ánh mắt đó em. Có thấy những gì chưa Cúc? Người tình chợt biết, chưa quen đã bắt gặp quanh những lần kiếm mồi. Đã bắt gặp đông đưa trên đỉnh cây khổi sương tình sử. Chưa kịp hái đã vờ tan biến. Và vươn tay ngược ngáp dĩ nhiên khó lòng bắt kịp. Có thấy những gì chưa Cúc? Như giả sử rằng ở một góc mờ thì mờ nào ta đã biết yêu nhau. Mà anh vẫn suốt đời run tay về đuôi. Không dám vươn lên hái trái hẹn hò. Và cắn chặt răng dĩ nhiên nhốt lời tức tối. Bởi anh sợ mồi hôi làm thối hơi hư hỏng. Có thấy những gì chưa Cúc? Những nụ Cúc-Tình anh chăm sóc trông nom. Hy vọng hôm nào Cúc nở nụ em cười rức rở. Chỉ mình anh ngắm mà thôi, thích thú. Như bây giờ anh vẽ vẽ rách tim anh những nụ Cúc-Tình chưa nở. Đọc xong, cậu đã gục khóc...

Những thiếu vắng lớn đầy một ngày với nỗi buồn nặng cuối, những buổi chiều. Ngày như những ngón tay. Có những ngón tay hững hờ gõ xuống những tờ lịch phủ lốt đường mắt nhìn. Thứ tư, không còn Cúc trên con đường đó. Mùa thu, hay mùa khai trường. Cậu bé đã nhốt nhớ thương trong lòng bút mực lặng câm những ngày qua. Hôm nay cậu vào lớp học. Nhá rơi những giọt mực trên trang giấy mới. Còn xanh hy vọng. Những giọt mực học trò muôn thuở còn xanh. Cậu bé vẫn chưa quen người con gái, tên Cúc. □

Bạn đã mua chưa ?

CÂY LEO HẠNH PHÚC

TUỔI NGỌC XUẤT BẢN

Hãy mua ngay vì còn lâu lắm mới tái bản. Giấy đắt chúng tôi chỉ xuất bản truyện mới toanh.

MỘT LẦN VÀO TRƯỜNG NỮ

VƯƠNG KINH KHA

— Tuổi con Mễn, can Giáp. Đúng là Giáp Mễn. Đào Hoa an tại cung Mệnh. Hồng Loan an tại cung Thê. Không Tuấn Triệt án ngữ. Chiều theo Nhật nguyệt tịnh minh, đúng là Hồng Loan ngộ Đào Hoa ! Cậu quả đúng là người có số đào hoa. Nội trong tháng này, tôi chắc thế nào cậu cũng gặp được ý trung nhân.

Chiêm tinh gia Điện Cơ Thần Tướng, 25 năm hành nghề, quả quyết với tôi như vậy. Tôi sung sướng và bắt đầu chờ đợi một cuộc tao ngộ. Chắc chắn sẽ đẹp gấp hai ba lần cuộc hội ngộ của Nữ hầu tước Angelique và cô nhân — Tôi nghĩ như vậy.

Buổi trưa lúc ở trường về. Chưa kịp ăn cơm tôi đã nghe má tôi bảo :

— Chiều nay, con vào trường xin phép cho em con nghỉ học vài hôm, nó bệnh rồi !

Thú thật đang đói nhưng nghe má tôi bảo thế tự dưng tôi đâm no. Đường đường là một đấng mai râu thông minh nhất nam tử, mà sao khi nghe nói đến lúc phải vào trường con gái tôi ớn còn hơn đậu đen nấu đường. Lạc vào đó chắc tôi phải kêu má ơi mất. Một người

một ngựa — như Django — vào trường con gái chỉ có chết ! Tôi gãi đầu nhăn mặt :

— Thôi má đi đi.

— Má bận.

— Vậy để con Vân đi.

— Nó mà biết gì.

— Chứ con...

Tôi muốn nói tôi cũng chẳng biết gì. Nhưng má tôi đã ngắt :

— Con trai lớn thì phải làm công việc đó. Quyền huynh thế phụ !

Quyền huynh là sao kia. Quyền huynh là đi vào trường con gái để xin phép cho em nghỉ học, tôi không ham tí nào. Nhưng má tôi đã quyết định. Tôi đành cắn răng nuốt đại con tôm càng. Nghĩ đến buổi chiều mà rầu thúi ruột.

Hai giờ ba mươi, tôi mặc đồ xong và lên phòng nhỏ em tôi để nó hướng dẫn sơ về nghỉ lễ và cách bố trí của trường con gái. Nhỏ em tôi bảo :

— Anh vào cổng, rẽ tay trái ngang nhà để xe. Hết dãy nhà để xe anh rẽ tay phải qua dãy lớp 7. Cuối dãy lớp 7 anh băng ngang con đường trải sỏi dừng dãy lớp 9. Anh rẽ tay phải đến nửa dãy có con đường lát gạch đỏ, anh rẽ tay trái và đi thẳng. Đến cột cờ có ba ngã rẽ, anh đi theo con đường có hàng phượng tay trái. Lại đi thẳng và dừng dãy nhà sơn màu trắng, anh rẽ tay phải đến cầu thang. Theo mùi tên chili, anh lên hết cầu thang và rẽ tay trái bỏ Thư viện, bỏ phòng hội Giáo Sư, anh sẽ tới văn phòng bà tổng giám thị ..

— Trời !

Nghe nhỏ em chili đường đi, tôi muốn ngất xỉu. Rẽ phải, rẽ trái, một trăm cái rẽ biết rẽ ngã nào ? Tôi bảo nhỏ em vẽ cho tôi cái sơ đồ, không khéo tôi vào Biên Hòa mất.

Khi cầm sơ đồ trường con gái cho vào túi, tôi bực dọc gắt :

— Bệnh cái con khi mồm !

Nhỏ em tôi cười :

— Khéo lạc đường đấy !

Tôi bước xuống nhà nghe nặng chình chịch hai chân. Không biết có ai thông cảm nỗi khổ tâm của tôi không ? Lúc trước tôi vẫn thường đi ngang trường nấy, nhưng tôi không bao giờ nghĩ rằng có một ngày tôi sẽ đơn thân độc mã vào đó. Tôi cũng không dám nghĩ những gì sẽ xảy ra khi lạc vào rừng áo trắng. Các nàng cũng dễ thương lắm chứ. Nhưng sao tôi hồi hộp lạ. Hơn cả lúc dò kết quả kỳ thi tú hai.

Và rồi tôi cũng đến trường. Tôi dựng xe tìm bác gác gian. Lúc đi tôi đã tính kỹ. Xuất hành giờ này là ít gặp các nàng nhất. Bởi các nàng đang bận học trong lớp.

— Thưa bác cho cháu vào xin phép cho em cháu nghỉ bệnh ạ !

Bác gác gian nhìn kỹ tôi xem thuộc loại người có lương thiện hay không. Sau khi quan sát khuôn mặt đau khổ của tôi, bác lặng lẽ mở cổng. Tôi dắt xe vào và tìm chỗ dừng. Tôi muốn nhờ bác gác gian chỉ đường lên văn phòng bà tổng giám thị, nhưng tôi e trí nhớ kém kém cỏi của mình phải làm việc thêm vì vài chục cái rẽ trái rẽ phải, chắc tôi hết biết đường đi ! Tôi cho tay vào túi tìm lại mảnh giấy nhỏ em đã vẽ. Tôi bắt đầu đi và miệng cũng lầm nhảm :

— Hết dãy nhà để xe, rẽ tay phải là dãy lớp 7. Đứng rồi dãy lớp 7 đây ! Các nàng đang ngồi học. Băng ngang con đường trải sỏi dừng dãy lớp 9. Đứng nốt ! Hết chặng đường thứ nhất tôi nhìn lại mảnh giấy. Sao nhiều mũi tên thế này ! Rẽ trái hay rẽ phải đây ? Rõ là nhỏ em hại tôi. Thôi thì rẽ phải vậy. Tôi qua một dãy hành lang dài. Nhìn mảnh giấy rồi nhìn trước mặt. Tôi bơ vơ giữa hai con đường trải sỏi. Tôi do dự một lúc rồi rẽ sang trái. Tôi nhìn được một tấm bảng có kẻ chữ và mũi tên chỉ, cố gắng đi nhanh tôi để nhìn... Tôi vòng ngược trở lại thật lạ vì đi chút nữa có nước chun xuống đất.

Bây giờ mồ hôi đã lấm tẩm trên trán. Tôi đứng lại thở và đợi người đi qua. Cũng may cho tôi có ba áo trắng đi tới. Nàng đi giữa như bao gạo biết đi chuyền. Nếu chịu khó học đồ vật nàng cũng dám đứng vô địch hạng gà như chơi ! Nàng bên trái ồm như que tằm. Khác với hai nàng kia. Áo trắng còn lại đẹp đẹp lạ ! Nhìn nàng cười mà tim tôi nháy loạn xạ :

— Xin lỗi, nhờ các cô chili dùm văn phòng bà tổng giám thị.

Áo trắng đẹp nhất cười thành tiếng :

— Ô hay ! Tìm văn phòng bà tổng giám thị mà sao ông lại xuống đây ?

Hai áo trắng kia bắt cười. Tôi thanh minh liền :

— Tại nhỏ em tôi chỉ đường không rành, thành thử tôi đi lạc.

— Bây giờ ông chịu khó đi theo. Bọn tôi cũng lên thư viện đây !

Tôi cảm ơn rồi lẻo đẹo theo sau ba nàng chẳng dám nói một câu. Sau vài chục cái rẽ trái rẽ phải, tôi đến được văn phòng bà tổng giám thị. Nghe tôi trình bày bà tổng giám thị bằng lòng cho nhỏ em tôi nghỉ vài hôm, nhưng phải làm đơn. Khó thân tôi ! Đi xin phép cho em nghỉ học mà không mang theo cây viết tờ giấy. Tôi xin phép bà tổng giám thị chút nữa sẽ trở lại. Tôi định trở ra ngoài trường mua viết và giấy, nhưng vừa qua ngang thư viện tôi đã nghe tiếng của áo trắng khi này :

— Được không hở ông ?

Tôi nhìn vào thư viện gặp cả ba nàng trong đó.

— Vâng, được rồi cô ạ ! Nhưng phải mua giấy và viết làm đơn nữa.

— Tưởng gì tôi cho ông mượn giấy và viết đây !

Áo trắng dễ thương mở cặp và trao tôi cây viết và một tờ giấy «ca rô». Tôi cảm ơn rồi trở vào văn phòng bà tổng giám thị. Vừa viết đơn mà nghe sung sướng trong lòng. Áo trắng dễ thương người đã đẹp mà tên cũng đẹp. Tôi đọc được tên của nàng trên cây viết màu cam «Nhu Sương». Ôi cái tên đáng nhớ muôn đời ! Viết xong đơn, tôi chào bà tổng giám thị và trở ra thư viện tìm áo trắng dễ thương để trả viết. Tôi muốn dành cho nàng sự ngạc nhiên, nên trịnh trọng :

— Cảm ơn cô Như Sương thật nhiều.

— Không ! Tôi tên Phượng còn Như Sương là nhỏ này !

Nàng chỉ tay sang áo trắng võ sĩ.

Trời !

Tôi lại cảm ơn lần nữa rồi biến thật lẹ. Hình ảnh áo trắng dễ thương làm tôi ngơ ngẩn suốt dãy hành lang dài...

Ra đến chỗ dựng xe, tôi chỉ còn nước đứng mà nhìn. Chiếc xe tôi nằm bơ vơ giữa một rừng xe đạp mini. Tài thánh cũng khó mang ra

được. Tôi thất vọng tìm bác gác gian.

— Làm sao mang xe cháu ra được giờ bác ?

— Cậu đợi khoảng năm phút các cô sẽ về. Hôm nay giáo sư bận họp nên nghỉ sớm.

Ừ thì cũng được. Đứng đợi các nàng tan học mình sẽ về luôn. Tôi nghĩ thế và tìm chỗ đứng sau gốc cây to...

Tiếng chuông vừa dứt, rừng áo trắng từ các lớp ào ra ồn như chợ vỡ. Áo trắng cười, áo trắng nói, áo trắng kể chuyện. Tôi hoa cả mắt, khi cô tìm lại áo trắng vừa quen. Nhưng đành chịu. Khi các nàng đã ra về hết tôi mới lờ lờ dẫn xe của tôi ra khỏi cổng trường.

— Ủa ông vẫn chưa về à ?

Đúng là áo trắng khi này. Tôi mừng ra mặt.

— Chưa cô ạ ! Còn cô cũng...

— Tôi đón xe, hôm nay xe tôi bị hư rồi.

Ngừng một tí nàng hỏi tiếp :

— Em ông học lớp nào nhỉ ?

— Lớp 8C.

— Ủa ! phải nhỏ Văn hồng ?

— Sao cô biết hay vậy ?

— Học chung lớp mà !

À thì ra nàng học chung lớp với nhỏ em tôi.

— Nó bệnh sao thế ông ?

Một ý nghĩ vừa lóe trong đầu tôi. Ít ra tôi cũng còn đủ khả năng để chứng tỏ mình thông minh nhất nam tử. Biết đâu nàng chẳng bằng lòng để nghị đưa nàng đi thăm nhỏ em tôi, nếu nó «bệnh nặng».

— Cảm nặng ! Sốt đến 180 độ !

Nàng cười :

— Người ta sốt đến 40 độ đã chết. Nhỏ Văn làm gì sốt đến 180 độ ?

— Tôi nói thế để diễn tả bệnh nặng. Nằm thẳng căng không đúng là 180 độ sao ?

— Vậy là nhỏ Văn bệnh nặng lắm sao ? Chắc là tôi phải tới thăm nhỏ mới được.

Rõ là cơ hội bằng vàng, tôi đề nghị :

- Nếu không có gì trở ngại, tôi sẽ đưa cô tới nhà thăm Văn.
- Ông không bận à ?
- Dù có bận cũng bỏ.
- Sao thế ?

Tôi cười và không trả lời nàng. Bối còn trả lời gì nữa, khi nàng đã ngồi sau xe tôi. Lời Điện Cơ Thần Tướng văng vẳng bên tai : «Đào Hoa ngộ Hồng Loan. Nội trong tháng này, tôi chắc chắn thể nào cậu cũng gặp được ý trung nhân».

Tôi lái xe đạp hơn bất cứ lúc nào và hát nhỏ trong lòng :

- Bắt được con công ! Chú bé vớ được con công... □

VŨ TĨNH

hoa học trò

con đường chiều ươm nắng
bé áo trắng qua đây
tay nâng niu sách vở
nhìn những lá thu bay

bé vô tư, hớn hờ
không vầy chút bụi mờ
tâm hồn chưa tróc mờ
nhưng e dè, dấu kín

mắt nhìn trời sắc xám
ôi đáng bé dịu dàng
(ngoan hiền như chim sẻ
thêu gấm vóc huy hoàng)

con đường chiều ươm nắng
đường êm như tơ nhung
đứng êm vẫn chưa đủ
yêu bé lòng bao dung

trường chưa lân vãng bé
sách vở, miệng cười tươi
bé vô tư, hớn hờ
oi bé của một thời

con đường chiều ươm nắng
áo trắng ngó mong lung
tay nâng nền lụa trắng
bé buồn như anh không

CHỦ NHẬT UYÊN ƯƠNG

truyện dài ĐÌNH TIỀN LUYỆN

Ngồi bên Phượng Trì tôi muốn quên Hoàng. Tiếng nhạc làm động tất cả cơn nhớ quay quắt xuống tận đáy hồn, tôi nghĩ, ừ thì Hoàng hững hờ, điều đó mình cũng làm được như anh, thua gì. Nhưng đừng khóc, tôi bảo tôi vậy, và quay sang với bạn :

- Quyên thích bài hát này.

Phượng Trì cười nhẹ nhàng :

- Có kỷ niệm với biển hồ ?

Tôi cũng có nụ cười như Phượng :

- Làm gì. Quyên biết biển năm mười tuổi. Từ đó quên luôn. Bộ bố tưởng mình lớn lắm sao ?

Phượng tắt máy, bài hát nghe ai oán quá, con bé rút chân lên mép giường ngồi xuống bên tôi, khen cái kẹp tóc của tôi dễ thương.

- Tụi bạn trong trường nói bố sống nhiều lắm phải không Quyên ?

Tôi xoay hẳn người lại, mở lớn mắt :

- Bố nói gì lạ vậy. Quyên biết có nhiều đứa trong lớp không ưa gì Quyên...

Phượng lúng túng đỡ lời :

- Không phải vậy. Ý Phượng muốn nói khác.

Ngập ngừng một lát. Phụng hỏi tôi :

— Bỏ có nhiều bạn trai lắm phải không ?

Tôi thở mạnh trong tiếng cười :

— Làm gì có chuyện đó. Quen biết chuyện trò đâu đã hẳn phải là bạn. Phụng biết đó, bạn con trai theo mình...

— Quyền có nói chuyện với tất cả bọn chúng không ?

Tôi đẩy Phụng ngã lăn ra giường :

— Vô duyên vừa thôi chứ bỏ, bạn con trai dữ như sói.

Phụng kéo tôi ngã theo :

— Nhưng cũng có tên dễ thương lắm chứ.

— Quyền nói thật, Quyền coi thường tất cả những tên đi theo tán tỉnh mình.

Thầy Phụng nằm ngáy người, tôi ném chiếc gối ôm vào lòng nó :

— Anh chàng nào vậy Phụng ?

Phụng ôm cứng lấy chiếc gối, hai mắt chớp chớp trông dễ thương như một con búp bê. Con búp bê ngáy thò chồi lia lịa :

— Đâu có. Đâu có.

Muốn cười lớn Phụng nhưng lưng chợt đề vào chiếc kệ tóc nhồi đậu, tôi trườn mình nằm im bên cạnh bạn, nhìn lạ lẫm mãi khung cửa sổ mở ra thấy những mái nhà rất nắng. Một lúc lâu như vậy, trong cái yên lặng của Phụng, tôi tưởng tới Hoàng. Cái vòng tròn nào đó tôi vừa hình dung ra có phải. Có phải nó đang quay và tôi bắt đầu cảm thấy chóng mặt.

— Quyền nè, Phụng nằm xoay người lại sát tôi, mình hỏi thật nhỏ, bỏ đã yêu ai chưa ?

Rõ ràng là Phụng có nhiều đôi khác hơn là tôi. Có lẽ hôm nay tôi tới đúng lúc đợi để được nghe được thấy một trái tim vừa mới xôn xao. Làm sao biết chắc được, này bạn, làm sao nắm được đám mây trời. Tôi nhớ tới câu hát đã vang lên trong một khúc phim về diễn tả tâm hồn người nữ phong phú, tuyệt vời. Chính trái tim ta đôi khi cũng là một đám mây trời bóng bệ, ta chẳng hiểu ta. Khi lớn lên tôi yêu một người. Điều đó rất tự nhiên. Có cây đậu phải sống mãi với lâu thời của nó, đến một ngày cũng phải sinh trái, kết hạt. Tôi yêu người,

đâu có lỗi. Sao tôi cứ mãi e ngại, rụt rè. Sao tôi cứ phải đau gièm, che giấu. Năm ngày không thấy mặt người, tôi nhớ. Tới đây, tới nhà bạn, thành thật tôi chỉ mang một ý nghĩ : tìm vết chân Hoàng. Nhưng Phụng Tri không thể biết điều đó.

Phụng lay vai tôi :

— Đừng cười, hỏi thật mà.

Tôi lắc đầu thật buồn, dù miệng vẫn sẵn nụ cười. Phụng lại hỏi :

— Nhưng ít ra cũng có người yêu bỏ tỏ tình với bỏ chứ ?

Ngồi dậy, tôi vuốt lại mái tóc :

— Yêu mình hay không thì làm sao biết được. Nhớ người ta giả bộ. Hoặc người ta im lặng. Làm sao biết được thật lòng người.

— Biết chứ, theo mình cứ nhìn vào mắt người ta là biết hết.

Phụng vẫn còn tin «con mắt là cửa sổ của tâm hồn», không biết nên tội nghiệp hay nên mừng cho nó. Tôi bỗng cười, bỗng chua chát :

— Trái tim con người ta lớn lắm Phụng ơi, làm sao mà hiểu nổi.

Ngồi trước tấm gương tròn, tôi chải sơ lại mái tóc và tìm chiếc ví. Nhìn thấy cổ bài tây ở góc ngăn kéo bàn phấn của Phụng tôi lại bỏ ví xuống cầm lên xóc trong tay :

— Bói hỏ Phụng ?

— Có bà chị mới dạy mình cách bói «phá trận». Quyền thử không ?

— Bói «phá trận» lâu lắm, thôi để Quyền về không trưa rồi.

Tôi rút một con bài trong cổ bài. Tám rô : mong tin một người ở xa. Bước xuống thang tôi trầm nghĩ, xa xôi gì người ở trong cùng một thành phố. Có xa chẳng là mỗi trái tim đã trở thành một thành phố riêng biệt, một hòn đảo quanh hiu ngàn năm vẫn đứng ngó nhau.

— Thỉnh thoảng tới chơi nha bỏ.

— Nhớ để dành nước ối.

— Đó là cái chắc. Hôm nào tôi tới bỏ chỉ tôi cách nhối gấu bông với nghe.

— Biết nhà không ?

— Nhỏ Mây biết.

Ở nhà Phụng Trĩ ra đã gần mười hai giờ, tôi leo đài lên chiếc xe buýt vừa đậu, đi Sài Gòn. Xuống chợ tôi lại đợi một chuyến xe buýt khác để về nhà. Như thế là buổi sáng chủ nhật, ngồi trên xe nhìn loăng ra phía ngoài, tôi nghĩ, năm ngày không thấy người, đầy đủ năm ngày nhớ. Thế mà người vẫn vô tình (hay cô tình) không thêm biết tôi. Buồn quá người ơi một buổi sáng chủ nhật, em tới nhà bạn để biết người vừa từ ở đó đi. Có không cái vòng tròn ? Hay là những cái vòng tròn ? Hoặc chỉ là những đường thẳng song song mãi tôi tận vô cực.

Quyên ! Tiếng gọi lớn làm tôi giật mình nhìn xuống đường. Một chiếc xe đạp đang lao đảo: Tín. Hân cố đạp theo ngang chỗ tôi ngồi để ngược lên cười một cái thật tươi. Tôi cười đáp lại, rất tự nhiên, đưa tay vẫy hân. Chiếc xe buýt công kênh đầy chiếc xe đạp của hân lần sang phía đường bên kia nguy hiểm mà hân không thêm biết tôi, cứ gắng đạp theo. Và hình như muốn nói gì đó. Tôi phải vội đạp tay vào thành xe để chỉ cho hân thấy hàng chữ đỏ: *Xin đừng chạy song song bên hông xe*. Tín đạp chậm lại đưa tay vẫy tôi. Vừa khi ấy tôi nghe tiếng thắng rít, quay lại thấy chiếc xe đạp của Tín nằm sát mũi một chiếc xe nhà binh ngược chiều. Hú vía. Không có chuyện gì đáng tiếc xảy ra hết. Tất cả đều kịp thời. Chiếc xe buýt của buổi trưa chủ nhật đưa tôi về nhà, buồn vui lẫn lộn. Tôi nghĩ, tại sao trên chiếc xe đạp ấy lại không phải là Hoàng nhỉ. Chẳng tại sao cả. Và tôi lại hình dung ra cái vòng tròn chuyển động.

Chiếc xe thắng lại ngay trước mặt, chỉ một chút xíu nữa thì cả người tôi đã ngã nhào tới. Người con trai mặc áo sơ mi trắng, buông tay lái, khoanh tay trước ngực, cười ngạo nghễ. Người con trai mang mắt kính nâu tôi thui nhìn tôi, gục gặc cái đầu. Người con trai râu ria lồm chồm ngồi bình thân trên yên xe, ung dung rút thuốc hút. Người con trai sau một tuần lễ hơn đã khoác lên mình nhiều đôi thay. Có vẻ như một tên phiêu bạt. Có vẻ như một tay anh chị cỡ nặng. Hơn thế nữa, Hoàng không phải là Hoàng trước mắt tôi, bây giờ, anh đã xa anh quá đáng.

Tôi nhíu mày, lách qua một bên định bụng tiếp tục yên lặng đi. Nhưng Hoàng đã ném điều thuốc đang hút dở, bước xuống, dựng xe sát lề, gỡ bỏ cặp kính tôi thui. Anh kịp thời chặn lối tôi.

— Đi đâu vậy Quyên ?

Không nhìn lên, tôi cắn chặt môi im lặng. Gặp anh mừng muốn chết nhưng nhìn thấy anh muốn cắn nát môi mình. Thương nhớ anh dâng đầy cùng với oán hờn. Anh đi đâu biệt tăm. Anh trở lại xa lạ, lạnh lùng. Anh trở lại đâu còn phải là Hoàng nữa đâu em mừng rồi. Sáng nào em lại không ngang đây, ít là một lần, mong được nhìn thấy dáng anh thân yêu quen thuộc. Nào thầy. Em đi tìm anh chứ còn đi đâu. Hoàng đưa một ngón tay khế hắt lọn tóc rũ xuống trước mặt tôi, dịu dàng :

— Vào đây với anh chút đã Quyên.

Tôi lẳng lặng theo Hoàng dắt xe vào sân của ngôi nhà đã hơn một tuần lễ không lui tới. Không có gì lạ hơn, chỉ đầy một vườn lá vàng và một hồ lá vàng. Người gác đàn già và con chó già vắng, Hoàng làm lây công việc mở cổng và khóa cổng rồi đưa tôi vào phía trong.

— Bà cô anh đôi ý rồi. Sửa sang xong ngôi nhà này là đăng báo bán. Công việc đã hòa hoãn tới năm mươi phần trăm.

Hoàng kéo một cái ghế mây bảo tôi ngồi. Đầu óc đã cảm thấy mát mẻ được phần nào, tôi chăm chú ngó mọi thứ trong phòng. Tất cả đồ đạc cổ thời đều được phủ lên một lớp bụi dày, có lẽ đã lâu lắm không được bàn tay người đụng tới. Công việc sửa sang bị bỏ dở, với vữa còn ngồn ngang cả lối đi lại.

— Mớ hình ảnh gửi đi rửa đạo nào có rồi đó Quyên, để anh ra xe lấy vào cho xem.

Những tấm hình màu thật đẹp, mấy cái hoa vàng bé tí xíu càng dễ thương hơn. Tôi chỉ coi qua một lượt rồi dồn tất cả vào bao trả lại, vì dù đã trôi đi những hờn giận nhưng tôi vẫn nhớ là từ này tới giờ mình giữ một thái độ im lặng. Hoàng đứng trước mặt, trong dáng ngăm tôi chăm chú. Và khi tôi ngược lên, không dừng được là phải cười với anh.

Nhưng đuôi mắt tôi vẫn sắc :

— Anh làm ơn đi cạo râu cho Quyên nhờ. Nhìn mà phát khiếp.
Hoàng đưa tay xoa cằm, cười cười:

— Già rồi. Mấy hôm nay buồn tình để dân chúng cảm hàng rào trên mặt mình đông quá mà không biết.

Làm như chuyện đi dân lập ấp không bằng. Tôi vùng vằng với Hoàng:

— Chuyện học hành thi cử của anh tới đâu rồi?

— Chẳng tới đâu cả.

Hoàng nói với đầy một miệng khói, lơ đãng ngó ra vườn. Tôi lại hỏi:

— Anh không còn ở lưu xá Yên Đỗ nữa sao?

— Bị đuổi.

— Không phải vậy.

— Thì gần như vậy.

— Anh cũng bỏ lui tới đây luôn, tôi cảm thấy tủi thân, thế mà anh bảo để anh học. Hơn tuần lễ nay anh làm gì?

Hoàng vẫn lơ đãng:

— Quyên đề ý kỹ nhè.

Tôi thôn thốc, muốn khóc. Và nín một hơi thở dài:

— Anh tưởng Quyên vô tình lắm sao. Hơn một tuần lễ biệt anh đâu thêm nhắc nhở tới em một câu nào. Em điện thoại tới nơi anh ở hàng chục lần, em qua lại đây hàng ngày. Anh đâu cần biết tới. Anh ác lắm anh biết không. Anh coi thường em lắm anh biết không.

— Thôi mà Quyên. Hoàng khẽ vuốt mái tóc sau lưng tôi đồ dành, làm sao em hiểu được. Anh bắt thường luôn luôn. Mấy hôm nay anh đâu yên ổn gì, lang thang hoài.

— Anh có chuyện chi buồn phải không?

Hoàng cười, bẹo má tôi:

— Làm thấy bối rối cho phiền phức, gà con. Xòe tay ra anh cho cái này.

Cái kẹp tóc tôi để quên lại ở nhà Phượng Trì hôm chủ nhật mà tôi không hay. Hoàng đặt điều kiện:

— Phải chuộc gì chứ.

Tôi rút tay về:

— Em không thêm. Để anh muốn đem đi tặng cô nào thì tặng.

— Vừa phải thôi, Hoàng gỡ chiếc kẹp tóc lên đầu tôi, người chỉ mà hiền... dữ.

Tôi xoay lưng lại:

— Em không biết, anh phải trả nó lại vị trí cũ cho em.

— Tóc rồi hết cả, kẹp làm gì.

— Để em ra vẫy xích lô đi chơi.

Hoàng cười, khói thuốc làm anh ho sặc sụa trên vai tôi. Em dễ thương quá Quyên ạ. Tôi ném điếu thuốc của Hoàng đi và lấy trong ví chiếc lược. Anh chải đầu cho em. Từ nay bên em cầm Hoàng hút thuốc. Con gái chỉ có một câu cũ rích. Hoàng nắm tay dặt tôi đứng dậy.

— Anh dẫn Quyên đi xem một vòng nhà này xem Quyên định giá bao nhiêu.

— Không có ai ở hết sao anh?

— Nhà hoang mà.

— Anh làm em sợ.

Hoàng cười, đẩy rộng cánh cửa bước sang một căn phòng tối om:

— Đùa vậy. Một năm trước đây còn có người ở. Họ đi ngoại quốc bán lại cho bà cô anh.

— Cả những đồ đạc này sao?

— Chỉ còn một ít dùng được. Bỏ đi một nửa, nếu định ở phải sửa sang lại gần như hoàn toàn.

Hoàng mở cửa sổ căn phòng chúng tôi đang đứng, một đám bụi lớn vỡ ra cùng ánh sáng ủa vào bất ngờ làm chói mắt. Có vẻ là một phòng hội hơn là một phòng ăn, dãy ghế hơn mười chiếc xếp hai bên một chiếc bàn dài, mặt phủ đầy bụi. Trong khi Hoàng đang loay hoay tìm biết một thứ gì đó trong cái tủ ở góc phòng thì tôi dùng ngón trỏ vẽ một chữ H rất ngang tàng trên mặt bàn đầy bụi ấy. Rồi đẩy đủ cái tên với một đầu huyền dài ngoằng, nghênh ngang gần bằng tên ai đó viết trên bảng đen dạo nào. Hoàng quay lại khi tôi đang nghiêng đầu ngắm nó, cô tình, một cách rất thích thú

— Gì thế ?

— Lại mà xem có giống chữ ông thấy Việt văn đạo nào không.

Một cái vòng tròn với cái móc cũng dài ngoằng không kém làm thành chữ Q, Hoàng viết tiếp tên tôi trên phần mặt bàn còn lại. Quyên Quyên. Một cái tên nghe vô duyên ghê há, Hoàng há. Hay chứ. Quyên có nghĩa là giòng tuổi nhỏ.

Tôi là giòng tuổi nhỏ, tôi đứng bên Hoàng nhìn ra khu vườn xanh ngoài cửa sổ. Tôi là Quyên Quyên hơn mười sáu tuổi, tôi quên những tuổi hơn một tuần qua vắng anh. Tôi muốn quên bây giờ là buổi sáng. Tôi muốn quên đang là những ngày hè để rồi sửa soạn một niên học mới. Tôi muốn quên cả thời gian lẫn không gian tôi đang thờ, đang xôn xao. Bên Hoàng, một vũ trụ mới đang dềm đầy màu sắc, ngân nga muốn ngàn tiếng nhạc dịu vợi. Và ngát hương trầm.

— Anh nghĩ gì vậy Hoàng ?

— Đâu có. Em thấy con nhện kỳ cục kia không ?

— Em không thấy chi cả.

— Chàng đang cố gắng vá lại cái lưới của chàng thì bị gió thổi sa xuống.

Tôi bật cười :

— Như thế là người ta bảo : «Buồn trông con nhện giăng tơ phải không Hoàng ?

— Quyên luôn luôn vậy.

— Chữ không à, ở bên em mà Hoàng thả hồn tận đâu đâu.

— Sao Quyên biết tận đâu đâu, hồn anh nó cũng thềm định cư lắm chứ bộ, bắt nó lang thang hoài sao.

— Ai mà biết được. Nhưng Hoàng biết con nhện Hoàng nhìn thấy màu gì không ?

— Ồ, có chuyện đó nữa cơ à.

— Em nghĩ đó là một con nhện đen. Con nhện đen sa trước mặt là điểm xui xẻo. Hoàng xui xẻo lắm mới phải đứng bên cạnh em.

Hoàng ôm lấy vai tôi cười lớn, cười mãi. Trời ơi, gà con của tôi. Ai mà ngờ gà con ưa đáng miệng hoài thế này. Tôi vùng vằng, em

không thềm là gà con, là gà con phải sợ bị cạp cắn đau lắm, Hoàng cắn nhẹ nơi vành tai tôi, khiến tôi co rúm người nép chặt lấy anh.

— Hồ Cáp, anh có trái tim to lắm phải không ?

— Một trái tim đỏ rực.

— Trái tim to có nhiều ngăn, người ta bảo con trai tuổi Hồ Cáp yêu đương như vũ bão, yêu ngập yêu vỡ trái tim. Trong trái tim chia ô của anh, biết em có một chỗ nhỏ mọn nào ? Không, em muốn hết to lên và...cắn ngập răng trái tim đỏ rực của Hồ Cáp, em không muốn chia ô. Em phải thông trị, em phải độc chiếm trái tim anh.

— ...

— Hồ cáp, sao anh không nói gì cả. Sao anh im lặng mãi vậy ?

Sao anh im lặng mãi vậy... Tôi nén một tiếng thở dài như chực thoát ra từ bờ môi đang trên ngực Hoàng. Chỉ mình tôi nói chỉ mình tôi nghe và mơ hồ những âm động đòi đáp. Ước gì tôi có can đảm để bước ra khỏi chỗ đứng của một cô gái, một cô gái nhỏ nứa mới là điều bức mình, để nói cho Hoàng biết tất cả những gì tôi đã xôn xao. Rằng tôi đã lớn để được đòi xử như một người lớn. Rằng tôi có một trái tim xanh biếc mơ mộng và đỏ rực yêu đương. Hãy nói yêu em đi anh, yêu em nhất trên đời này. Và hôn em, môi ngọt thiếu nữ. Cho em thấy được tình yêu là cánh cửa hồng hạnh phúc đang mở rộng. Mười sáu năm hơn em ngủ bình yên trong hồn nhiên, giờ anh đèn đánh thức em dậy. Buổi sáng thơm ngát những xôn xao. Buổi sáng lung linh sương ngọt. Buổi sáng rộn rã nắng ấm. Buổi sáng em mở choàng mắt là thấy anh ở bên. Như nàng công chúa ngủ ngơ ngừ trong rừng trăm năm, yêu người con trai đầu tiên khi nàng thức dậy nhìn thấy, em yêu Hoàng, tự nhiên như mặt trời, tự nhiên như cỏ cây lớn khôn. Và em yêu Hoàng, buồn như tiếng thở dài đã bắt đầu nhen nhúm, có phải ?

— Em nghĩ gì vậy Quyên ?

-- Đừng la em, em nói, anh vô tình với em lắm.

— Em không hiểu rõ được chuyện đó bằng anh đâu. Những chăm sóc và những vô tình nhiều khi nó gần giống nhau đến lẫn lộn.

— Em không cần biết điều đó.

— Thêm vài ba tuổi nữa em sẽ hiểu.

— Em không cần hiểu. Em chỉ cần đơn giản hiểu rằng anh có thương em không, là đủ

Luôn những ngón tay lười biếng trong mái tóc tôi rồi bời, bắt ngờ Hoàng hỏi :

— Quyên có thương anh không ?

Tôi vẫn ngả đầu trên ngực Hoàng, thay vì nói em thương anh yêu anh đến chóng cả mặt, không hiểu tại sao tôi lại im. Đề sau đó nói một câu khác :

— Nếu anh cũng thương em.

— Anh thương em thật thà

Ngước lên nhìn Hoàng, miệng tôi cơ hồ ngậm đầy mật ngọt, chỉ muốn vỡ tràn. Toàn thân tôi run rẩy như một tín đồ quỳ trước nhan thánh để chờ nhận lãnh một bí tích nhiệm mầu. Khuôn mặt người con trai tỏa hào quang chói lọi là vị thần linh trên bục cao cúi xuống. Đôi mắt chàng dịu dàng tha thiết và hơi thở chàng nóng thật gần, thật gần. Tôi nhắm hờ mắt đợi, trong giây lát tưởng như say đã ngỡ rằng mình sẽ tan biến đi như cọng cỏ khô trong ngày nắng lớn. Nhưng không, chỉ là tảng băng nhỏ trôi trong một vũng nước lạnh, tôi tan dần. Hoàng kính cẩn cúi xuống hôn nhẹ lên hai mí mắt tôi.

— Tóc em dài hơn hồi còn đi học nhiều phải không Quyên ?

— Vâng, em cũng đang định cắt bớt vài phần.

Nói rồi tôi ngồi xích xa Hoàng một chút, bàn tay Hoàng cũng xa mái tóc tôi và đi tìm điều thuốc ngậm hờ hững trên môi. Tự dưng tôi buồn. Cúi nhìn mái tay mình và tôi tình cờ thấy cái dấu hời trên mặt nhẵn chói sáng và lớn dần, cho tới cực độ lớn, cực độ sáng, mắt tôi đã ngân hai giọt nước đầy.

— Thôi về, anh.

Tôi vội vàng đứng dậy để... day dỗ đôi mắt nặng nề của mình cứ chực thành thật với mình. Phải buồn bình Quyên. Việc gì phải khóc. Hãy là Quyên ngông nghênh cười nói như ngày nào giữa sân trường giữa bạn bè. Và tôi cười tôi nói tôi hát ậm ừ một mình.

— Tại sao bà cô anh lại bán ngôi nhà này đi uống.

— Nhà có ma.

— Anh dọa em phải không ?

— Ừ.

— Anh gọi vài con ma ra đây để em bắt bỏ túi chơi cho đỡ buồn.

— Gà con gồ ghề thế cơ à.

— Gồ ghề chứ. Anh làm gì trong đó lâu vậy ?

— Vô phụ với anh được không, ôm đám sách về.

Tôi giả bộ trời tối không thấy đường đá mũi giày vào ông chân Hoàng, Hoàng la ầm trời đất. Gãy chân người ta rồi. Chân hay đi cho anh gãy luôn. Tôi ôm một mớ sách và Hoàng ôm một mớ sách khác, hai đứa bỏ căn phòng bụi bặm bước ra sân.

Tôi ném cả mớ sách xuống chân, thở mạnh :

— Trời đẹp quá, đáng lẽ Hoàng phải dẫn em đi phở mới phải.

Hoàng mãi lo cột mớ sách vào xe không để ý tới. Tự dưng tôi có cái ý nghĩ ôm cả mớ sách dưới chân mình đem ném xuống hồ. Cái ý nghĩ ngông nghênh đùa bỡn ấy một chút xíu nữa thì tôi thực hiện. Nếu Hoàng không kịp thời lên tiếng khi tôi đang lật xem lại những hàng chữ mà cả hai đã viết trong cuốn vở nháp. *Anh làm gì hôm qua. Hút thuốc và nhớ em. Không lo học gì hết, nói em hoài còn nói...*

— Cười chi đó, gà con ?

Tôi đưa cuốn vở lên và xé ra từng tờ, tung hắt lên trời, bay như bướm trên mặt cỏ và rớt cả xuống hồ nước. Hoàng chạy lại dự trò chơi.

— Vui quá hở, gà con.

— Anh vớt lên cho em tờ giấy kia đi.

— Có gì đâu, bài học mờ. Sao em xé luôn cả đám giấy trắng của anh...

— Kệ anh. Anh biết xếp thuyền không ?

— Biết chứ, nghề ruột của anh hồi nhỏ mà.

Tôi gom tất cả đám giấy vung vãi trên cỏ cho Hoàng xếp thuyền. Những chiếc thuyền giấy nhỏ mang chữ viết của tôi và Hoàng trên mặt hồ. Hoàng dùng một cành cây dài xua tất cả bầy lá vàng về một phía để cho những chiếc thuyền dễ thương của tôi tung tăng. Tôi cũng học anh

xếp được dăm chiếc nữa. nhưng những chiếc thuyền riêng này thật lạ lùng vì tôi mới viết thêm những hàng chữ mà Hoàng không biết được. Hoàng không biết bây giờ hay có thể chẳng bao giờ anh biết. Anh vẫn vô tình quá mà. Cả hai chúng tôi đứng nhìn trắng xóa một hồ nước những thuyền giấy, cười vui thú như trẻ con. Em là nhỏ bạn thuở ấu thời của anh đó Hoàng. Rồi anh lớn anh đi những lối ngang lối dọc của đời anh quên luôn em, quên luôn những chiếc thuyền giấy thơ ngây của một thời êm đềm. Và nhất định là anh sẽ chẳng bao giờ ngờ tới những hàng chữ bình thường chúng ta viết thả trôi dạt dờ trên mặt nước kia lại có những giòng chữ của riêng em cho anh. Em dễ thương quá Quyên Quyên, Hoàng hôn phớt lên trán tôi sung sướng. Chúng tôi chạy quanh hồ đón những chuyến thuyền cập bến và đẩy chúng ra giữa. Hoàng bẹo má tôi, em dễ thương đi ghê ấy. Hoàng cười thật hồn nhiên, tôi nghĩ, anh cũng dễ thương nữa. Và cùng lúc tôi chỉ muốn đẩy anh ngã tùm xuống hồ, bởi tôi nghĩ, dù sao anh cũng chỉ thương em thôi. Phải không người con trai tuổi Hồ Cáp, anh chỉ thương em thôi.

chương chín

Tôi về với những chiếc thuyền giấy trôi dạt dờ mãi trong giấc ngủ. Hoàng nào hay tôi đã say ngủ. Những con sóng nhỏ vô tình đẩy tôi tới Hoàng rồi lại xô tôi xa. Một ngày vui vẻ rồi lại buồn chán chịt mãi thành màng lưới bủa vây mỗi lúc một gần hơn, không được nữa vỡ ra thành tiếng thở dài. Đêm tôi thao thức. Đêm hai mắt tôi tươi những hình ảnh Hoàng. Những chiếc thuyền nhỏ biến thành những con nhện đen khổng lồ bò qua lại trong phòng tôi lặng lẽ. Những chiếc chân của chúng dài, đôi con mắt lồi ra tường nhìn đâu đó nhưng vô tình, cả bảy di động trên khắp thân tôi, rồi leo qua cửa sổ khuất mắt. Tôi tỉnh dậy nghe tiếng gió kéo lê sệt sệt cành lá mạn ở hông nhà. Và tôi lại nhớ Hoàng rất tự nhiên. Anh về nhớ cạo râu hớt tóc đi. Cứ cái điệu này vài tuần lễ sau anh trở thành người tiến sĩ, gặp lại làm sao nhận ra nổi.

Thật không? Không thật, tôi cười, hai cái vai có chém anh đi cũng vẫn là anh, nhìn sau xa cả...cây sô em cũng còn nhận ra được nữa là. Tôi bỏ dậy bật sáng đèn phòng và ngồi vào bàn viết. Tôi tự hỏi không biết Hoàng có yêu tôi, không biết giữa chúng tôi có phải thật sự là tình yêu. Hoàng sao vô tình những khi ở bên tôi, anh làm việc này việc nọ hay có khi nhìn đi đâu đâu. Anh vẫn khen tôi dễ thương nhưng không hơn một câu đó từ khi chúng tôi biết nhau. Anh hơn tôi gần một giáp, như thế có phải chúng tôi có một khoảng cách rộng? Chẳng ai lại chịu nhận điều đó có lý. Hoàng coi tôi nhỏ nhít, và hơn một chút tôi chỉ là cô nhỏ lạnh miệng và...dữ tợn, chẳng hạn. Hoàng dịu dàng gọi tôi là «gà con thân thiết». Hoàng âu yếm cúi xuống trên mắt tôi trên trán tôi nhưng không bao giờ là môi. Hai môi tôi ngọt như mật rồi cũng đắng như mật khi có anh ở bên. Tôi tự biết Hoàng chỉ thương mến tôi như một đứa em nhỏ, nhớ nhưng tôi vừa đủ như tình bằng hữu. Làm sao có thể thế được khi tôi thừa biết rằng tôi yêu anh. Chắc chắn, chẳng có gì phải nghi ngờ, tình yêu đã biến tôi thành cỏ cây chỉ biết hướng về phía có ánh sáng mặt trời. Mặt trời mọc định kỳ và lặn định kỳ, còn tôi nhớ Hoàng luôn luôn. Nhưng thật buồn, lần gặp gỡ này chẳng có lời hẹn cho lần gặp gỡ sau, tôi lang thang mãi trong nỗi tình cờ mĩa mai. Người ta có bốn chữ «tình yêu đơn phương», nghe thật nản. Tôi muốn bật cười lớn khi nghĩ rằng bốn chữ ấy cũng rất gần gũi với mình. Có không Quyên. Không bao giờ có chuyện yêu người không yêu với ta. Kể ra một tình yêu lặng lẽ cũng thú vị lắm chứ. Nhưng nhất định không phải là tôi, không thể là cái con bé Quyên bướng bỉnh này. Hoàng phải biết điều đó, trái tim tôi đỏ rực. Người con trai tuổi Hồ Cáp của tôi có trái tim to bằng trái núi, trái tim luôn hứa hẹn những cơn cháy lớn dữ dội, trái tim tuyệt vời thông minh trong tình yêu. Chẳng lẽ hiểu tôi, và rằng, chẳng đâu có thần thánh gì để vô tình mãi.

Buổi chiều tôi mới chọn một chùm mạn thật dễ thương, đem đủ chục trái. Mạn nhà mới có trái lần đầu, nhỏ, không ngon lành gì nhưng tôi thích có phần cho Hoàng. Cái gì em có Hoàng cũng được chia phần hết, Hoàng biết điều đó mà. Và em còn muốn chia đôi cả phần đời em cho Hoàng nữa. Điều này anh sẽ biết.

Xếp cuốn sổ nhỏ lại, mấy trang miên man hình như vẫn chưa đủ, tôi còn ngồi thẩn thờ nhớ Hoàng một lúc lâu. Và còn miên man hơn những chữ viết, tôi kéo cả Phụng Tri và cái anh chàng Tin của ban sáng đèn. Rồi chị Tỷ Dao và anh Toàn, người con trai học cao học Quốc gia Hành chánh và cái vòng tròn vô hình đã tìm ra được tâm quay, quay tròn tất cả. Tôi nhìn tôi trong chiếc gương nơi bàn và say mê mãi với nó. Xoay nghiêng, vén mái tóc để cõ nhìn những sợi tóc mai hai bên, sau gáy. Mở lớn mắt, rờ rẫm lên môi lên má và giữ tay trên đôi vai trần của mình. Tôi quyền rũ tôi trong gương. Tôi tưởng tôi sự quyền rũ của người con gái đôi với người khác, chắc còn gấp trăm lần, đôi mắt còn trăm lần hơn một chiếc gương nhỏ đang ở trước mặt. Lãng mạn vừa phải thôi Quyên, rồi khổ đấy. Tôi xếp gương vào một góc, tắt đèn trở lại giường với những ngón chân nhón cao, nhẹ nhàng như phần đêm thật khuya vắng. Bao nhiêu người con gái bằng tuổi tôi đã mơ thấy con thuyền giấy đêm nay, rồi tỉnh giấc cầm cúi trên một cuốn sổ bìa dày, rồi soi gương mơ màng tới những hình ảnh đầu đầu. Tôi nghĩ, thế nào chả có những mắt khóc.

Tôi hỏi chị Tỷ Dao, chị hay khóc lắm phải không. Bằng tuổi Quyên thì thường, bây giờ hết khóc nổi rồi. Còn Quyên? Tôi thì chỉ hơi rớm nước mắt thôi. Buồn? Buồn ai lại khóc. Chị Tỷ Dao ngừng chân đạp máy, cắt đứt sợi chỉ, thông thả ngó tôi. Chị hay buồn như thế lắm sao. Khóc vu vơ hồi mới lớn ai chả có. Em tuyệt nhiên không. Chả việc gì phải đau. Em đâu có sợ chị chẩn bệnh. tôi quần áo vải đã cắt thành những miếng chờ ráp thành áo vào đây bàn tay, chị biết yêu từ năm nào hở chị Dao. Cầm cúi trên đường chỉ, chị Dao chỉ cười mỉm. Một lúc chị mới xoay hẳn người lại ngó tôi, chị đâu có hiểu thế nào là *biết yêu*. Thôi mờ, chị Dao, chị nói nhỏ với em nghe thôi. Thật chứ, có khi bạc đầu rồi người ta vẫn còn ngu ngơ ở vẩn đề đó. Người ta chớ đâu phải chị, theo chị, ở tuổi nào người con gái có thể bắt đầu. Chuyện của trái tim mỗi người ai mà biết được, Chị Dao cầm cúi trên mũi kim,

nhưng theo chị hơn mọi thứ tình cảm thì tình yên giữa hai người là một điều rất tự nhiên, kể cả những thứ sầm sét bất ngờ cũng tự nhiên nữa. Người con gái nhỏ thì mơ mộng và lãng mạn. Người con gái trưởng thành thì dần đo và thực tế hơn. Nhưng đừng đam mê, bắt buộc những thương đau phải đến sau đó. Các cô cậu bây giờ lớn mau như cây cối, đâu còn những quan niệm thường tình nữa.

Trước đêm bước, cô gái Tỷ Dao đứng cách tôi một khoảng khá xa, bằng tuổi anh Toàn nhà tôi chứ đâu hơn nhưng chừng chặc rành rẽ hơn nhiều. Tôi hiểu phần nào những điều chị nói nhưng tôi nghĩ, cũng chẳng quan trọng lắm, nếu là một mũi tên thì chỉ có một hướng là phóng tới, thì tôi phóng tới. Ghim vào đâu đó hoặc chỉ là bay lên không trung cho đến khi hết sức đẩy, rớt xuống. Thì rớt xuống, có sao đâu. Đam mê và đau thương là hai trạng từ đối nghịch nhưng rốt cuộc cũng một ý nghĩa. Nếu sợ rớt xuống thì đừng phóng tới và trái lại, bởi dù sao cũng là một mũi tên, đã sẵn... nghiệp dĩ.

Chị Dao nè, em may mắn được gần gũi chị, chị có sẵn sàng nghe em không, ví dụ như em nói em đã *biết yêu*, thì chị nghĩ gì. Chị đã nói là một điều tự nhiên, em đang do dự đây à. Thú thật em chẳng hiểu tình yêu là cái quái gì. Thì cũng có ai hiểu đâu, trong đám đông có những căn bản để nói là tâm lý chung, nhưng cái mẫu số của tình yêu nó nhỏ lắm. Mỗi đời tình có một ẩn số mà chỉ một hoặc cả hai tham dự mới tìm ra. Rắc rối quá hở chị. Em sợ. Chả việc gì phải nói thế nhỏ Quyên ạ, trong tình yêu đừng bao giờ thông minh quá đáng. Nếu cần phải lăn xả vào để có thì cũng nên lắm.

Chùm mạn mười trái của Hoàng treo nơi bàn học đã héo dần đám lá, ngả vàng. Tôi ném chúng ra phía cửa sổ, từng trái một, rơi xuống, khu bốn hoa um tùm của cư xá. Buổi chiều trời sửa soạn một cơn mưa từ buổi sáng âm u, nhưng chỉ lác đác vài hạt to nhỏ, tôi có ý muốn sang rủ Khanh đi phố.

— Trời này chỉ dành riêng cho những duyên ương, Khanh vừa thay áo vừa nheo mắt với tôi, tại sao lại...sảy tới ta?

— Bộ ta với mi không duyên ương được ư?

Tôi vuốt suốt trên lưng trần của Khanh, con bé cong người lại la toáng lên, dừng, nhột người ta, khi ới.

— Trông mi ngon quá.

— Dừng dở chừng. Hèn chi có thông cáo cầm nữ sinh bá vai, ôm eo ếch nhau trong trường, nhắm vào mi là đúng ý boong.

— Nhắm vừa. ông lại... cần cho một miếng bi giờ, đừng trách.

Hai đứa bước ra ngoài cười rử. Khanh hỏi thăm tôi về người con trai vắn H, về tình hình phở xá, xi-nê và các quán nước ra sao. Nó nói:

— Ta biết dạo này mi bận rộn lắm mà, quên tiết bạn bè.

Tôi ngồi sau xe đạp của Khanh:

— Làm gì có chuyện bận rộn đến thế, bằng chứng là ta đang ngồi sau mi.

— Dừng dẫu, anh chị mùi mẫn quá rồi còn làm bộ.

Khanh chỉ biết phần nào chuyện tôi và Hoàng, phần nào đó là sự quen biết mới bắt đầu thân thiết. Chỉ có thể và tôi dặn Khanh giữ kín miệng với bạn bè chuyện này. Chả việc gì phải để cho thiên hạ nhòm ngó, mất công nghe họ nói tới nói lui phiền phức. Ngay cả với Khanh, nhờ bạn thân nhất, tôi vẫn nghĩ rằng những gì riêng tư của tôi và Hoàng cũng không được chia sẻ, đụng chạm một cách tầm thường. Bởi thế nên Khanh ư dò dẫm ư thả bóng để chờ nghe tôi vắn dài với hần. Không đâu Khanh ới, dù ta đang buồn đang đầy một bụng ản ức nhưng ta vẫn chỉ muốn được yên lặng với mình ta.

Tôi không muốn nhắc tới Hoàng, chiều nay, tôi muốn tung tăng với bạn bè một buổi cho thỏa thích.

— Còn đi bơi đều không Khanh?

— Thứ năm và thứ bảy.

— Bác sĩ bảo mi to tim không sợ có bữa đang bơi nó to phồng ra chét tốt ả.

— Đầu đèn nổi. Ta long trọng thông báo cho mi hay là ta mới đo cao thêm được ba phân.

— Ta thêm đi bơi như mi quá Khanh ạ.

Tôi ôm cứng ngang thân Khanh, nó đập mạnh vào tay tôi:

— Người đã chưa dài ngoẵng hay sao mà còn ham đi bơi.

— Dư bề dài nhưng thiếu bề dày. Ít ra cũng phải được như mi mới khỏi tui chứ.

— Thôi đi hoa khôi, ngạo ta ta cho xuống lội bộ bi giờ. Nè, đừng có vờ tăng lờ, kể tiếp chuyện người con trai vắn H. hỏi này cho ta nghe với chứ.

— Quên chuyện đó đi cho ta nhờ.

— Bộ giận nhau rồi hở?

— Đã bảo quên đi. Chiều nay ta sẽ bao mi no một bụng, về thôi ăn cơm.

Khanh cười hi hi, bạn ta to tim chứ không phải ta. Hai đứa gửi xe ở khu chợ rồi thả bộ dọc Lê Lợi. Trời sụt sùi mưa, thiên hạ đi nép vào các hàng hiên mua bán, còn các cô các cậu nhớn như biếu diển dù xộc dù cúp, măng-tô, áo mưa... cứ như Đà Lạt thơ mộng là đây không bằng.

— Ta với mi cũng duyên ương lắm chứ bộ.

Khanh che chung cái áo mưa của tôi băng qua đường, cùng chiều là một cặp đi chung dù đang thênh thang giữa vạch vôi vàng thì đèn đỏ, thiên hạ nhận còi tưng bừng khiến cả hai luồng cuồng dầm vào chân nhau suýt té. Tôi kể cho Khanh nghe chuyện buổi chiều trên con đường mưa Tú Xương ngày nào, cũng một cặp anh chị đi chung dù, nhưng dù đã hết mưa từ bao giờ mà anh chị vẫn không hay, vẫn du dương tay trong tay đi dưới dù. Tình yêu khiến người ta thông minh ra và cũng làm cho người ta trở thành ngờ ngẩn là vậy.

— Mi định sắm sửa gì không?

— Có khoản tiền sắm một cái áo dài, nhưng thùng thàng đi một vòng ngắm thiên hạ đã.

— Vô đây ngó sách không?

— Thôi đi, ướt át chen vô đó cực muốn chết.

(Còn tiếp)

CHẠP PHÔ

CỬA TIỆM
BÁN TỪ
GIỌT
NƯỚC LÃ

CHO ĐẾN
MỘT MỎ
DẦU HỎA
CỔ BỤ

chủ tiệm : KIỀN VÀNG
quản lý : KIỀN NỮ
rao hàng : CHÚ CUỘI

lincoln và kennedy

Chắc các bạn đã biết Abraham Lincoln và John Kennedy là hai vị tổng thống Mỹ tài danh đã bị ám sát. Nhưng các bạn có biết cuộc đời của hai vị còn nhiều trường hợp ly kỳ khác không?

1. Ông Lincoln đắc cử năm 1860. Ông Kennedy đắc cử năm 1960.

2. Hai ông đều bị ám sát trước mặt vợ, vào ngày thứ sáu.

3. Cả hai đều bị chết vì súng đạn, một viên xuyên từ phía sau đầu.

4. Người kẻ vị tổng thống Lincoln Andrew Johnson sanh năm 1808. Người kẻ vị tổng thống Kennedy tên Lyndon Johnson sanh năm 1908.

5. John Booth, kẻ đã ám sát Lincoln sinh năm 1839. Lee Harvey Oswald kẻ bắn Kennedy sinh năm 1939. Cả hai tên sát nhân đều gốc miền

Nam Mỹ và cả 2 đều bị ám sát trước khi đưa ra tòa án.

6. Viên thư ký của cô tổng thống Lincoln tên Kennedy và viên thư ký của cô tổng thống Kennedy bị mang tên Lincoln.

7. Lincoln phu nhân và Kennedy phu nhân đều có mặt một đứa con lúc còn ở tòa Bạch Ốc.

8. Tên sát nhân đã bắn tổng thống Lincoln trong một rạp hát rồi chạy vào một kho hàng để trốn. Kẻ ám sát tổng thống Kennedy đã bắn ông từ một kho hàng rồi chạy trốn vào một rạp hát.

TRÌNH TƯỜNG PHÊ HÁT

chuyện lạ có thật

Bà Glara Rorgeron ở Dallas (Mỹ) có đăng trong mục rao vặt để tìm thuê một căn nhà rẻ tiền vì bà có 12 đứa con mà chồng thì mới chết, nên bà phải thắt lưng buộc bụng.

Vài bữa sau, bà nhận được bức thư cầu hôn của ông kỹ sư điện tử tên Friggo viết như sau : «Tôi kiếm được 2500 đô la một tháng. Với 12 đứa con của bà, tôi sẽ có thể cười vào mũi viên thu thuế vì hẳn ta đã làm tình làm tội tôi 10 năm nay rồi».

NGUYỆT XUA ghi

thần đồng toán học

Cậu bé Richard Schroepel lúc mới lên 4 tuổi, Richard Schroepel đã biết làm toán cộng và nhân. Hiện cậu được xem như là sinh viên toán học giải nhất Hoa Kỳ và hạ được 225.000 người cùng tranh tài với cậu. Năm 16 tuổi, cậu có thể học hết trong một đêm chương trình học dự liệu trong 6 tháng ở các trường trung học.

rất tiếc

Ông chủ nhà xuất bản từ chối in sách của một nhà văn trẻ :

— Rất tiếc, tác phẩm của anh quá nhiều màu sắc đèn nhứt đầu. Mỗi năm trang đầu tiên, anh đã để cho ông bồ tím người đi trong cơn giận dữ, gả địch thù ghen hờn đèn xanh cả mặt, vai chính trắng bệch vì uất ức, cô thiêu nữ thì đỏ chấy môi mà thẹn thùng và cả gã đánh xe cũng xanh tái người đi vì rét...

TỪ THUYỀN cúp

chức thư lạ đời

Nhà tiểu thuyết Ian Fleming, cha đẻ ra James Bond, vốn có tính hay bông đùa. Trước khi chết, ông có làm chức thư trong đó ông dành một số tiền khá lớn cho ba người bạn thân với điều kiện, là phải tiêu phí cho kỳ hết trong vòng 12 tháng.

tặng sách

Chủ tiệm Chạp phở đã liên lạc với một số tác giả có sách bán chạy như nhà văn Nhã Ca, Duyên Anh, Từ Kế Tường... để làm quà tặng cho các bạn vàng tham dự cuộc thi do CP tổ chức mà hiện tại cuộc thi đang còn nghiên cứu. Hy vọng sẽ có thể lệ sớm vào kỳ tới. Bạn vàng nhớ đón xem.

chuyện nước Anh

Một đạo luật ở Anh Quốc cấm thu hồi vĩnh viễn bằng lái xe hơi của người lái xe. Bởi thế cho nên khi gặp một vụ vi phạm nguy hiểm, các vị thẩm phán thường mỉm cười bảo kẻ phạm pháp:

— Bằng lái xe của anh tạm bị thu hồi. Anh chờ bảy mươi năm nữa người ta sẽ hoàn lại cho.

khác biệt

Sự khác biệt nhau giữa người Tô cách Lan và người Ái Nhĩ Lan là: mỗi khi rời khỏi chỗ ngồi thì người Anh không bao giờ xoay lại nhìn chỗ mình vừa rời. Người Tô cách Lan thì lập tức nhìn lại chỗ mình để xem có để quên vật gì

không. Còn người Ái Nhĩ Lan thì nhìn lại xem có ai bỏ quên vật gì không.

NGHỊCH NỮ ghi

chuyện dài tô cách lan

Một ông người Tô Cách Lan mời bạn đến nhà chơi nhân dịp cuối tuần. Ông này bằng lòng liền, nhưng tự hỏi không biết tại sao bạn mình lại từ từ về với mình thế.

Khi tới nơi khách được chủ nhà tiếp đón niềm nở:

— Tôi rất sung sướng được anh đến chơi nhà. Tôi chỉ xin anh có một điều là anh làm lay giường để ngủ.

— Được, anh cứ để tôi làm.

— Thề thì tốt lắm. Đây cửa, búa, bào và máy tẩm ván để anh làm.

NGUYỆT XUA

cây cối và cao su

Các kỹ thuật gia ở Detroit (một thành phố nổi tiếng về sản xuất xe hơi) ở Mỹ đã nghiên cứu một dự án nhằm thiết lập những cây cối bằng...cao su ở bên đường. Những cây cối này to lớn bằng thật, rất mềm mại vì làm cao su bột, nhưng cũng rất chắc chắn. Nếu xe hơi có đâm vào thì cây đủ sức chịu đựng không làm xe văng đi, mà cũng đủ sức mềm để không làm xe bị móp.

LÊ THÚY MAI

KIẾN VÀNG ƠI !

VÂN : K.V. ơi, tớ và nàng đã yêu nhau đúng một năm. Mặn nồng ghê K.V. à! Nàng bảo nàng yêu tớ nhiều đến nỗi có thể chết giắc được (theo như lời nàng viết trong thư) nhưng mỗi hôm kia nàng bảo là nàng đôi khi yêu tớ thôi, chứ không phải hoàn toàn như tớ tưởng. Làm tớ buồn không khiếp. Như thế có nghĩa là thế nào? K.V. giải đáp dùm hộ nhé.

(LIÊU CHI)

ĐÁP : Thề tức là nàng cho bạn sửa soạn ca bài «Người đi ra đời tôi» rồi đấy. Bởi vì tình yêu đích thực không có kiểu «phần trăm» «phụ trội» «sơ cua» «đôi khi» yêu là yêu thề thôi. Có lẽ nàng ưa đùa giỡn tình yêu với bạn. Gắng mà quên nàng đi là hơn, bạn à!

VÂN : K.V. ơi, nhà Vân có ông anh cô ghét bảo TN thậm tệ, nói rằng TN lợi dụng niềm tin của tuổi thơ, TN dạy tuổi thơ thủ đoạn và oán thù... Đại khái thế, Vân không biết trả lời sao vì chính Vân là độc giả trung thành của TN. Vậy KV nghĩ gì nói cho Vân nghe với.

BÍCH VÂN (Saigon)

ĐÁP : Trước hết, TN không phải là báo của tuổi thơ, đừng lầm lẫn. Hơn 3 năm xuất bản liên tục hẳn độc giả đều rõ. Bạn ngọc của TN ở trường Trung học, ở trường Đại Học. Bạn ngọc đứng trên bục gỗ cầm phấn, bạn ngọc ngồi trên lò cốt òm sùng. Bạn ngọc là cha mẹ của bảy con ba bốn đứa...Hãy giới thiệu ông anh cả của em tìm đọc báo truyện tranh nhi đồng.

VÂN : Thương nhau đã 2 năm rồi mà chàng cứ thích gọi nàng bằng chị, (đau quá!) Sao vậy hả kiến? Nhiều lúc nàng giận lắm (nhưng mà chẳng nói đâu). Chàng lại có nhiều cái rất lạ mà nàng không thể nào hiểu nổi. Thường thì chàng lãng mạn, thích chiều chuộng và nâng niu nàng. Nhưng lắm lúc chàng lại có vẻ đứng đắn, thánh thiện là sao hả KV? Chính vì điểm này mà nhiều lúc nàng cảm thấy mối tình của hai đứa như là...mỗi cách xa!

VŨ ÁI THU

Đáp : Mời nàng đọc «Chữ Nhật Uyên Ương» đã tới màn «đau tim» hấp dẫn, may ra nàng được thông cảm phần nào (cam đoan không tính tiền quảng cáo với nhà xuất bản).

ngạc nhiên

Viên quản lý khách sạn hỏi cô
đổi phòng :

— Tôi đã bảo cô trao phiếu tính
tiền cho ông khách ở phòng 53, cô
đã trao chưa ?

— Thưa rồi ạ !

— Quái, thế sao tôi vẫn còn
nghe ông ta vẫn tiếp tục ca hát
mãi kia ??

dạ... em ạ !

Cảnh xảy ra trong văn phòng của
ông chủ một hãng lớn. Cô thư ký
bước vào loan báo :

— Có người muốn gặp ông chủ
để xin ông tăng lương...

— Thì cô bảo với họ là tôi
không có mặt ở đây.

— Không được ạ ! Người đó
biết rõ là ông đang có mặt ở đây.

— Úa ! Ai vậy ?

— Dạ...em ạ !

MINH CHÂU

Đầy cỏ xanh, ngập mặt
ngọt và một trời bóng
màu sắc trong sô 147,
TUỔI NGỌC THƠ
VĂN TUỔI NHỎ

cuối cùng

Hai bà gặp nhau.

— Ông chồng đáng thương của
tôi thật gặp toàn chuyện rủi trong
đời. Chỉ đến bước cuối cùng mới
gặp may.

Bà kia ngạc nhiên :

— Gặp chuyện gì ?

— Khi đào mộ cho anh, người
ta gặp ngay mộ đầu hỏa.

LÊ THÚY MAI

cà phê hay súp ?

Trong một nhà buôn xe hơi, một
ông triệu phú nổi tiếng về hà tiện
hỏi lại mãi về giá tiền của các chiếc
xe. Sau cùng, ông chỉ một kiểu xe
mới mà hỏi :

— Chiếc này uống xăng nhiều
không ?

— Ô không, chỉ một muỗng thôi.

— Thế muỗng cà phê hay muỗng
«súp» ?

tâm sự

Kính gửi Chủ tiệm Chạp phở.

— Này, lão Kiên Vàng, có phải
lão là Chúa đảng cướp «xin lỗi»
lộng hành ở tiệm Chạp phở Tuổi
Ngọc không đây hở ? Ta báo cho
người biết trước, hồ sơ «bệnh lý»
của người đang ở trong tay ta đó
nhé !

TỪ THUYỀN (Đà Nẵng)

trong mùa mới

LÊ THÚY MAI

Khoa. Tháng chín về cùng cỏ cây ẩm ướt, cùng gió heo may lành lạnh.
Mưa bắt đầu rơi hạt nhẹ, mùa mới bắt đầu, mùa của năm chào đón lại
những tà áo trắng. Ôi chao thành phố của em hơn một tuần nay trời
đổ mưa lớn ghê Khoa ơi, mưa lạnh lùng cuồng quýt trên tóc, trên áo
của em. Buổi sáng hôm khai giảng xuống trường gặp lại bạn bè cũ vui
ơi là vui. Ba tháng hè mà tưởng chừng như dài bằng một thế kỷ. Nhỏ
nào cũng đổi thay, đura cao hơn, đen hơn, trắng hơn, già thêm tí nữa
(vớ vẩn ghê hở Khoa). Mỗi ngày đầu tiên mà trời cảm động ghê quá
lắm đura nào cũng có một chiếc áo mưa khoác lên mình cùng với chiếc
dù đen, cái «mốt» bây giờ ở nơi mình đó Khoa. Trông đura nào cũng
giống như cụ lý cụ xã trong làng sao ấy, thế mà vẫn đem theo đó Khoa.
Nhỏ Vy Cơ bỗng ngo em cười cười. Em cười lại. Chỉ đó bạn ta. Cô
nhỏ ngo em nheo nheo tựa như đá lông nheo, khổ nỗi em cũng phải
vội nhỏ chứ không tai nạn xảy ra, một trong hai người được đura vào
nhà thương gấp. Có chuyện mới cười chứ. Em nghiêng nghiêng mái
tóc. Chuyện gì đây ạ, xin chỉ cho em biết mi. Xời ghê gớm mà còn
giả bộ nữa hở. Thế cơ à, mà chuyện gì, em đã bảo em bé tằm và em
hiền như masoeur mà. Hừ hiền như ma soeur, hiền như ma... le, ma xó
thì có đó, nghi ngờ quá phải không các bạn ta. Lũ bạn chả hiểu gì, con
bé làm một «tua» phát thanh tin hành... ngo tiêu tôi ớt đủ cả nếu thêm
ngũ vị hương là đủ vị khỏi cần nói cũng đủ biết là «hết sảy». Ê mấy
bố để tớ kể cho mấy bố nghe nhé. Hôm trước cách đây một tuần tớ
gặp nhỏ Nhiên cùng «người đẹp» của nàng dung dăng dung dề dưới phố
rất ời là tình đó mấy bố ơi. Ủy trời nói chỉ mà ngại tặc, mồm mẹp
nhỏ uống nước muối ăn mắm của chú N.T.T. nhà ta nên nó nói tám bảy

tầm bạ quá chời Khoa ơi. Một tuần trước làm gì có Khoa, hôm đó Khoa đi rồi mờ, nhỏ nói hồ rồi Khoa ơi. Nhỏ còn bảo Khoa là «người đẹp» trông mà thấy tội nghiệp. Ê ! đừng có nói xạo mi, coi chừng ta mới thụ huấn Thượng Quan Linh Phụng môn Karatê tuyệt kỹ độc nhất vô nhị. Nhỏ đưa cùi tay về phía em. Sức mảy, nhào vô mi thua là cái chắc đó Nhiên ơi. Ới ông bà ơi con gái chi mà ăn nói vô duyên quá đi mất. Vỵ Cơ tía lia. Ủ vô duyên đôi diện thầy...thương liền đây hờ. Em làm một màn thanh minh thanh nga dù biết đó là tin lèo. Hôm gặp mi ta qua nhà nhỏ Khanh chơi, hôm đó mưa chứ gì. Đúng rồi, hôm đó mưa nhưng biết đâu sẽ có màn *đưa em về dưới mưa* phải không quý dị. Nhỏ xoay hỏi lũ bạn, tụi bạn chúng cười. Thôi đi cô, Vỵ Cơ thương quý cùng lũ bạn của em. Không tha nhỏ vẫn ngang nhiên chọc em. Nếu tớ nói không sai thì bỏ đang nghĩ tới một mẫu tự. Đã đến lúc hết cười em câu sườn hết to: Mẫu tự gì? Mẫu tự K. Thôi thôi bạn ta hãy bớt dùm cái đài phát thanh không đảm bảo, hãy để cho ta dễ bẻ làm ăn với chứ, chi mà mi cứ xổng xộc đi xe cam nhông vào đời tư ta thế. Nhưng ơ kìa một hồi chuông hết cãi với cộ nhé. Đưa nào cũng lo vào lớp, phòng học mới ba tháng hè mà nhện giăng đầy cả lên trông phát tởm, bụi bặm trông bắt ghê.

Một chấp thầy hướng dẫn mới vào, ông thấy bút với viết mà ngỡ là ai, một màn bầu cử ấp trưởng, và các trưởng ban được tổ chức ồn ào. Tụi chúng bầu em làm ấp trưởng đó Khoa, thế có chệt không nhỉ? Rồi đây tụi nó mệt sức mà hành hạ em. Xoay đi xoay lại bầu với bì mà hết cả buổi sáng đầu niên học. Buổi trưa đứng trước cổng đợi bò mà phát râu, mà bò chưa thêm tới. May hôm nay không mưa to, mưa nhỏ bay bay nhớ Khoa vô cùng tận, chả biết giờ này Khoa làm gì có nhớ em hông? Riêng em nhớ Khoa ghê ghê là. Nỗi nhớ của em có thể so sánh với trái đất và nỗi nhớ của em có thể bằng với *Sâu như biển xanh, rộng như vũ trụ* của P.C.S đó Khoa.

Này Khoa thương quý, em quên nói cho anh nghe chuyện này chứ. Trường em đổi băng hiệu, không còn băng hiệu trường Nữ rồi Khoa ơi, mà thêm ba chữ *Ngô Chi Lan* lạ lắm làm sao ày. Hôm chưa đi học xuống trường đóng tiền niên liễm với mua thêm huy hiệu mới hay

băng hiệu trường đổi, còn bày thêm trò thêu tên nữa. Kỳ ghê Khoa ơi, có cả con số 11 to tướng nằm ngang bên cạnh. Chắc khi ra đường em không dám mang vào đâu, nhớ người ta biết được tên thì dị ới là dị, có nước em độn thổ mất thôi anh ạ. Chưa chi mà mấy ngày gần đây chị Vi với anh Viễn cứ bảo rằng trường em là trường *Ngô Chi Lạ*. Khoa thấy mắc cười không, hể tên trường gì cũng phát âm ra được chẳng hạn như trường Tăng Bạt Hổ ở Bồng sơn đi cư vào thì cũng nghe biết hiệu rồi đó Khoa. Nghe cái tên bắt tội nghiệp làm sao đó Khoa ơi. Anh có biết tên gì không, tên Trâu Bò Heo đây. Thật là mồm mép ăn măn. Tụi bạn học em bảo rằng Khoa đâu phải vào đại học, mà vào học... đại đó Khoa, luôn cả ngôi trường của Khoa tụi nó vẫn đổi; trường Khoa học. Còn nữa tụi Vỵ Cơ, Hà Xương bảo hồi mới gặp anh, anh nghiêm và «kênh xi bo» thầy ghét, giờ cũng vậy. Nhưng còn em em làm sao ghét Khoa được. Nhất là giờ này Khoa đã và em biết bao ngàn cây sò, chứ ít ỏi gì. Thương vì Khoa ở xa, thương Khoa vì kỷ niệm của chúng mình, kỷ niệm mùa khai trường, năm nào có mưa bay nhỏ như hôm nay, mưa đã đưa đẩy Khoa gặp em nơi đó, trước cổng trường Nữ cùng để trú mưa. Người thì đông mà Khoa đã nhường chỗ cho em. Ôi chao ! Lúc đó Khoa biết không tay chân em lúc đó vụng về và thừa thãi làm sao. Chỉ ngắn ầy rồi quen nhau. Từ cơn mưa chỉ lỗi đưa đường về Khoa tới nhà em chơi luôn. Nhưng Khoa nào có chi xa lạ với em đâu, Khoa là bạn của anh Viễn. Ới cơn mưa nhỏ gọi rửa hết ngày thơ ơ em biết buồn, biết ước, biết mơ và nhất là biết nhớ Khoa...

Buổi chiều đi học giờ đầu tiên gặp papa núi non. Cả lũ đòi chơi, mới ngày đầu mà thấy. Ông thấy la. Chơi hoài, coi chừng tội cho quý trên ghê. Chúng con vô tội mà thấy. Thấy tội nghiệp ông thấy cho chơi hai giờ. Suốt buổi tụi lỏi bắt ông thầy nói chuyện vui. Ông thấy cười. Mấy chị ư cười quá nhl, cười hoài rồi đỏ nước mắt ở đây không ai lau kịp à ghen. Ớ thầy nói gì kỳ vậy thầy. Nói gì mấy chị biết đây chứ, hờ có tật hay giật mình. Không có đâu thấy ới, tụi con còn bé mà thấy. Ủ ở đó mà bé. Thế rồi một cuộc bàn luận về cái tuổi học trò từ năm lớp 6 đến lớp 12. Khoa ơi Khoa có biết sao không, ông thấy bảo, mới vào trung học chị nào cũng dễ thương và ngoan

ngoãn, năm kẻ tiếp vẫn còn tính chất đó, qua năm nữa thì đã mất cái tính đó chỉ dễ thương và ngoan ngoãn sơ sơ. Sao sơ sơ vậy thấy? Vì các chị vào học 3 năm thời gian này đã ảnh hưởng các đàn chị. Qua năm lớp 9 thì mấy chị hết ngày thơ đã bắt đầu trong ngành. Rồi lớp mười thì biết chưng diện, se sua. Còn năm mấy thì chị bắt đầu... Bắt đầu gì hở thấy. Lè lẹ chớ thấy. Thì mấy chị bắt đầu ngâm nga bài *nhớ* chứ gì. Trời! Không có đâu thấy tụi con quyết không đội mũ *nhớ* chứ gì. Ông thấy cười cười. Các chị giả vờ hay chung với bài *nhớ* đâu thấy ời. Ông thấy cười cười. Các chị giả vờ hay lắm. Chúng con nói thật đấy ả. Chúng con nghe mấy anh chị lớn bảo rằng. *Yêu là chết trong lòng một ít* đó thấy, cả lớp con đòi sau khi hết đi học tụi con đi tu vì tu là *cõi phúc* mà thấy. Cuộc bàn luận được kết thúc sau câu nói của ông thấy. Ở lớp 12 thì mấy chị lo *tung cánh chim* ... *tìm vào tổ ấm*, chớ ở đó mà đi tu. Cả lớp ủa ra với tiếng cười. Thế là xong luôn cả một buổi chiều đầu niên khóa.

Bây giờ là buổi tối, em ngồi co ro trong chiếc ghế mây. Em xếp những cuốn tập vào cặp đang hoàng, này cây viết bên màu hồ mới mua cho, này cây viết lông của chị Vy mới đến ơn. Ngồi bên bàn học, xem lại cái định lý, định đề và rồi em ngồi thật im lặng bên bàn học để nhớ anh như anh đã dặn. Nhớ phải nhớ anh trước khi đi ngủ nhé. Vâng, Khoa ời giờ đây em đang lén cả người vì nhớ anh. Những câu nói khi chiều ở lớp toàn là đôi cá Khoa ời. Tụi bạn em cũng đòi nột dễ nào chừng ấy mà nhớ nào không biết nhớ... Khoa biết không đã vậy mà nhớ nào cũng oang oang cái miệng. *Tu là cõi phúc, tình là giây oan*. Dây oan gì, dây thun thì có. Như nhớ Vy Cơ đó Khoa, nhớ với anh Thúc cứ hoài rồi giận hờn giống y chang như giây thun hể nóng thì nở ra, lạnh thì ở nguyên vị trí.

Trước khi nhắm mắt ngủ em cầu nguyện cho Khoa thi đỗ và cầu nguyện bồ mẹ anh chị. Và Khoa thương quý ời em đang bắt đầu viết vào tập nhật ký: Một ngày đầu niên học vui vẻ và nhớ anh vô cùng tận.

LÊ THÚY MAI

và bạn ngọc

NGUYỄN THUY THANH VÂN

(Gia Định): Ô, thế hả? Đôi khi chú cũng rất ghét «con người» của chú. Và nhiều khi chú chán nó lắm cơ, cháu ạ! Nhưng chú cứ bị viết và cháu cứ bị «vấn của chú lỗi cuốn mãnh liệt và dai dẳng như ma túy». Vậy là huế, nghe. Cuối tháng 10 sẽ bấy C.O.E.D.Y.A.

THỤY NGUYỄN (Củ Chi): «Ô kê cái rụp» rồi, thưa trung úy. Thơ năm chữ rất khá. Kể như đã vững vàng về kỹ thuật. Đáng khen ở chỗ biết sáng tạo từ ngữ. Tuy nhiên, cần cô đọng hơn. Có dịp gặp mới nói nhiều được.

KHUE (Tam Kỳ): Đúng vậy, cứ yêu đời và cứ ví dụ ta yêu đời. Nhưng chớ có ví dụ ta chết giữa giường... nước mắt của cậu trái tim bằng gỗ thông.

TÓC NGANG NGANG (Sài Gòn):

Vì ông thi sĩ ấy không chịu đọc sô báo có nhắn tin ông ta nên không có những bài thơ phổ nhạc. Đừng hỏi hớp. Văn chương không phải là xô xô. Thế thì cứ thân nhiên.

MINH HẠNH (Gia Định): Cảm ơn cháu đã yêu Tuổi Ngọc. Bài cần chờ tòa soạn đọc cái đã chứ.

THY AN (Huế): Chú không rõ mấy về «lý lịch» của họa sĩ Tuổi Ngọc Phmai. Cháu cứ hiểu là «của nhỏ Đoàn Phương Mai» đi. Hãy đợi ngày «An xui mất thôi». Chú không có cách nào đọc hết bài bạn ngọc để trả lời liền tù tì.

NILA (Sài Gòn): Năm thắc mắc của cháu sẽ được trả lời như sau: 1) Không, thỉnh thoảng T.N. mới làm một sô đặc biệt về văn thơ tuổi nhỏ thôi. 2) Ngọc thân ái đã đi xa, bao

giờ về sẽ xuất hiện lại. 3) Viết trên giấy nào cũng được, miễn là viết trên một mặt giấy. 4) Vẽ bằng mực tàu đen và tùy ý, khỏi cần lệ thuộc kích thước. 5) Không. «Origin» làm.

MUỜNG MẢN (Huê) : Đã nhận đoạn truyện ấy. Vài sô nữa mới đăng được. Về MCMT không có ý kiến. Vì khó quá. Rút ngắn một truyện đã viết xong thì quả là đau lòng. Hãy tự quyết định. Báo Nguyễn Thanh Trinh rồi. Thân.

TRẦN ĐÌNH CHIỀM (Nhóm VV CH) : Thư nhận lâu mà nay mới hồi âm. Thanh thật xin lỗi. Về tác phẩm *Âm nhạc* của quý anh, tôi thấy rất công phu. Tiếc rằng, vừa sức khỏe suy yếu, vừa bận rộn, không thể giúp gì quý anh. Được cộng tác với quý anh là một niềm hân diện, xin hiệu thê. Tôi vẫn giữ bản thảo, có dịp, mời anh tới tòa soạn để nhận lại. Nếu anh muốn, tôi có thể giới thiệu anh với Anh Ngọc, Ngọc Long. Thân kính.

TỪ THUYỀN (Đà Nẵng) : Đúng thê đây. Cứ khởi sự như vậy đi. Và đừng nóng ruột. *Danh ná* không ra kịp. Yên chí, cháu sẽ có nó.

PHAN BÍCH HÒA (Blao) : Hãy chân thật hoài như em đã chân thật. Cuối cùng, sẽ có một ông Bụt hiện

lên và hỏi em muốn gì. Bây giờ, em muốn gì nhỉ ?

THIÊN TỬ (Đà Nẵng) : Cảm ơn cháu. Bài của cháu đã đến tòa soạn. (ĐTL)

THÁI CHU TÂM (Đà Lạt) : Có lẽ cuốn đó sẽ xuất bản nhưng đừng có gửi tiền về tòa soạn nhờ mua. Những câu đôi của cháu, chú sẽ cắt đi, chờ ngày xuất bản báo Búp Bê mới đăng được.

VITHU (Diên Khánh) : Chưa đăng chứ đâu phải đã loại.

TRẦN THỊ MAI HƯƠNG (Huê) : Điều kiện đây : Viết truyện nhẹ nhàng về tình yêu quê hương, trường lớp, bạn bè, gia đình và tuổi vừa lớn. Nhớ viết trên một mặt giấy, chớ có viết tắt.

TAM THU (Băng Quý Tứ) : Trả lời cháu bằng một câu đôi của người xưa: Thê Chiền quốc, thê Xuân thu, gặp thời thê thê thời phải thê. Ta có thể nhại: Thê giấy đất, thê công cao, gặp thời thê thê thời...hai trăm rưỡi ! Đồng ý ?

NGUYỄN DŨNG (Kontum) : Chú không còn một tập *Thơ hồng* nào. Ông chủ nhiệm còn hai ba cuốn chỉ đó. Ông đã tặng hết rồi. (TKT)

TUYẾT OANH (D.K.) : Sẽ chiếu ý cháu. (ĐTL)

NGU NHẬT PHỔ (Đà Lạt) : Têu thì được rồi. Nhưng đừng so sánh mình với hai ông đó. Vì hai ông ấy mới đích thị là nham nhỡ.

KIM TÂN (Kontum) : Rất cảm ơn cháu. Đừng bắt chú trả lời thư riêng. Chú bận rộn vô cùng. Viết thư cho cháu, công việc sẽ ngưng trệ. Và rồi, chú sẽ phải viết thư riêng trả lời tất cả bạn ngọc.

CON NHỎ (?) : Chỉ thầy xưng là «con nhỏ», không ký tên nên đành gọi là...con nhỏ vậy. Con nhỏ cứ yên chí, bài khá là đăng, khỏi cần kêu «cứu giúp». Bận sau cho một cái bút hiệu nhé !

TITAN (Sài Gòn) : Nên học, suy nghĩ bài vở và đừng suy nghĩ những buồn nản quanh cuộc sống. Chú sẽ đọc bài của cháu và sẽ có ý kiến sau.

ĐẶNG QUANG PHƯỚC (Phò Đạo) : Thư em làm anh suy nghĩ. Anh đã có thời gian sống ở Tây Ninh. Anh ở trại đinh cư thuộc làng Trảng Lớn, em ạ ! Và anh đã làm bài thơ, nhan đề *Bà mẹ Tây Ninh* (1956). Bài thơ rất dài, đã đăng trên tạp chí *Chỉ Đạo* (1960). Đề anh tìm số báo ấy, chép lại, tặng em. Em hỏi anh có biết quê hương nghèo nàn của em không, anh trả lời

bằng mấy câu đầu của BMTN: Tôi về làng Trảng Lớn. Thăm bà mẹ gặp ở Sài Gòn. Đạo ấy hàng dừa bên bờ ao trái hây còn non, và vú sữa chưa ngọt mùi vú sữa. Đền chẳng hện hò, Mẹ mừng vui hơn hò. Mi rừng rừng chơn chớp dạ xồn xang. Thoáng ngập ngừng nhìn mái lá tàn hoang, Chân ngừng lại mắt già gặp mắt trẻ. Quê miền Đông sao mà nghèo nàn thê. Rừng nổi rừng đất liền đất xác xơ... Đó, em biết chưa, anh đã cảm quê hương em. Có dịp trở lại Tây Ninh, anh sẽ ghé thăm em.

TRẦN NAM (K.B.C 7193) : Chúng tôi sẽ cố gắng lục 2 số báo ấy để tặng bạn. Có dịp về, mời bạn ghé nhận. T.N. đã lâu rồi không đóng bộ nữa. Cảm ơn ý kiến vàng ròng. Tờ báo là của tư nhân. Chả nên «bắt» độc giả «đóng góp cổ phần», e xảy ra sự ngộ nhận và mang tiếng lợi dụng. Thân.

CHU NGẠN THU (Bình Dương) : Thư bạn đến sau khi đã đăng truyện của bạn. Dĩ nhiên, «Mùa sương xuống thấp» đăng ở T.N. là một sự «luộc lại» của giai phẩm Thời Tập. Đó là một «sơ sót cỡ ý» của bạn và gây ra sự thiệt thòi tinh thần cho T.N. Mong bạn chấm dứt cái lỗi gửi một bài cho hai báo. Từ

nay, tòa soạn không dám đăng truyện của bạn nữa.

NGUYỄN THỊ THUY PHỤNG (Giống Trôm) : Thư của cô làm chúng tôi cảm động. Chắc chắn, nhờ những độc giả như cô mà T. N. còn sống tới hôm nay. Hai số báo cô thiếu đã «tuyệt bản» rồi. Có lẽ, nó đã biến thành túi gói muối !

BẢNG LĂNG (Đà Nẵng) : Cứ gởi nhạc do cháu sáng tác vô đi. *Danh* ná chưa in kịp. Cháu chịu khó chờ nó nghe.

TẠ CHÍ THÂN (Quy Nhơn) : Tòa soạn sẽ làm theo lời bạn dặn của quý bạn.

TRẦN THỊ THU HƯƠNG (Đà Lạt) : Hãy chọn địa chỉ nhà cháu mà làm trụ sở. Theo ý chú. Tuổi Ngọc đã âm thầm thì bạn ngọc cũng nên âm thầm. Trụ sở hợp hành, coi bộ vớ vẩn, vô tích sự, cháu ạ ! Giáng Sinh cô chú và các em lên Đà Lạt sẽ tới thăm cháu. Muốn chắc ăn, cháu cứ tới hỏi người em của chú ở tiệm Người Anh, 9 Thành Thái Đà Lạt là biết tin chú bao giờ có mặt tại xứ hoa anh đào.

SE SÊ NÂU (Sàigòn) : Muốn

người ta sắp chữ nghiêng đoạn văn của mình thì gạch dưới đoạn văn ấy những đường dài.

NGUYỄN MAN MANG (?) : Vẽ bìa nên vẽ bốn màu. Thêm nữa cũng được. Không, chú Luyện chưa đủ tài để... thì vẽ Esso.

NGUYỄN THỊ LÂM THÚY (Cần Thơ) : Cám ơn cô đã giữ cái tên tôi ở «một chỗ đứng quan trọng». Xin phép nói về thơ : Thơ là tinh huyết của văn chương. Do đó, rất ít nhà văn «dám» làm thơ. Hình như, thơ chỉ dành riêng cho thi sĩ. Nếu cô đã «tin tưởng vô biên» vào những bài thơ của mình, tôi cũng tin tưởng rằng cô sẽ là một thi sĩ có tài. Và xin nhắc lại : Thơ là tinh huyết của văn. Trừ khi ta làm thơ, gởi đăng T.N. chơi cho vui, cho có kỷ niệm. Thân ái.

VE SẤU XỬ MUÔI (Bạc Liêu) : Muốn trở thành tsi sĩ, chính mình khích lệ mình và giúp đỡ mình. Nghĩa là phải tự khó khăn với em. T.N. đăng thơ của bất cứ bạn ngọc nào, miễn là khá. Vậy em khỏi cần nhắc T.N. nâng đỡ em.

HỮU PHÚ (K.B.C. 49⁸⁸) : Sẽ chiếu ý cậu «lính nhỏ» khi bài chọn đăng.

TRE XANH (Quy Nhơn) : Chú đã khỏi cúm. Rất cảm động toa thuốc có «kỷ niệm» của cháu. Hãy thưa với ba má cháu là chú gởi lời hỏi thăm. Chú ước mong T.N. đừng chết. Nhưng nếu nó chết thì kẻ lời hứa của chú đã thực hiện rồi. Trên tạp chí *Văn* ba năm trước, chú trả lời một cuộc phỏng vấn rằng, ít ra, T.N. sẽ sống tới khi ngưng bán. Nó đã sống quá ngày ngưng bán trên... giấy tờ. Cháu cảm thông được hoàn cảnh của T.N. đã là một an ủi cho chú rồi, cháu ạ !

M.L. (Cư xá Trung Dũng) : Không quên nhưng chọn hơi kỹ. Nhà thơ em hỏi, anh không biết địa chỉ. Ông này đã lập... ba gia đình và vẫn còn muốn lập thêm. Đó là chút «lý lịch» còn về ông ta.

THI CA (?) : Sau số này là số Văn Thơ Tuổi Nhỏ. Bài của bạn, tòa soạn đang đọc. Vâng, sẽ tìm cho bạn một cái tựa đề, nếu đăng.

CHU CHỈ NHƯƠC (Đà Lạt) : Đã đọc bức thư dài mới nhất của cháu. Lúc này chú rất bận. Vậy hãy khoan gửi «tác phẩm lớn nhất» của cháu cho chú nhé !

QUAN SƠN (Gia Định) : Có dịp em ghé tòa soạn (vào buổi sáng) và mang hết thơ của em lên. Anh

sẽ «phê bình» tại chỗ cho em nghe. Chữ, trang báo có hạn, không thể viết dài.

NGUYỄN THIÊN (Quy Nhơn) : Bài của cháu không bị thất lạc. Tin đi.

LAM THỦY (Sàigòn) : Muốn gặp các anh, cứ ghé thăm tòa soạn, có gì khó khăn đâu. Thơ đã nhận đủ.

MỘNG BÌNH THƯỜNG (Tuy Phước) : Kiên Nử là danh từ riêng, số ít, giống cái. Kiên Cao Càng, giống đực. Cả hai đặc trách mục Chạp phở. Và mục này sắp cho đẹp. Hai bài thơ đã tới tòa soạn.

DUYÊN EM (Tân Định) : Thư rất vui, rất... hách và không đến nỗi phải vô bệnh viện Biên Hòa. Đồng ý nhiều nhiều. Cứ gửi tiếp. Đòi buồn thì ta nên cười và giúp người khác cười. Đó là triết lý văn chương Elvis Đâu.

NGUYỄN THỊ MƠ (Sàigòn) : Chịu thôi, không dám có ý kiến, sợ rằng sẽ bị chỉ trích là... cạnh tranh bắt chính. Tuy nhiên, cũng một bài thơ, gửi lần đầu bị chê ông chê eo, lần sau được khen nhiệt liệt, có lẽ, vì hai người đọc đó. Mỗi người một ý thích. Vậy không có gì đáng ngạc nhiên, cháu ạ !

VŨ ĐẠT CHUÔNG (Sài Gòn) :
Trước hết phải gửi bài đầu tiên
cho T.N. Khi được chọn bằng liên
tiếp nhiều lần, tức là có sự chú ý
sghê lắm, của chủ nhiệm. Nếu còn
viết đều tay và mới lạ, tự nhiên,
chủ nhiệm sẽ chiều cổ tận tình
bằng cách đề nghị xuất bản. Điều
kiện : Văn chương tuổi nhỏ, tuổi
vừa lớn. In dưới 200 trang. Vì in giới
hạn nên tác quyền sẽ dưới 50 ngàn.

NGUYỄN LƯU (Tam Kỳ) : Cứ
gửi tiếp đi.

TÍ QUỲNH (Đà Nẵng) : Lâu lâu
chú cũng làm thơ, nhưng thơ chú
thuộc loại thơ con cóc, cháu ạ !
Chú hy vọng rằng sẽ được đăng bài
thơ cháu hài lòng.

BẢO HƯƠNG QUYÊN (Đà Lạt) :
Bảo cũ từ số 114 đến 139 đã thành
giấy gói muối rồi, cháu ơi ! Thôi,
đành để thiêu vậy, biết làm sao bây
giờ ?

PHẠM TRƯỜNG (Tam Kỳ) : Bài
«Người tình mùa thu» sẽ xét.
Nhưng đừng có «nặng óc viết thơ»
Hãy viết thơ trong tinh thần thơ
thời hân hoan. Nàng thơ chỉ yêu
người thơ thân nhiên, tâm hồn lãng
lãng.

PHẠM TRÚC GIANG (Phước Yên) :

Tại sao không tới ? Khi về học thì
ghé nghe chưa. Cháu nhắc chuyện
Tuy Hòa khiến chú nhớ quán cây
Phượng của thầy giáo Minh ghê.
Sẽ dành một tâm thiếp cho cháu,

**TRẦN QUỐC CƯỜNG (Châu
Độc) :** Những số đó đã... «tuyệt mù
tăm cá». Cám ơn cháu đã cổ động
được thêm 3 bạn ngọc. Nếu cháu
ở SG, cuốn này mua độ 1000 thôi.
Đầu tháng 11, có thể, chú sẽ xuống
C.Đ. bán sách rẻ. Nếu cháu thích
và sẵn phương tiện, cứ xuất bản
Tuyển Tập này mà chơi cho vui.
Chú chưa đọc hai tác phẩm của
cháu. Để coi lại nhé !

N. THANH TÂM (Châu Đức) :
Rất vui có thêm cháu. Cứ gửi bài
đi là hết nhất. Sợ gì ?

HỒNG THỦY (Cam Ranh) : Đã
nhận được «Nhà tù êm ái» của bà
cùng một bức thư khá dài. Rất
xúc động về những lời khen của
ông bà. Sau đó thì bối rối và tự
thầy cần cố gắng nhiều hơn. Tôi
sẽ đọc «Nhà tù êm ái» và sẽ gửi tới
bà một vài ý kiến nhỏ của tôi trên
sở báo tới. Kính.

TI SƯƠNG (Biển Núi) : Hãy tiếp
tục như đã hứa. K.V. sẽ hân hoan
nhận đầy đủ mọi điều.

bài nhận được từ bạn ngọc

đặt thành phở, dalim, adieu monky, hữu tường, lê nguyễn nghiêm,
nguyễn nguyên nguyên, tôn nữ thu dung, văn, nguyên thị vi thu, mai
ty hương thoảng, nguyên thị diên khánh, phạm kim phượng, t.m.h,
nguyễn mộng du, hương xưa, nguyên thị tiểu my, từ thuyến, tóc ngang
ngang, nguyễn nguyễn hỏ, châu thủy tiểu ngân, nguyên thị kim anh, ti ti,
mai anh, hạt cát, an vi, trường quang, hoa lăng tú, trần thị mai hương,
thảo hải, trâm thị dễ thương, petit trang, se se nâu, hát bình phương,
thị an, l.t.d.t, h.t.q.n.

THƠ

lê nhưet triết, phan tam khôi, ngũ yên, nguyên vĩnh yên, lưu túy hân,
nguyễn như không, du tử, nguyên mạnh tường, quan sơn, nguyên ngọc
nghĩa, lý quốc tình, nguyên sanh tông, trần đức oanh, phượng lan, linh
tuyền, nguyên ngọc tâm, ngô quý sinh, ngô kim khôi, nò tê xê, lê nguyên,
hà dương thủy, hoài mộng linh, lê dạ trâm, nguyên man mang, trần đình
liễn, ngô thiếu ngọc, thượng thuật, nguyên thế phương, ly hân, nguyễn
sơn, cung tường linh, jayli, duẩn dung quân, nguyên thiện, hạt cát, thủy
du, ngô thiếu ngọc, hoàng văn nam, trịnh tường phê hát, lê nguyệt thường,
mai vũ, nguyên thị kim hằng, phạm hoài thương, tư đắc, minlon, linh
tuyền, mây hạ, trần lưu phở vị, nguyên văn thông, đình trung, nguyên
văn mai, m. đoạn du ngũ ca, trần tịnh yên, ngọc phượng, đã thạch, trần
lưu phở vị, tuyết anh, chương cung, thiên chương, nguyên văn mai, bửu
du sơn, nguyên đồng mai, nguyên dao thườn, hoàng anh việt, đồ ù vi,
linh lan, trung, nguyên đức như xưa, mai nhậ khánh, dạ khánh, trần lăng
tú, trần hải vân, phong đình ngọc, lăng lân, trương lệ vy, hoàng ly, thủy
nguyên, nguyên thế phương, mây hạ, nguyên ngân ngũ, trương minh nhân,

một đôi người chỉ có một lần
đẽ? câu trai rói :

**CAM ON EM ĐÃ
YÊU ANH**

phát hành
trung tuần tháng mười
1974